

สถานการณ์และการเลือกตั้ง ตามรายงานไตรมาสที่ 2 ปี 2554

(เมษายน – มิถุนายน 2554)

ปีที่ 1 ฉบับที่ 2 ISSN 2229-0680

พระบรมราโชวาท

ในพิธีพระราชทานปริญญาบัตรของมหาวิทยาลัยเชียงใหม่

ณ หอประชุมมหาวิทยาลัยเชียงใหม่

วันเสาร์ ที่ ๒๔ มกราคม ๒๕๕๑

ข้าพเจ้ามีความยินดี ที่ได้มาทำพิธีมอบปริญญาบัตรของมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ในวาระนี้ และได้ทราบรายงานว่ากิจการต่างๆ ด้านของมหาวิทยาลัยดำเนินมาด้วยความมั่นคงและก้าวหน้า เป็นที่น่าพอใจ ขอแสดงความชื่นชมกับผู้ทรงคุณวุฒิและบัณฑิตทุกคน ที่ได้รับเกียรติและความสำเร็จ

บัณฑิตผู้สำเร็จการศึกษาจากมหาวิทยาลัยแล้ว ต้องถือว่าเป็นผู้ที่มีความรู้ ความสามารถเพียงพอที่จะออกไปดำเนินชีวิตและประกอบกิจการงานสร้างสรรค์ ความเจริญมั่นคงให้แก่ตนเองและส่วนรวมได้ การสร้างสรรค์ความเจริญมั่นคงนั้นนอกจากจะอาศัยความรู้ความสามารถในเชิงวิชาการแล้ว ยังจะต้องมีรากฐานที่ดีหลายอย่างประกอบพร้อมกันด้วย จึงจะสัมฤทธิ์ผลที่แน่นอน. รากฐานส่วนสำคัญที่สุดประการหนึ่ง ก็คือใจ. ทั้งนี้ เพราะใจเป็นตัวต้นเหตุแท้ ที่จะนำให้เรากระทำการต่างๆ. ด้วยเหตุนี้ท่านจึงกล่าวว่า ทุกสิ่งทุกอย่างมีใจเป็นใหญ่เป็นประธาน มีใจประเสริฐสุดและสำเร็จได้ด้วยใจ. ถ้าบุคคลมีใจดีแล้ว ความสุขความเจริญย่อมเป็นอันหวังได้. แต่อย่างไรก็ดี ในชีวิตของคนเรานั้น ไม่มีผู้หนึ่งผู้ใดจะอยู่เป็นปรกติสุขอย่างเดียวได้ ย่อมจะมีทั้งภัย ทั้งอุปสรรค ทั้งเคราะห์ร้าย ผ่านเข้ามาบ้าง อย่างยากที่จะหลีกเลี่ยงพ้น. ข้อสำคัญ เมื่อต้องประสบเหตุอย่างใดอย่างหนึ่ง ที่บางครั้งทำให้ใจหายใจกลัวได้ จะต้องไม่ใจเสีย เพราะจะทำให้เสียขวัญเสียกำลังใจ ทำให้จนปัญญา คิดไม่ออก ทำไม่ถูก และที่สุดก็อาจเกิดพลาดเสียหายได้ต่างๆ. หากที่ถูก จะต้องพยายามสงบใจ ทำใจให้ดี หายใจยาว เผชิญหน้ากับสถานการณ์ อย่างที่เรียกว่าทำใจดีสู้เสือ ก็จะทำให้เกิดสติรู้เท่าทัน สามารถใช้ปัญญาพิจารณาเห็นเหตุเห็นผลได้กระจ่างชัด หากทางปฏิบัติได้ถูกต้องพอเหมาะพอควร ไม่มีอับจน. บัณฑิตจึงควรอย่างยิ่งที่จะฝึกฝนอบรมตนเอง ให้เป็นผู้มีจิตใจ มีใจที่สงบ และหนักแน่นมั่นคง ในกาลทุกเมื่อ.

ขออวยพรให้บัณฑิตใหม่มีกำลังใจ กำลังใจ และสติปัญญาเข้มแข็งสมบูรณ์ พร้อมทั้งจะทำการงานสร้างสรรค์ความดีความเจริญได้ทุกเมื่อ และขอให้ประสบความสุข ความสำเร็จ ความก้าวหน้ารุ่งเรืองในชีวิตตามที่ปรารถนาทุกประการ.

คำนำ

กระทรวงแรงงานได้จัดทำรายงานสถานการณ์แรงงานขึ้น โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อนำเสนอข้อมูลด้านเศรษฐกิจและแรงงานที่สำคัญ ข้อมูลตัวชี้วัดภาวะแรงงาน รวมถึงข่าวสารบทความต่าง ๆ เกี่ยวกับด้านแรงงาน เพื่อมุ่งหวังเผยแพร่แก่อนุวยงานที่เกี่ยวข้องและผู้สนใจทั่วไป

รายงานสถานการณ์แรงงาน กำหนดจัดทำเป็นรายไตรมาสและประจำปี ฉบับนี้เป็นรายงานประจำไตรมาสที่ 2 ปี 2554 ซึ่งเป็นการรายงานข้อมูลในช่วงเดือนเมษายน – มิถุนายน 2554 ซึ่งในการจัดทำรายงานสถานการณ์แต่ละฉบับที่ผ่านมา กระทรวงแรงงานได้นำเสนอข้อมูลสถานการณ์แรงงานเป็นส่วน ๆ ตามภารกิจอำนาจหน้าที่ของส่วนราชการในสังกัดกระทรวงแรงงาน ประกอบด้วย 6 ส่วน คือ (1) กำลังแรงงาน การมีงานทำ และการว่างงาน (2) การส่งเสริมการมีงานทำ (3) การพัฒนาศักยภาพแรงงาน (4) การคุ้มครองแรงงานและสวัสดิการสังคม (5) การประกันสังคม และ (6) การเลิกจ้างแรงงาน สำหรับรายงานสถานการณ์แรงงานฉบับนี้ กระทรวงแรงงานได้ปรับปรุงเนื้อหาและรูปแบบการนำเสนอ โดยนำเสนอในรูปแบบของ “ดัชนีชี้วัดภาวะแรงงาน” ทั้งนี้ ได้เผยแพร่รายงานสถานการณ์แรงงานที่จัดทำขึ้นใน Website ของกระทรวงแรงงาน โดยสามารถติดตามรายละเอียดสถานการณ์แรงงานทุกฉบับได้จาก www.mol.go.th เลื่อนกวีวิชาการ

ข้อมูลที่ปรากฏในรายงานสถานการณ์แรงงานฉบับนี้ เป็นผลมาจากความร่วมมือในการสนับสนุนข้อมูลของหน่วยงานสังกัดกระทรวงแรงงาน ได้แก่ สำนักงานปลัดกระทรวงแรงงาน กรมการจัดหางาน กรมพัฒนาฝีมือแรงงาน กรมสวัสดิการและคุ้มครองแรงงาน และสำนักงานประกันสังคม และหน่วยงานภายนอก อาทิ สำนักงานสถิติแห่งชาติ สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฯลฯ จึงขอขอบคุณทุกหน่วยงานที่เกี่ยวข้องมา ณ โอกาสนี้ กระทรวงแรงงานหวังเป็นอย่างยิ่งว่ารายงานสถานการณ์แรงงานฉบับนี้ จะเป็นประโยชน์ต่อหน่วยงาน และผู้สนใจทั่วไป และหากมีข้อคิดเห็นหรือข้อเสนอแนะประการใดได้โปรดแจ้งให้กระทรวงแรงงานทราบด้วย เพื่อพิจารณาดำเนินการปรับปรุงต่อไป

กระทรวงแรงงาน

สิงหาคม 2554

สารบัญ

	หน้า
บทสรุปผู้บริหาร	1
ภาวะเศรษฐกิจโดยรวม	6
ดัชนีชี้วัดภาวะแรงงาน	14
● กำลังแรงงาน	14
● โอกาสในการทำงาน การมีงานทำ การว่างงาน	15
● ศักยภาพแรงงาน	28
● หลักประกันการทำงาน	29
● สภาพการจ้างที่เป็นธรรม	33
● สภาพแวดล้อมและสภาพการทำงาน	35
● สวัสดิการแรงงาน	38
รายงานการเตือนภัยด้านแรงงาน ไตรมาส 2 ปี 2554	39
รายงานการศึกษา เรื่อง ปัญหาแรงงานในอุตสาหกรรมสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่ม	53
สารบัญตารางภาคผนวก	65

.....

บทสรุปผู้บริหาร

Executive Summary

● ภาพรวมเศรษฐกิจโดยรวม

เศรษฐกิจไทยในไตรมาส 2 ของปี 2554 ขยายตัวร้อยละ 2.6 ชะลอลงจากร้อยละ 3.2 ในไตรมาสแรกของปีนี้ โดยปัจจัยบวกที่ส่งผลต่อการขยายตัวในไตรมาสนี้ ได้แก่ การขยายตัวการส่งออก ร้อยละ 19.2 ภาคการท่องเที่ยว มีนักท่องเที่ยวเพิ่มขึ้นร้อยละ 50.8 มีรายได้จากการท่องเที่ยวเพิ่มขึ้นร้อยละ 55.9 ส่งผลให้ GDP สาขาโรงแรมและภัตตาคารขยายตัวถึงร้อยละ 19.8 ในครึ่งแรกของปี และการใช้จ่ายภาคครัวเรือนขยายตัวร้อยละ 2.8 สำหรับปัจจัยลบที่ส่งผลต่อภาวะเศรษฐกิจในไตรมาสนี้ขยายตัวในอัตราที่ลดลง ได้แก่ ผลผลิตภาคอุตสาหกรรมหดตัวร้อยละ 0.3 เทียบกับที่ขยายตัวร้อยละ 1.7 ในไตรมาสแรก และอัตราการใช้กำลังการผลิตอยู่ที่ระดับร้อยละ 58.9 ลดลงจากร้อยละ 62.4 ในไตรมาสเดียวกันของปี 2553 เนื่องจากมีอุตสาหกรรมที่ได้รับผลกระทบต่อเนื่องจากเหตุการณ์แผ่นดินไหวและสึนามิที่ประเทศญี่ปุ่น เช่น ยานยนต์ ฮาร์ดดิสก์ไดรฟ์ และเครื่องนุ่งห่ม การลงทุนโดยรวมขยายตัวลดลงจากร้อยละ 9.3 เหลือ 4.1 เนื่องจากการลงทุนหดตัวทั้งภาครัฐและภาคเอกชน ภาครัฐการลงทุนหดตัวร้อยละ 9.9 และภาคเอกชนการลงทุนขยายตัวลดลงจากร้อยละ 12.6 ในไตรมาสที่ผ่านมา เหลือร้อยละ 8.6 ในไตรมาสนี้ ดัชนีผลผลิตการเกษตรขยายตัวร้อยละ 6.8 ชะลอลงจากร้อยละ 14.1 และดัชนีราคาผลผลิตการเกษตรขยายตัวร้อยละ 17.7 ชะลอลงจากร้อยละ 25.4 เนื่องจากราคาพืชผลเกษตรหลักสูงขึ้น ได้แก่ ยางพารา มันสำปะหลัง และปาล์มน้ำมัน ส่งผลให้รายได้เกษตรกรขยายตัวร้อยละ 25.7 ชะลอลงจากร้อยละ 43.1 ในไตรมาสที่ผ่านมา

การจ้างงานเพิ่มขึ้นร้อยละ 1.5 โดยการจ้างงานภาคเกษตรเพิ่มขึ้นร้อยละ 7.3 เนื่องจากในไตรมาสแรกของปี 2554 ผลตอบแทนในภาคเกษตรสูงจากการเพิ่มขึ้นของราคาสินค้าเกษตร จึงดึงดูดให้แรงงานเคลื่อนย้ายจากภาคการผลิตอื่นไปสู่ภาคเกษตรมากขึ้น ส่งผลให้การจ้างงานนอกภาคเกษตรลดลงร้อยละ 1.6 อัตราการว่างงานอยู่ในระดับต่ำเพียงร้อยละ 0.6 และสัดส่วนของตำแหน่งงานว่างกับผู้สมัครงานใหม่ ร้อยละ 0.8 ลดลงจากไตรมาสที่แล้วที่มีสัดส่วนร้อยละ 1.0 สะท้อนถึงสถานการณ์ดีตัวของตลาดแรงงานที่ต่อเนื่องมาตั้งแต่ปี 2553 เริ่มคลี่คลายลงบ้างแล้ว แต่ยังคงมีปัญหาการขาดแคลนแรงงานในบางอุตสาหกรรม ได้แก่ ยานยนต์และชิ้นส่วน อิเลคทรอนิกส์ เครื่องนุ่งห่ม สิ่งทอ พลาสติก และอาหาร

แนวโน้มภาวะเศรษฐกิจไทยปี 2554 คาดว่าจะขยายตัวร้อยละ 3.5-4.0 อัตราเงินเฟ้อทั่วไปอยู่ในช่วงร้อยละ 3.6-4.0 การบริโภคของภาคครัวเรือนขยายตัวร้อยละ 3.3 การลงทุนรวมขยายตัวร้อยละ 6.2 มูลค่าการส่งออกขยายตัวร้อยละ 16.5 โดยมีปัจจัยสนับสนุน คือ การฟื้นตัวของ

เศรษฐกิจญี่ปุ่น การขยายตัวอย่างต่อเนื่องของตลาดเอเชีย และความมั่นใจของนักลงทุนหลังการเลือกตั้ง อย่างไรก็ตามมีปัจจัยที่ต้องระมัดระวังจากความเสี่ยงจากปัญหาเศรษฐกิจในสหรัฐอเมริกา และกลุ่มประเทศยุโรปราคาน้ำมันในตลาดโลกที่ยังอยู่ในระดับสูง และความล่าช้าจากการเบิกจ่ายงบประมาณในช่วงต้นปีงบประมาณ 2555 เนื่องจากการเพิ่มีรัฐบาลใหม่

- **สถานการณ์แรงงานไตรมาสที่ 2 ปี 2554**

กำลังแรงงาน ประเทศไทยมีประชากรที่อยู่ในวัยทำงานหรืออายุ 15 ปีขึ้นไปจำนวน 53.94 ล้านคน เป็นผู้อยู่ในกำลังแรงงาน 38.5 ล้านคน คิดเป็นร้อยละ 71.37 แบ่งเป็น ผู้มีงานทำ 38.02 ล้านคน ผู้ว่างงาน 0.23 ล้านคน และผู้รอฤดูกาล 0.24 ล้านคน

การมีงานทำ อัตราการมีส่วนร่วมในกำลังแรงงาน อยู่ที่ร้อยละ 71.37 แสดงว่าประชากรวัยทำงาน 100 คน มีประมาณ 71-72 คนที่มีงานทำหรือกำลังหางานทำ อัตราการมีงานทำต่อประชากรหรืออัตราการจ้างงานของประชากรในวัยทำงาน อยู่ที่ร้อยละ 70.49 เพิ่มขึ้นจากไตรมาสที่แล้วร้อยละ 0.52 และเพิ่มขึ้นจากไตรมาสเดียวกันของปีที่แล้วร้อยละ 0.23 แสดงให้เห็นว่าระบบเศรษฐกิจของไทยโดยรวมมีอุปทานแรงงานส่วนเกินอยู่ร้อยละ 0.88 ของประชากรในวัยทำงาน ลดลงจากไตรมาสที่แล้วที่มีอุปทานแรงงานส่วนเกินอยู่ร้อยละ 0.89

การจ้างงาน เมื่อวิเคราะห์ตามรายการภาคการผลิตพบว่าอัตราการจ้างงานในภาคเกษตรกรรมต่อผู้มีงานทำอยู่ที่ร้อยละ 37.54 เพิ่มขึ้นจากไตรมาสที่แล้วร้อยละ 1.91 และเพิ่มขึ้นจากไตรมาสเดียวกันปี 2553 ร้อยละ 1.79 ในทำนองเดียวกันเมื่ออัตราการจ้างงานในภาคเกษตรกรรมเพิ่มขึ้น อัตราการจ้างงานนอกภาคเกษตร(ภาคอุตสาหกรรมและบริการ) ก็ลดลงเนื่องจากการเคลื่อนย้ายแรงงานกลับสู่ภาคเกษตรกรรม มาอยู่ที่ร้อยละ 62.46 ลดลงจากไตรมาสที่แล้วร้อยละ 1.91 และลดลงจากไตรมาสเดียวกันปี 2553 ร้อยละ 1.79 โดยอัตราการจ้างงานในภาคอุตสาหกรรมการผลิตอยู่ที่ร้อยละ 14.11 ลดลงจากไตรมาสที่แล้วร้อยละ 0.38 และลดลงจากไตรมาสเดียวกันปี 2553 ร้อยละ 0.5 โดยการจ้างงานสูงสุดในตลาดแรงงานในไตรมาสนี้เป็นภาคบริการ คือ การขายส่ง ขายปลีก หอการค้า และรถจักรยานยนต์

การว่างงาน ประเทศไทยมีการว่างงานลดลงอย่างต่อเนื่องมาตั้งแต่ไตรมาสแรกของปี 2552 โดยระดับการศึกษาที่มีการว่างงานสูงสุด คือ ระดับอุดมศึกษาว่างงานร้อยละ 32.27 ของผู้ว่างงานทั้งหมด และกลุ่มที่มีอัตราการว่างงานต่ำที่สุดคือแรงงานที่มีการศึกษาไม่เกินระดับประถมศึกษา มีอัตราการว่างงานร้อยละ 8.56 ของผู้ว่างงานทั้งหมด เมื่อวิเคราะห์โอกาสในการทำงานและการมีงานทำจากดัชนีทั้ง 3 ตัว ได้แก่ อัตราการบรรจุนาน (ต่อผู้สมัครงานและตำแหน่งงานว่าง) และอัตราการสมัครงานต่อตำแหน่งงานว่าง พบว่าผู้มีการศึกษาระดับ และ ปวส. มีโอกาสได้งานทำตรงกับระดับการศึกษามากที่สุด มีอัตราการบรรจุนานใกล้เคียงกับอัตราการสมัครงาน แต่ผู้มีการศึกษาระดับ

ปริญญาตรีและปริญญาโทมีอัตราการสมัครงานต่อตำแหน่งงานว่างสูงถึงร้อยละ 210.33 และ 262.78 ตามลำดับ แต่กลับมีอัตราการบรรจุนานต่ำกว่าอัตราการสมัครงานมาก แสดงให้เห็นว่ามีอุปทานแรงงานส่วนเกินในระดับการศึกษานี้สูงมาก คุณสมบัติของแรงงานระดับการศึกษานี้ยังไม่ตรงกับความต้องการของตลาดแรงงาน จึงทำให้นายจ้างมีโอกาสเลือกมากขึ้น และมีแนวโน้มที่แรงงานระดับการศึกษานี้จะทำงานต่ำระดับเพื่อหาประสบการณ์และเพื่อการครองชีพ

การใช้แรงงานต่างด้าว ก็เป็นอีกดัชนีหนึ่งที่สะท้อนภาวะแรงงานของตลาดแรงงานในประเทศไทย ในไตรมาสที่ 2 ปี 2554 มีจำนวนทั้งสิ้น 330,036 คน ลดลงจากไตรมาสที่แล้วร้อยละ 69.35 ซึ่งส่วนใหญ่ร้อยละ 57.5 เป็นแรงงานต่างด้าวประเภทพหุจรรยาวิชาชีพและได้รับใบอนุญาตให้ทำงาน ได้แก่ ชนกลุ่มน้อย พม่า ลาว และกัมพูชา แรงงานเหล่านี้ถูกนำมาใช้ทดแทนแรงงานในประเทศที่มีระดับการศึกษาประถมศึกษาหรือต่ำกว่า ซึ่งประเทศไทยกำลังขาดแคลนแรงงานระดับนี้อย่างต่อเนื่อง

ศักยภาพแรงงาน อัตราการมีงานทำของผู้สำเร็จการฝึกเตรียมเข้าทำงานคิดเป็นร้อยละ 17.31 ลดลงจากไตรมาสที่แล้วร้อยละ 31.59 ลดลงจากไตรมาสเดียวกันของปีก่อนร้อยละ 11.78 เป็นการลดลงต่อเนื่อง 2 ไตรมาสติดต่อกัน อัตราของการผ่านการทดสอบมาตรฐานฝีมือแรงงานอยู่ที่ร้อยละ 75.51 เพิ่มขึ้นจากไตรมาสที่แล้วร้อยละ 8.04 เพิ่มขึ้นจากไตรมาสเดียวกันของปีก่อนร้อยละ 4.87 และอัตราของผู้สำเร็จการฝึกยกระดับฝีมือแรงงานอยู่ที่ร้อยละ 85.71 ลดลงจากไตรมาสที่แล้วร้อยละ 1.37 และลดลงจากไตรมาสเดียวกันของปีก่อนร้อยละ 1.7 ซึ่งสะท้อนให้เห็นว่าแรงงานไทยที่อยู่ในตลาดแรงงานในภาพรวมมีศักยภาพเพิ่มขึ้น อย่างไรก็ตาม กำลังแรงงานที่กำลังเข้าสู่ตลาดแรงงานหลังจากที่จบการฝึกเตรียมเข้าทำงานกลับมีงานทำลดลง ซึ่งสอดคล้องกับภาวะตลาดแรงงานภาคอุตสาหกรรมมีการหดตัว เนื่องจากได้รับผลกระทบต่อเนื่องจากเหตุการณ์แผ่นดินไหวและสึนามิที่ประเทศญี่ปุ่น

หลักประกันการทำงาน ในช่วงปี 2551- 2554 มีการปรับอัตราค่าจ้างขั้นต่ำทั่วประเทศ ถึง 4 ครั้ง ในอัตราที่แตกต่างกันไปในแต่ละพื้นที่ เมื่อพิจารณาในเขตเมือง ได้แก่ กรุงเทพมหานครและปริมณฑล รวมทั้งภูเก็ต พบว่ามีการปรับในช่วงเวลาดังกล่าวตั้งแต่ร้อยละ 1.57-8.33 เมื่อเปรียบเทียบการปรับอัตราค่าจ้างขั้นต่ำกับอัตราเงินเฟ้อในแต่ละพื้นที่ในช่วงเวลาเดียวกัน พบว่ากรุงเทพมหานคร จังหวัดปทุมธานี และสมุทรปราการ มีการปรับอัตราค่าจ้างขั้นต่ำโดยรวมสูงกว่าอัตราเงินเฟ้อของจังหวัดในช่วงเวลาเดียว แสดงให้เห็นว่าอัตราค่าจ้างขั้นต่ำสอดคล้องภาวะการณ์ครองชีพที่แท้จริงในพื้นที่ ขณะที่จังหวัดนครปฐม นนทบุรี สมุทรสาคร และภูเก็ต มีการปรับอัตราค่าจ้างขั้นต่ำโดยรวมต่ำกว่าอัตราเงินเฟ้อของจังหวัดในช่วงเวลาเดียว แสดงให้เห็นว่าอัตราค่าจ้างขั้นต่ำยังไม่สอดคล้องภาวะการณ์ครองชีพที่แท้จริงในพื้นที่ โดยเฉพาะจังหวัดนนทบุรีและสมุทรสาคร ที่มีอัตราค่าจ้างขั้นต่ำต่ำกว่าอัตราเงินเฟ้อในพื้นที่ถึงร้อยละ 3.43

เมื่อวิเคราะห์ถึงผู้มีงานทำมีหลักประกันการทำงานมาน้อยเพียงใด พบว่าอัตราแรงงานที่เป็นผู้ประกันตนของกองทุนประกันสังคมต่อผู้มีงานทำอยู่ที่ร้อยละ 25.73 ลดลงจากไตรมาสที่แล้วร้อยละ 0.26 เพิ่มขึ้นจากไตรมาสเดียวกันของปีก่อนร้อยละ 0.35 และอัตราแรงงานในข่ายกองทุนเงินทดแทนต่อผู้มีงานทำอยู่ที่ร้อยละ 21.64 ลดลงจากไตรมาสที่แล้วร้อยละ 0.21 เพิ่มขึ้นจากไตรมาสเดียวกันของปีก่อนร้อยละ 0.17 แรงงานที่เป็นผู้ประกันตนได้มีการใช้สิทธิประโยชน์จากกองทุนประกันสังคมไม่สูงนัก มีอัตราการการใช้สิทธิประโยชน์ร้อยละ 21.0 คิดเป็นอัตราการการใช้สิทธิประโยชน์ต่อสถานะเงินกองทุนร้อยละ 1.12

สภาพการจ้าง มีอัตราการไม่ปฏิบัติตามกฎหมายคุ้มครองแรงงานอยู่ที่ร้อยละ 4.63 เพิ่มขึ้นจากไตรมาสที่แล้วร้อยละ 0.15 แต่ลดลงจากไตรมาสเดียวกันของปีที่แล้วร้อยละ 3.18 ซึ่งสภาพการจ้างที่ไม่เป็นธรรมกับแรงงานมากที่สุด 3 เรื่อง คือ การไม่จัดทำข้อบังคับการทำงาน การไม่ส่งสำเนาข้อบังคับการทำงาน และการจ่ายค่าจ้างต่ำกว่าอัตราค่าจ้างขั้นต่ำที่กำหนด ซึ่งสถานประกอบกิจการที่มีอัตราการไม่ปฏิบัติตามกฎหมายคุ้มครองแรงงานสูงที่สุด 3 อันดับแรกเป็นสถานประกอบกิจการขนาดเล็ก คือ ขนาด 10-19 คน , ขนาด 20-49 คน และขนาด 5-9 คน

ความปลอดภัยในการทำงาน มีอัตราการไม่ปฏิบัติตามกฎหมายความปลอดภัยในการทำงานอยู่ที่ร้อยละ 15.57 เพิ่มขึ้นจากไตรมาสที่แล้วร้อยละ 3.76 และเพิ่มขึ้นจากไตรมาสเดียวกันของปีที่แล้วร้อยละ 3.24 และสถานประกอบกิจการที่มีอัตราการไม่ปฏิบัติตามกฎหมายความปลอดภัยในการทำงาน สูงที่สุด 3 อันดับแรกเป็นสถานประกอบกิจการขนาดเล็กและขนาดกลาง คือ ขนาด 20-49 คน ขนาด 10-19 คน และขนาด 100-199 คน อุตสาหกรรมที่มีอัตราการไม่ปฏิบัติตามกฎหมายความปลอดภัยในการทำงานสูงสุด 5 อันดับ คือ เกษตรกรรม การล่าสัตว์ และการป่าไม้ อุตสาหกรรมการผลิต อุตสาหกรรมการทำเหมืองแร่และเหมืองหิน กิจการประเภทสุขภาพและสังคม สงเคราะห์ และกิจการประเภทโรงแรมและภัตตาคาร

การแรงงานสัมพันธ์ มีอัตราสภาพแรงงานต่อสถานประกอบกิจการ 100,000 แห่ง อยู่ที่ 357.62 และมีอัตราสมาคมนายจ้างต่อสถานประกอบกิจการ 100,000 แห่ง อยู่ที่ 92.90 ซึ่งเป็นอัตราส่วนที่แตกต่างกันมาก และมีอัตราลดลงทั้งด้านนายจ้างและลูกจ้าง แสดงให้เห็นว่ามีสถานประกอบกิจการตั้งใหม่เพิ่มขึ้นมากกว่าการรวมตัวเป็นองค์กร ในด้านการแก้ไขปัญหาแรงงานสัมพันธ์ พบว่ามีอัตราการแจ้งข้อเรียกร้องต่อสถานประกอบกิจการทั้งหมดอยู่ที่ร้อยละ 11.13 ซึ่งส่วนใหญ่สามารถยุติข้อเรียกร้องได้ในระบบทวิภาคี มีอัตราอยู่ที่ร้อยละ 86.05 เพิ่มขึ้นจากไตรมาสที่แล้วร้อยละ 15.08 และเพิ่มขึ้นจากไตรมาสเดียวกันของปีที่แล้วร้อยละ 6.05

สวัสดิการแรงงาน มีอัตราการไม่ปฏิบัติตามกฎหมายคุ้มครองแรงงานเรื่องสวัสดิการแรงงานต่ำมาก อยู่ที่ร้อยละ 0.38 ลดลงจากไตรมาสที่แล้วร้อยละ 0.03 และลดลงจากไตรมาสเดียวกันของปีที่แล้วร้อยละ 6.49 ซึ่งสะท้อนว่าแรงงานได้รับการจัดสวัสดิการแรงงานให้เหมาะสม

.....

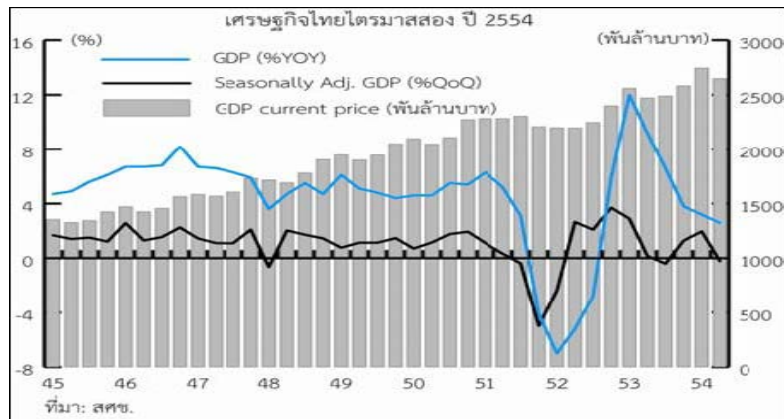
ภาวะเศรษฐกิจโดยรวม

- เศรษฐกิจไทยไตรมาส 2 ปี 2554 และแนวโน้มปี 2554

เศรษฐกิจไทยในไตรมาสที่สองของปี 2554 ขยายตัวร้อยละ 2.6 ชะลอลงจากร้อยละ 3.2 ในไตรมาสแรกของปี เป็นผลมาจากการหดตัวของภาคอุตสาหกรรมที่ได้รับผลกระทบจากเหตุการณ์แผ่นดินไหวและสึนามิในประเทศญี่ปุ่น อย่างไรก็ตามการที่ภาวะเศรษฐกิจโลกยังคงขยายตัว ส่งผลให้อุปสงค์จากต่างประเทศเพิ่มขึ้นทำให้การส่งออก การท่องเที่ยวขยายตัวได้ดี ประกอบกับอัตราการว่างงานอยู่ในอัตราที่ต่ำ

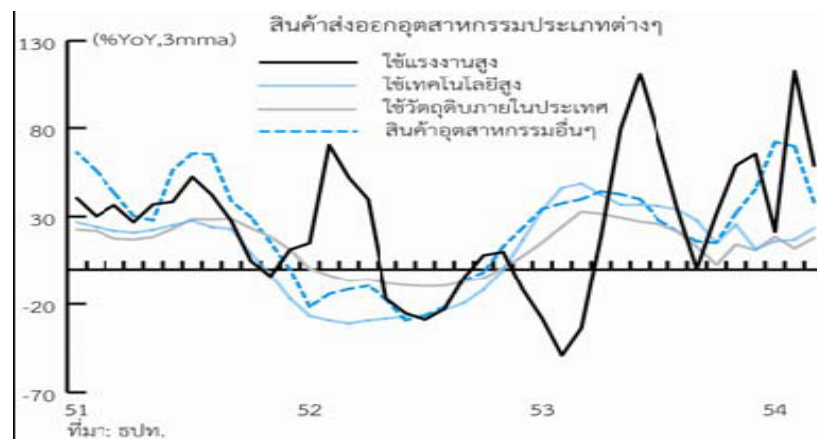
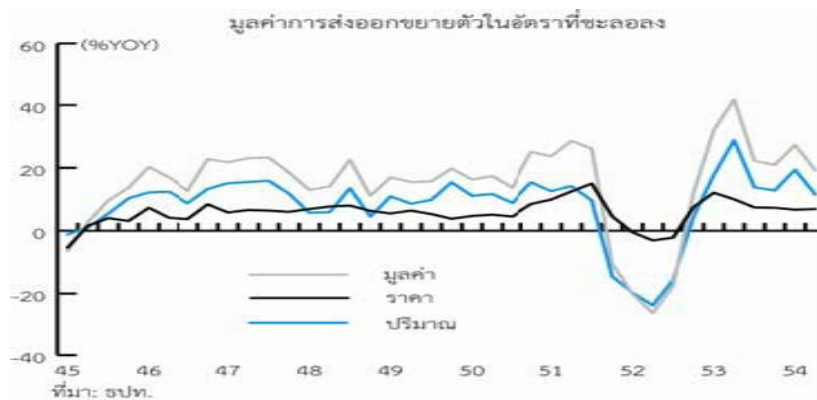
ประมาณการเศรษฐกิจปี 2554					
(% YOY)	2553		2554		
	Q4	ทั้งปี	Q1	Q2	ประมาณการปี 2554
GDP (ณ ราคาคงที่)	3.8	7.8	3.2	2.6	3.5-4.0
การลงทุนรวม (ณ ราคาคงที่)	6.4	9.4	9.3	4.1	6.2
ภาคเอกชน	9.2	13.8	12.6	8.6	8.7
ภาครัฐ	-3.1	-2.2	-1.4	-9.9	-1.5
การบริโภครวม (ณ ราคาคงที่)	3.8	5.1	3.0	2.5	3.3
ภาคเอกชน	3.9	4.8	3.3	2.8	3.3
ภาครัฐบาล	3.2	6.4	1.8	1.0	3.0
มูลค่าการส่งออกสินค้า (US\$)	21.1	28.5	27.4	19.2	16.5
ปริมาณ	12.2	17.3	18.6	9.2	9.7
มูลค่าการนำเข้าสินค้า (US\$)	18.7	36.7	25.6	28.0	21.3
ปริมาณ	12.0	26.5	19.2	18.9	12.5
ดุลบัญชีเดินสะพัด ต่อ GDP (%)	6.4	4.6	7.6	2.1	2.4
เงินเฟ้อ	2.8	3.3	3.0	4.1	3.6-4.0
อัตราการว่างงาน	0.8	1.0	0.8	0.6	0.7

การประมาณการแนวโน้มภาวะเศรษฐกิจไทยปี 2554 คาดว่าจะขยายตัวร้อยละ 3.5 – 4.0 โดยคาดว่ามูลค่าการส่งออกสินค้าจะขยายตัวร้อยละ 16.5 การบริโภคและการลงทุนเอกชนขยายตัวร้อยละ 3.3 และ 8.7 ตามลำดับ ส่วนเงินเฟ้อทั่วไปร้อยละ 3.6 - 4.0 อัตราการว่างงานร้อยละ 0.7 และดุลบัญชีเดินสะพัดเกินดุลร้อยละ 2.4 ของ GDP

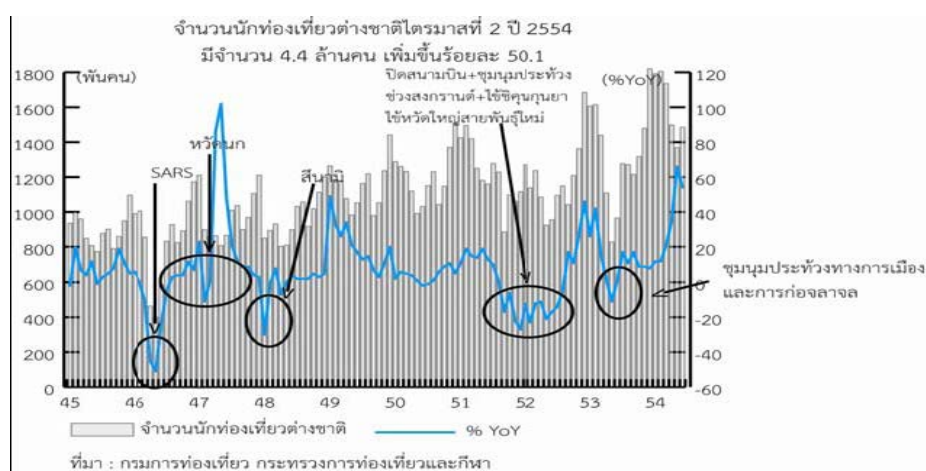

ปัจจัยบวกของเศรษฐกิจไทยในไตรมาสที่สอง ปี 2554

(1) ภาคการส่งออก มูลค่าการส่งออกสินค้าในรูปดอลลาร์ สรอ. ในไตรมาสนี้สูงถึง 57,343 ล้านดอลลาร์สหรัฐขยายตัวร้อยละ 19.2 เมื่อเทียบกับไตรมาสเดียวกันของปีก่อนหน้า การส่งออกสินค้าหลักๆ ได้แก่ ยางพารา ผลิตภัณฑ์ยาง และเครื่องปรับอากาศ ขยายตัวร้อยละ 76.2 34.5 และ 33.7 ตามลำดับ รวม 6 เดือนแรกของปี การส่งออกมีมูลค่า 113,344 ล้านดอลลาร์ สรอ. ขยายตัวร้อยละ 23.1 ทั้งนี้ ตลาดส่งออกหลักที่ยังคงขยายตัว ได้แก่ จีน สหรัฐอเมริกา ญี่ปุ่น และสหภาพยุโรป ขยายตัวร้อยละ 22.7 17.5 35.9 และ 20.3 ตามลำดับ

(2) ภาคการท่องเที่ยว นักท่องเที่ยวต่างชาติที่เดินทางเข้ามาเมืองไทยในไตรมาสนี้ มีจำนวน 4.37 ล้านคน เพิ่มขึ้นร้อยละ 50.8 โดยนักท่องเที่ยวจากจีน เกาหลีใต้ และอินเดีย เพิ่มขึ้นร้อยละ 160.7 65.3 และ 53.2 ตามลำดับ โดยมีรายได้จากการท่องเที่ยว 152,864 ล้านบาท เพิ่มขึ้นร้อยละ 55.9 จากช่วงเดียวกันของปีที่ผ่านมา ส่วนอัตราการเข้าพักอยู่ที่ระดับร้อยละ 52.2 ปรับตัวสูงขึ้นจากร้อยละ 38.8 ในไตรมาสเดียวกันของปีที่ผ่านมา ส่งผลให้ GDP ในสาขาโรงแรมและภัตตาคารขยายตัวสูงถึงร้อยละ 19.8 ในครึ่งแรกของปี มีนักท่องเที่ยวเดินทางเข้ามาเมืองไทยจำนวน 9.67 ล้านคน เพิ่มขึ้นร้อยละ 28.1

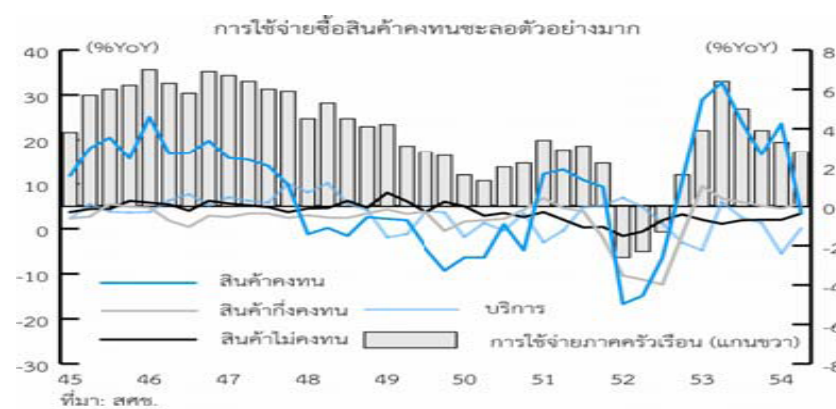
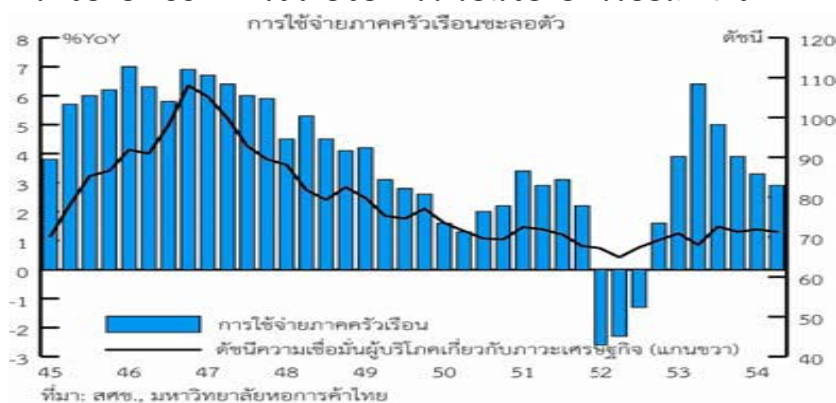
จำนวนและอัตราการเปลี่ยนแปลงของนักท่องเที่ยวจำแนกรายสัญชาติ

หน่วย: พันคน	2552	2553							2554		
	ทั้งปี	ทั้งปี	H1	H2	Q1	Q2	Q3	Q4	H1	Q1	Q2
มาเลเซีย	1,757.8	2,059.0	956.5	1,102.4	513.3	443.3	517.3	585.1	1,212.9	587.6	625.3
จีน	777.5	1,122.2	471.7	650.5	333.9	137.8	314.4	336.1	793.3	434.0	359.3
ญี่ปุ่น	1,004.5	993.7	475.5	518.2	305.6	169.9	253.7	264.5	573.3	321.9	251.4
เกาหลี	618.2	805.4	382.5	423.0	241.7	140.8	192.2	230.8	517.7	285.0	232.7
สหราชอาณาจักร	841.4	810.7	413.9	396.8	247.3	166.6	177.8	219.1	454.0	248.9	205.1
สหรัฐฯ	627.1	611.8	310.6	301.2	187.8	122.8	124.8	176.3	369.3	208.7	160.6
ออสเตรเลีย	646.7	698.0	326.2	371.8	175.8	150.5	177.6	194.2	407.5	198.1	209.4
อินเดีย	614.6	760.4	344.1	416.2	169.1	175.1	187.0	229.2	461.1	192.9	268.2
% YoY											
มาเลเซีย	-2.63	17.13	13.5	20.5	18.78	7.85	38.96	7.87	26.8	14.5	41.1
จีน	-5.95	44.34	42.2	45.9	75.93	-2.83	78.74	24.49	68.2	30.0	160.7
ญี่ปุ่น	-12.95	-1.07	6.0	-6.8	21.27	-13.55	-12.55	-0.50	20.6	5.3	48.0
เกาหลี	-30.47	30.28	29.7	30.8	47.23	7.66	26.11	35.04	35.4	17.9	65.3
สหราชอาณาจักร	1.80	-3.65	2.7	-9.5	12.93	-9.40	-9.51	-9.52	9.7	0.6	23.1
สหรัฐฯ	-6.28	-2.44	2.0	-6.6	13.10	-11.30	-7.93	-5.69	18.9	11.1	30.7
ออสเตรเลีย	-6.88	7.94	13.0	3.8	25.34	1.43	6.61	1.40	24.9	12.7	39.2
อินเดีย	14.45	23.72	18.4	28.5	46.36	-0.03	28.09	28.82	34.0	14.1	53.2

ที่มา : กรมการท่องเที่ยว

(3) **การใช้จ่ายภาคครัวเรือน** ขยายตัวร้อยละ 2.8 โดยมีปัจจัยสนับสนุนจากรายได้เกษตรกรที่เพิ่มขึ้นจากราคาพืชผลหลักที่สูงขึ้น เช่น ยางพารา (เพิ่มขึ้นร้อยละ 36.4) มันสำปะหลัง (เพิ่มขึ้นร้อยละ 56.0) และปาล์มน้ำมัน (เพิ่มขึ้นร้อยละ 44.7) เป็นต้น ประกอบกับภาวะการจ้างงานอยู่ในเกณฑ์ดี อัตราการว่างงานเพียงร้อยละ 0.6 ซึ่งต่ำที่สุดเป็นประวัติการณ์ อย่างไรก็ตาม ความเชื่อมั่นผู้บริโภคเกี่ยวกับภาวะเศรษฐกิจโดยรวมอยู่ที่ระดับ 71.3 ปรับตัวลงเล็กน้อยจาก 71.9 ในไตรมาสที่ผ่านมา เนื่องจากผู้บริโภคมีความกังวลต่อสถานการณ์ค่าครองชีพที่ปรับตัวสูงขึ้นอย่างต่อเนื่อง รวมทั้งระดับราคาน้ำมันที่ทรงตัวในระดับสูงเป็นปัจจัยที่ส่งผลทำให้ผู้บริโภคมีความระมัดระวังในการใช้จ่ายมากขึ้น เฉลี่ยครึ่งแรกของปี 2554 ค่าใช้จ่ายของครัวเรือนขยายตัวร้อยละ 3.0

การใช้จ่ายครัวเรือน

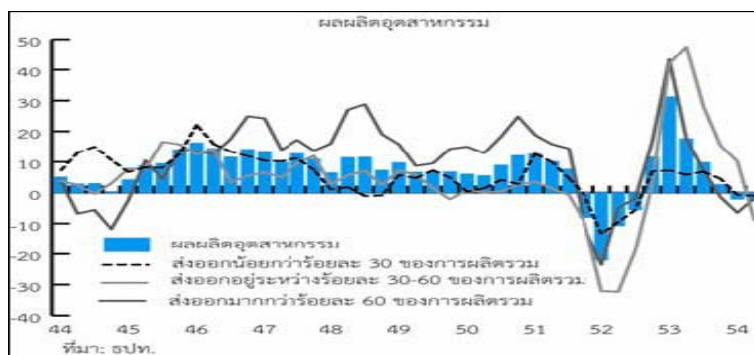
%YoY	2552	2553					2554	
	ทั้งปี	ทั้งปี	Q1	Q2	Q3	Q4	Q1	Q2
การใช้จ่ายภาคเอกชน	-1.1	4.8	3.9	6.4	5.0	3.9	3.3	2.8
สินค้าคงทน	-7.1	25.1	28.9	32.8	24.0	16.6	23.6	3.5
สินค้ากึ่งคงทน	-8.8	6.7	9.5	6.7	5.9	5.1	4.5	5.7
สินค้าไม่คงทน	0.7	1.8	2.0	1.1	1.9	2.0	2.0	3.4
-อาหาร	0.6	0.5	0.7	1.1	0.2	-0.2	2.0	4.1
-มิใช่อาหาร	0.7	2.7	3.1	1.2	3.2	3.3	2.1	3.0
บริการ	2.2	1.4	-4.8	5.9	2.5	1.3	-5.5	0.1

ที่มา : สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ

ปัจจัยลบต่อภาวะเศรษฐกิจในไตรมาสที่สอง ปี 2554

(1) ภาคอุตสาหกรรม หดตัวร้อยละ 0.3 เทียบกับที่ขยายตัวร้อยละ 1.7 ในไตรมาสแรก เนื่องจากอุตสาหกรรมการผลิตหลักๆ ได้รับผลกระทบต่อเนื่องจากเหตุการณ์แผ่นดินไหวและสึนามิที่ประเทศญี่ปุ่น เช่น อุตสาหกรรมยานยนต์ ฮาร์ดดิสไดรฟ์ และเครื่องนึ่งห่ม หดตัวร้อยละ 19.9 1.4 และ 13.4 ตามลำดับ ส่วนอัตราการใช้จ่ายการลงทุนอยู่ที่ระดับร้อยละ 58.9 ลดจากร้อยละ 62.4 ในไตรมาสเดียวกันของปีที่ผ่านมา รวมครึ่งปีแรกสาขาอุตสาหกรรมขยายตัวเพียงร้อยละ 0.7

(2) การลงทุนรวม ขยายตัวร้อยละ 4.1 ชะลอลงจากที่ขยายตัวร้อยละ 9.3 เนื่องจากการลงทุนภาครัฐหดตัวร้อยละ 9.9 เป็นการหดตัวต่อเนื่องจากที่หดตัวร้อยละ 1.4 ในไตรมาสที่ผ่านมา เป็นผลมาจากการลดลงของการเบิกจ่ายการลงทุนในโครงการไทยเข้มแข็ง 2555 ที่ส่วนใหญ่ได้ดำเนินการเสร็จแล้ว หรือบางโครงการใกล้จะสิ้นสุด ส่วนการลงทุนภาคเอกชนขยายตัวร้อยละ 8.6 ชะลอลงจากที่ขยายตัวร้อยละ 12.6 ในไตรมาสที่ผ่านมา เป็นการชะลอลงทั้งของการลงทุนในสิ่งก่อสร้าง และหมวดเครื่องมือเครื่องจักร โดยการนำเข้าสินค้าทุนชะลอตัวลง ส่วนดัชนีความเชื่อมั่นของนักธุรกิจ (Business Sentiment Index : BSI) เฉลี่ยในไตรมาสนี้อยู่ที่ระดับ 50.4 ลดจากระดับ 53.1 ในไตรมาสที่ผ่านมา เฉลี่ยในครึ่งแรกของปี การลงทุนรวมขยายตัวร้อยละ 6.6 โดยที่การลงทุนภาคเอกชนขยายตัวร้อยละ 10.5 ส่วนการลงทุนภาครัฐหดตัวร้อยละ 5.9

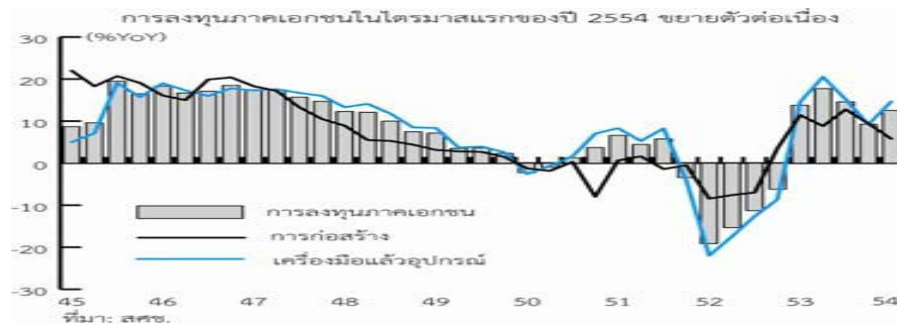
อัตราการขยายตัวของการลงทุนรวม

(ร้อยละ)

	2553	2553				2554	
		Q1	Q2	Q3	Q4	Q1	Q2
ก่อสร้าง	6.8	7.9	7.3	5.5	6.7	-1.0	-7.8
ภาคเอกชน	10.6	11.4	8.8	12.8	9.4	5.8	5.5
ภาครัฐ	3.2	4.1	5.9	0.1	3.6	-8.8	-19.9
เครื่องจักร	10.8	14.4	13.6	9.6	6.2	14.6	10.4
ภาคเอกชน	14.7	14.5	20.5	15.2	9.2	14.7	9.5
ภาครัฐ	-13.4	13.1	-26.5	-17.5	-15.4	13.9	19.0
การลงทุนรวม	9.4	12.1	11.3	7.9	6.4	9.3	4.1
ภาคเอกชน	13.8	13.8	17.8	14.6	9.2	12.6	8.6
ภาครัฐ	-2.2	6.9	-4.9	-5.4	-3.1	-1.4	-9.9

5. การลงทุนภาคเอกชน ขยายตัวร้อยละ 12.6 เร่งตัวขึ้นจากร้อยละ 9.2 ในไตรมาสที่ผ่านมา เป็นการขยายตัวทั้งการลงทุนในเครื่องจักรเครื่องมือและสิ่งก่อสร้าง โดยมีปัจจัยสนับสนุนจากอุปสงค์ทั้งภายในประเทศและต่างประเทศอย่างต่อเนื่อง ซึ่งสะท้อนจากการนำเข้าสินค้าทุนและยอดจำหน่ายรถยนต์เพื่อการพาณิชย์ที่ขยายตัวร้อยละ 24.5 และ 17.5 ตามลำดับ ประกอบกับพื้นที่รับอนุญาตก่อสร้างในเขตเทศบาลไตรมาสนี้ขยายตัวร้อยละ 7.8 ส่วนดัชนีความเชื่อมั่นของนักธุรกิจ (Business Sentiment Index: BSI) เฉลี่ยในไตรมาสนี้อยู่ในเกณฑ์ดีที่ระดับ 53.1 เพิ่มขึ้นจาก 51.4 ในไตรมาสที่ผ่านมา

ภาวะเศรษฐกิจไทยไตรมาส 1 ปี 2554 ในด้านอื่น ๆ

1. ด้านการผลิต

1.1 สาขาเกษตรกรรม ขยายตัวร้อยละ 6.7 ชะลอลงจากร้อยละ 7.6 ในไตรมาสที่ผ่านมา ตามการชะลอตัวของผลผลิตและราคาสินค้าเกษตรส่งผลให้รายได้เกษตรกรขยายตัวร้อยละ 25.7 ชะลอลงจากร้อยละ 43.1 ในไตรมาสก่อน ในขณะที่ราคาสินค้าเกษตรสำคัญโดยเฉพาะยางพารา ชะลอลงจากร้อยละ 61.4 เป็นร้อยละ 36.4 ทั้งนี้ ผลผลิตสินค้าเกษตรสำคัญที่เพิ่มขึ้น ประกอบด้วย อ้อยเพิ่มสูงขึ้นเป็น 19.1 ล้านตันเทียบกับ 1.5 ล้านตันในไตรมาสเดียวกันของปีก่อน ผลผลิตข้าวนาปรังและกึ่งเพาะเลี้ยงเพิ่มขึ้นร้อยละ 7.3 และ 4.8 ตามลำดับ ในขณะที่ผลผลิตมันสำปะหลัง และยางพาราลดลงร้อยละ 9.1 และ 4.2 ตามลำดับ ในส่วนของราคาสินค้าเกษตรสำคัญ ประกอบด้วย ราคาปาล์มน้ำมัน ยางพารา และมันสำปะหลัง ขยายตัวจากช่วงเดียวกันของปีก่อนร้อยละ 44.7 36.4 และ 15.0 ตามลำดับ ในขณะที่ราคาอ้อย และข้าวเปลือกหอมมะลิลดลง ร้อยละ 8.5 และ 7.5 ตามลำดับ เนื่องจากปริมาณผลผลิตที่สูงขึ้น

ตัวชี้วัดภาคเกษตรกรรม

%YoY	2551	2552	2553					2554	
	ทั้งปี	ทั้งปี	ทั้งปี	Q1	Q2	Q3	Q4	Q1	Q2
ดัชนีผลผลิตสินค้าเกษตร	1.5	0.9	-2.1	-6.0	3.3	-4.6	-1.3	14.1	6.8
ดัชนีราคาสินค้าเกษตร	19.6	-9.4	25.6	20.7	23.0	28.8	24.8	25.4	17.7
ดัชนีผลผลิตเฉพาะพืชผล	3.0	0.6	-3.4	-8.4	4.6	-7.2	-2.4	18.9	8.6
ดัชนีราคาเฉพาะพืชผล	21.0	-12.1	30.8	24.9	28.4	34.3	29.0	29.6	17.9
รายได้เกษตรกร ณ ราคาปัจจุบัน	21.4	-8.6	19.9	13.6	27.1	22.9	23.1	43.1	25.7
รายได้เกษตรกร ณ ราคาคงที่	21.4	-17.5	13.9	7.3	21.6	16.5	17.5	36.8	19.1

ที่มา : ธนาคารแห่งประเทศไทย

1.2 สาขาส่งหาธรมทรัพย์ ขยายตัวร้อยละ 5.2 ปรับตัวดีขึ้นจากร้อยละ 3.9 ในไตรมาสก่อน โดยมีปัจจัยสนับสนุนจากภาวะเศรษฐกิจที่ยังคงขยายตัวอย่างต่อเนื่อง รวมถึงการปรับปรุงเพิ่มทั้งอัตราค่าจ้างขั้นต่ำของค่าตอบแทนแรงงานและเงินเดือนข้าราชการทำให้อุปสงค์ผู้บริโภคยังคงขยายตัว ส่วนระดับราคามีแนวโน้มสูงขึ้น ทั้งราคาบ้านเดี่ยว ทาวน์เฮาส์ และคอนโดมิเนียมในช่วงครึ่งแรกของปีเพิ่มขึ้นร้อยละ 1.8 3.6 และ 7.1 ตามลำดับ โดยเฉพาะคอนโดมิเนียมขนาด 50,000 บาทต่อตารางเมตร เพิ่มขึ้นร้อยละ 11.5 สำหรับดัชนีความคาดหวังของผู้ประกอบการอสังหาริมทรัพย์ช่วง 6 เดือนข้างหน้าอยู่ที่ระดับ 68.1 เพิ่มขึ้นจาก 65.1 ในไตรมาสก่อน ในครึ่งปีแรกขยายตัวร้อยละ 4.3

2. การจ้างงาน ไตรมาสที่สอง ปี 2554 มีการจ้างงาน 38.02 ล้านคน เพิ่มขึ้นร้อยละ 1.5 เมื่อเทียบกับช่วงเดียวกันของปีที่ผ่านมา โดยการจ้างงานของภาคเกษตรเพิ่มขึ้นร้อยละ 7.3 เนื่องจากผลตอบแทนในภาคเกษตรที่อยู่ในระดับสูงจากการเพิ่มขึ้นของราคาสินค้าเกษตร ดึงดูดแรงงานในภาคการผลิตอื่นๆ เข้าสู่ภาคเกษตรมากขึ้น ส่งผลให้การจ้างงานนอกภาคเกษตรลดลงร้อยละ 1.6 โดยเฉพาะสาขาค้าส่งและค้าปลีก ก่อสร้าง และสาขาโรงแรมและภัตตาคาร ลดลงร้อยละ 6.9 6.3 และ 1.9 ตามลำดับ สำหรับผู้ว่างงานเฉลี่ยในไตรมาสนี้มีจำนวน 2.17 แสนคน ลดลงจำนวน 2.81 แสนคนเมื่อเทียบกับช่วงเดียวกันของปีก่อน หรือลดลงร้อยละ 56.5 โดยอัตราการว่างงานอยู่ที่ร้อยละ 0.6 สัดส่วนของตำแหน่งงานว่างทั้งประเทศต่อผู้สมัครงานใหม่ เท่ากับ 0.8 ลดลงจากไตรมาสก่อนที่ร้อยละ 1.0 แสดงให้เห็นถึงสถานการณ์ตึงตัวที่ผ่อนคลายขึ้น อย่างไรก็ตาม ยังมีปัญหาขาดแคลนแรงงานในบางอุตสาหกรรม เช่น อุตสาหกรรมยานยนต์และชิ้นส่วน อิเล็กทรอนิกส์ เครื่องนุ่งห่ม สิ่งทอ พลาสติก และอาหาร ในการแก้ไขปัญหาดังกล่าว คณะรัฐมนตรีได้มีมติแต่งตั้งคณะกรรมการแก้ไขปัญหาการขาดแคลนแรงงานเมื่อวันที่ 26 เมษายน 2554 และได้มีการประชุมเมื่อวันที่ 26 พฤษภาคม 2554 โดยมีแนวทางในการแก้ไขปัญหาการขาดแคลนแรงงานใน 2 แนวทาง ประกอบด้วย (1) การเพิ่มจำนวนแรงงานในตลาดด้วยการสนับสนุนให้นักศึกษาจบใหม่และผู้ว่างงาน รวมทั้งแรงงานที่ทำงานไม่เต็มศักยภาพ เช่น ผู้สูงอายุ ผู้พิการ และแรงงานต่างด้าว เข้าสู่ตลาดแรงงานมากขึ้น (2) การเพิ่มผลิตภาพแรงงาน โดยการเพิ่มทักษะฝีมือแรงงานและส่งเสริมการใช้เทคโนโลยีที่ทันสมัย

แนวโน้มเศรษฐกิจไทยปี 2554

สศช. คาดว่าภาวะเศรษฐกิจไทยในปี 2554 จะขยายตัวในช่วงร้อยละ 3.5 – 4.0 โดยในครึ่งปีหลังเศรษฐกิจไทยจะขยายตัวได้ดีกว่าครึ่งปีแรกเนื่องจากการฟื้นตัวของเศรษฐกิจญี่ปุ่น การขยายตัวต่อเนื่องของตลาดเอเชีย และความมั่นใจของนักลงทุนหลังจากการเลือกตั้ง อย่างไรก็ตามปัจจัยเสี่ยงที่ควรระมัดระวัง ได้แก่ เศรษฐกิจโลกยังมีความเสี่ยงจากปัญหาเศรษฐกิจในสหรัฐฯ และกลุ่มประเทศยุโรป ราคาน้ำมันในตลาดโลกยังอยู่ในระดับสูงที่อาจส่งผลกระทบต่ออัตราเงินเฟ้อในช่วงตลาดแรงงานตึงตัว และความล่าช้าของการเบิกจ่ายงบประมาณปี 2555 ในช่วงตุลาคม - ธันวาคม เนื่องจากการเลือกตั้ง

ส่งผลกระทบต่อให้กระบวนการอนุมัติงบประมาณล่าช้ากว่ากำหนดการปกติ โดยคาดว่าในปี 2554 อัตราเงินเฟ้อทั่วไปอยู่ที่ร้อยละ 3.6 – 4.0 การบริโภคของภาคครัวเรือนขยายตัวร้อยละ 3.3 การลงทุนรวมขยายตัวร้อยละ 6.2 มูลค่าการส่งออกในรูปดอลลาร์ สรอ. ขยายตัวร้อยละ 16.5 และดุลบัญชีเดินสะพัดเกินดุลประมาณร้อยละ 2.4 ของ GDP ลดลงจากการเกินดุลร้อยละ 4.6 ของ GDP ในปี 2553

- **ประเด็นการบริหารนโยบายเศรษฐกิจที่สำคัญในปี 2554**

1. การบริหารจัดการราคาสินค้าอย่างเหมาะสม เพื่อให้เป็นธรรมทั้งผู้บริโภคและผู้ผลิต นอกจากนี้การปรับขึ้นราคาส่วนหนึ่งเป็นผลกระทบมาจากการลดลงของสินค้า ซึ่งอาจถูกกระทบจากเหตุการณ์ที่ไม่ได้คาดการณ์ล่วงหน้า เช่น ภาวะน้ำท่วม ดังนั้นจึงควรมีการติดตามสถานการณ์อย่างใกล้ชิดและการเตรียมพร้อมทางด้านมาตรการที่จะช่วยลดผลกระทบอย่างทันเหตุการณ์

2. การสร้างความมั่นคงให้แก่รายได้ของประชาชน โดยเฉพาะภาคการเกษตรที่มีแนวโน้มได้รับผลกระทบจากความแปรปรวนที่รุนแรงขึ้นของสภาพอากาศ โดยเพิ่มพื้นที่และพัฒนาระบบชลประทาน ใช้เทคโนโลยีในการเพิ่มผลผลิต มีการวางแผนการผลิตที่ชัดเจน และใช้เครื่องมือทางการเงินในการประกันความเสี่ยงต่างๆ

3. การพัฒนาขีดความสามารถในการแข่งขันของประเทศอย่างต่อเนื่อง โดยเฉพาะภายใต้สถานการณ์การเพิ่มขึ้นของต้นทุนการผลิต เช่น ค่าจ้างแรงงาน อัตราดอกเบี้ย และราคาน้ำมัน รวมถึงการส่งเสริมการยกระดับการผลิตจากการใช้แรงงานสูงไปสู่การใช้เทคโนโลยีมากขึ้น เพื่อลดอุปสรรคจากข้อจำกัดด้านแรงงานดังกล่าว

4. การเตรียมพร้อมของนโยบายเพื่อรองรับผลกระทบจากความผันผวนของตลาดเงิน ตลาดทุน และอัตราแลกเปลี่ยน และ

5. การวางนโยบายการคลังอย่างเหมาะสม และเร่งรัดการเบิกจ่ายให้สอดคล้องกับเป้าหมาย ซึ่งจะช่วยขับเคลื่อนเศรษฐกิจไทยในภาวะที่การฟื้นตัวอย่างเต็มที่ของเศรษฐกิจโลกมีแนวโน้มล่าช้าออกไป และควรเพิ่มบทบาทการลงทุนร่วมจากภาคเอกชนให้มากขึ้น

.....
เอกสารอ้างอิง : 1. Economic Outlook ภาวะเศรษฐกิจไทยไตรมาสที่สองและแนวโน้มปี 2554 สำนักยุทธศาสตร์และการวางแผนเศรษฐกิจมหภาค สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ แถลงข่าว 9.30 น. 22 สิงหาคม 2554 จาก www.nesdb.go.th

2. เอกสาร ผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศ ไตรมาสที่ 2/2554 (Gross Domestic Product : Q2/2011) ; ISSN 1513 8062, 22 สิงหาคม 2554 จาก www.nesdb.go.th

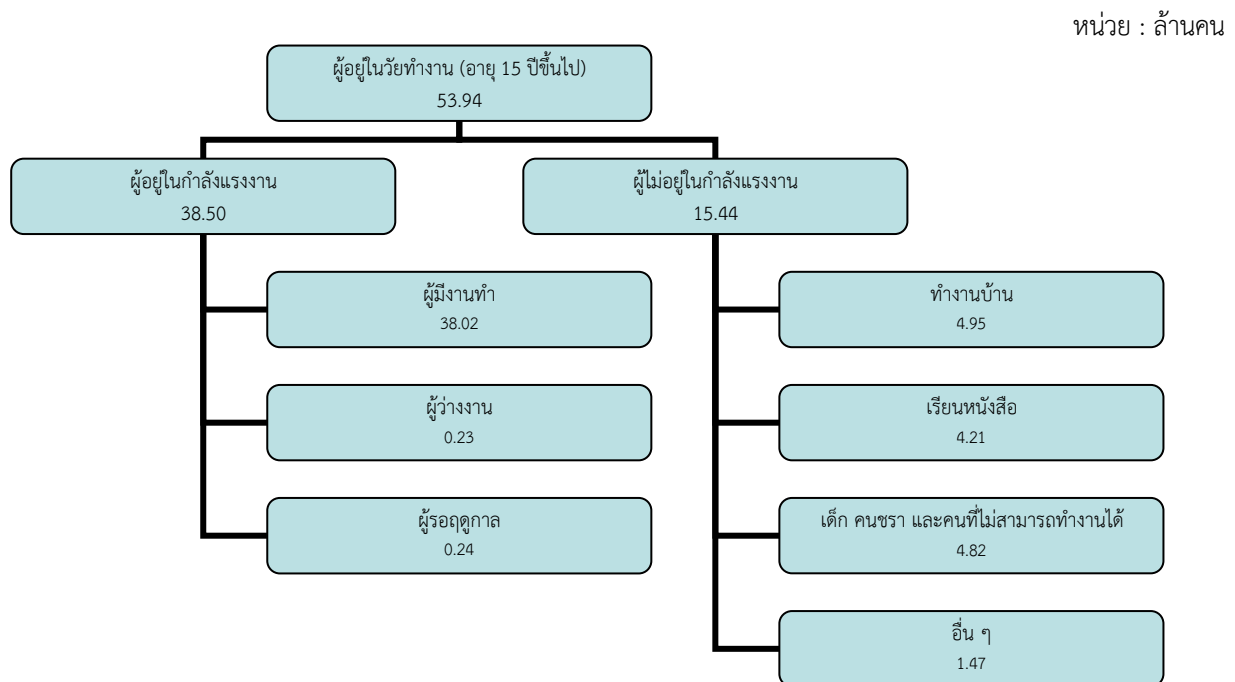

ดัชนีชี้วัดภาวะแรงงาน ไตรมาสที่ 2 ปี 2554 (เมษายน – มิถุนายน 2554)

- กำลังแรงงาน

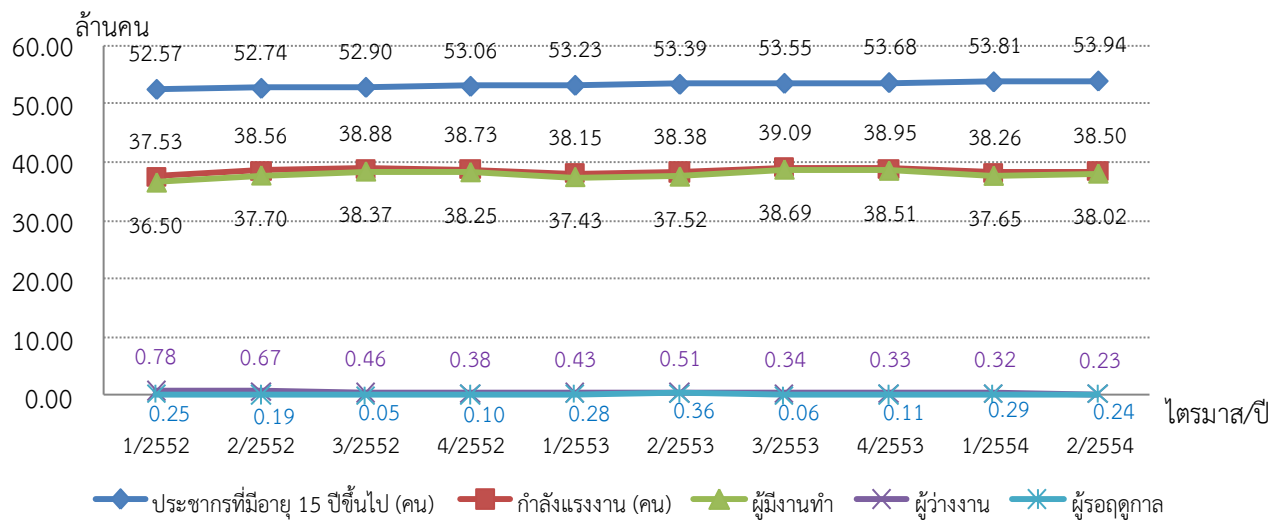
ข้อมูลกำลังแรงงานเป็นข้อมูลผลสำรวจภาวะการทำงานของประชากร โดยสำนักงานสถิติแห่งชาติ ไตรมาสที่ 2 ปี 2554 พบว่า ประเทศไทยมีประชากรที่อยู่ในวัยทำงานหรืออายุ 15 ปีขึ้นไปจำนวน 53.94 ล้านคน จำแนกเป็นผู้อยู่ในกำลังแรงงาน 38.50 ล้านคน คิดเป็นร้อยละ 71.37 ของประชากรวัยแรงงานทั้งหมด ได้แก่ ผู้มีงานทำ 38.02 ล้านคน ผู้ว่างงาน 0.23 ล้านคน และผู้รอฤดูกาล 0.24 ล้านคน ขณะที่ผู้ไม่อยู่ในกำลังแรงงานมีจำนวน 15.44 ล้านคน คิดเป็นร้อยละ 28.63 จำแนกเป็น ผู้ทำงานบ้าน 4.95 ล้านคน เรียนหนังสือ 4.21 ล้านคน เด็ก คนชรา และคนที่ไม่สามารถทำงานได้มี 4.82 ล้านคน และอื่น ๆ 1.47 ล้านคน ดังปรากฏในแผนภูมิ 1 และแผนภูมิ 2

แผนภูมิ 1 ภาวะการทำงานของประชากร ไตรมาส 2 ปี 2554

ที่มา : สำนักงานสถิติแห่งชาติ

แผนภูมิ 2 ภาพการทำงานของประชากร ไตรมาส 1 ปี 2552 – ไตรมาส 2 ปี 2554

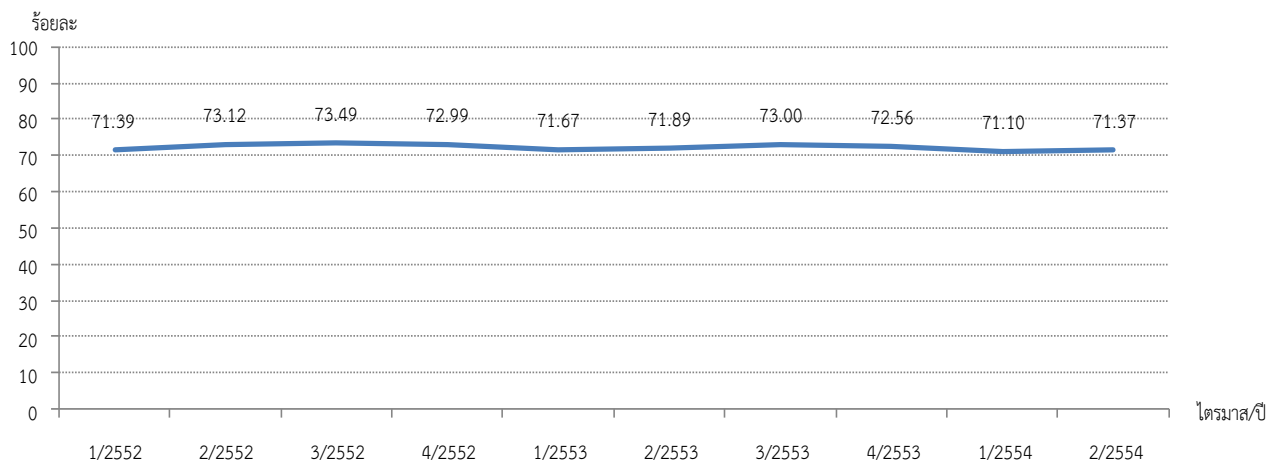

ที่มา : สำนักงานสถิติแห่งชาติ

• โอกาสในการทำงาน การมีงานทำ การว่างงาน

อัตราการมีส่วนร่วมในกำลังแรงงานวัดจากอัตราส่วนของประชากรในวัยแรงงานของประเทศที่มีงานทำหรือกำลังหางานทำซึ่งสะท้อนอุปทานแรงงาน อัตราการมีส่วนร่วมในกำลังแรงงานอยู่ที่ร้อยละ 71.37 แสดงว่าประชากรในวัยทำงาน 100 คน มีประมาณ 71-72 คน กำลังหางานทำซึ่งเพิ่มขึ้นจากไตรมาสที่แล้วร้อยละ 0.27 และลดลงจากไตรมาสเดียวกันของปีที่แล้วร้อยละ 0.52

แผนภูมิ 3 อัตราการมีส่วนร่วมในกำลังแรงงาน ไตรมาส 1 ปี 2552 – ไตรมาส 2 ปี 2554

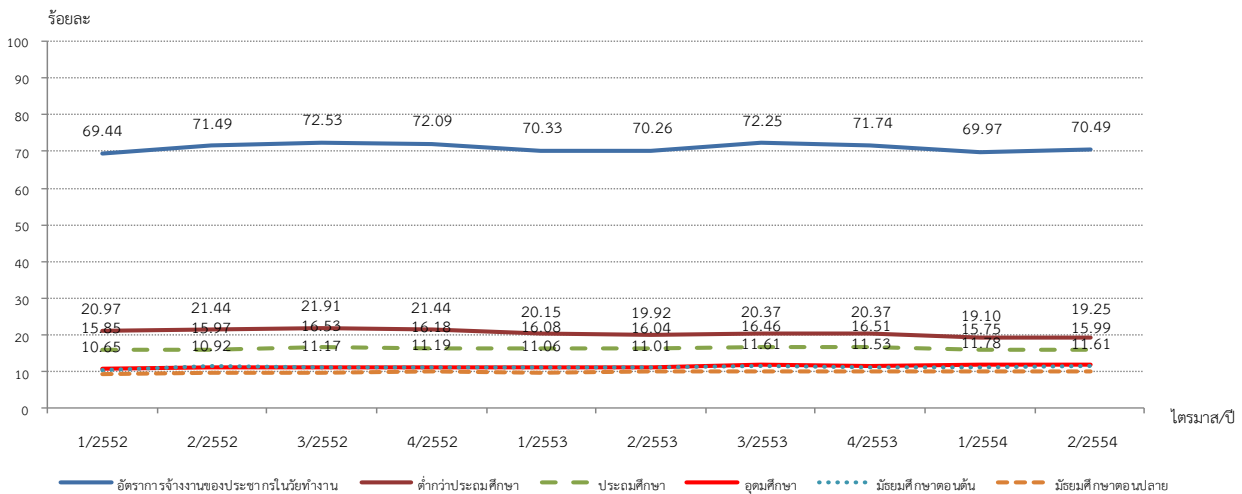
ที่มา : สำนักงานสถิติแห่งชาติ

หมายเหตุ : ประมวลข้อมูลโดยศูนย์ข้อมูลเศรษฐกิจการแรงงาน

อัตราการมีงานทำต่อประชากรหรืออัตราการจ้างงานของประชากรในวัยทำงาน วัดจากจำนวนประชากรในวัยแรงงานที่มีงานทำต่อประชากรวัยแรงงานทั้งหมด ซึ่งสะท้อนความสามารถในการสร้างงานของเศรษฐกิจ อัตราการจ้างงานของประชากรในวัยทำงานอยู่ที่ร้อยละ 70.49 ของจำนวนประชากรในวัยทำงาน เพิ่มขึ้นจากไตรมาสที่แล้วร้อยละ 0.52 และเพิ่มขึ้นจากไตรมาสเดียวกันของปีที่แล้วร้อยละ 0.23 หากจำแนกตามระดับการศึกษาพบว่าผู้จบการศึกษาระดับต่ำกว่าประถมศึกษามีอัตราการจ้างงานสูงสุตร้อยละ 19.25 ของจำนวนประชากรในวัยทำงาน รองลงมาได้แก่ ระดับประถมศึกษาร้อยละ 15.99 ระดับอุดมศึกษาร้อยละ 11.61 มัธยมศึกษาตอนต้นร้อยละ 11.43 มัธยมศึกษาตอนปลายร้อยละ 9.90 นอกจากนี้เป็นกลุ่มที่ไม่มีการศึกษา ไม่ทราบ และอื่น ๆ อีกร้อยละ 2.32 ตามลำดับ

แผนภูมิ 4 อัตราการจ้างงานของประชากรในวัยทำงานจำแนกตามระดับการศึกษา

ไตรมาส 1 ปี 2552 – ไตรมาส 2 ปี 2554

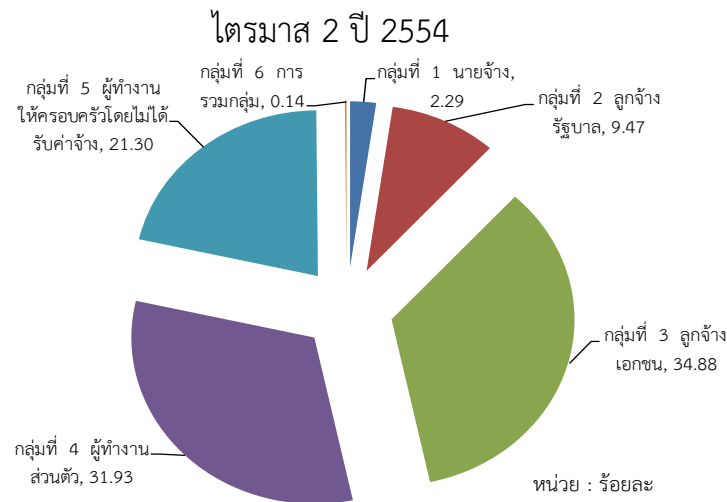

ที่มา : สำนักงานสถิติแห่งชาติ

หมายเหตุ : ประมวลข้อมูลโดยศูนย์ข้อมูลเศรษฐกิจการแรงงาน

อัตราการจ้างงานจำแนกตามสถานภาพการทำงาน ส่วนใหญ่เป็นลูกจ้างเอกชนสูงสุตร้อยละ 34.88 รองลงมา ได้แก่ เป็นผู้ทำงานส่วนตัวร้อยละ 31.93 เป็นผู้ทำงานให้ครอบครัวโดยไม่ได้รับค่าจ้างร้อยละ 21.30 ลูกจ้างรัฐบาลร้อยละ 9.47 เป็นนายจ้าง 2.29 และเป็นการรวมกลุ่มร้อยละ 0.14

แผนภูมิ 5 อัตราการจ้างงานของประชากรในวัยทำงานจำแนกตามสถานภาพการทำงาน

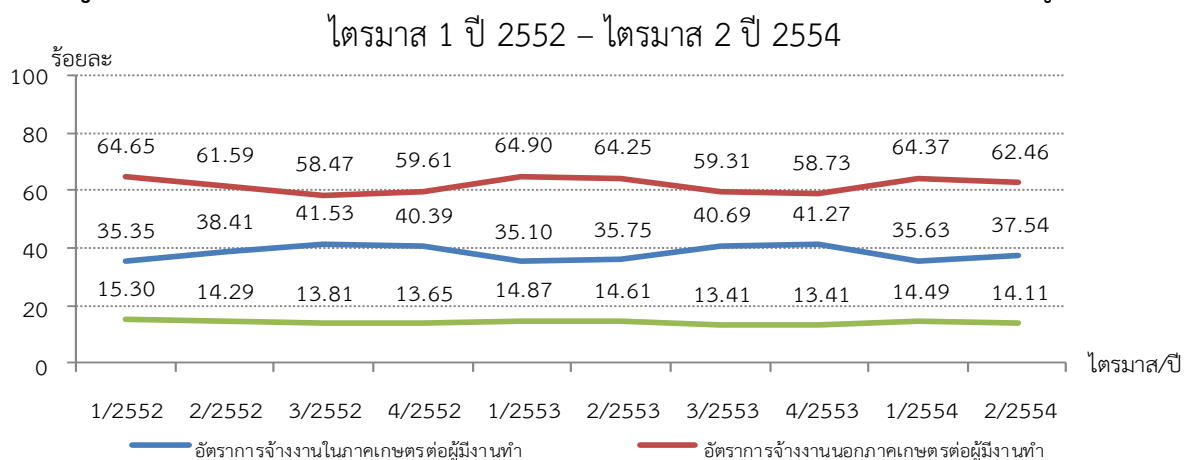

ที่มา : สำนักงานสถิติแห่งชาติ

หมายเหตุ : ประมวลข้อมูลโดยศูนย์ข้อมูลเศรษฐกิจการแรงงาน

อัตราการจ้างงานในภาคเกษตรต่อกำลังแรงงานผู้มีงานทำอยู่ที่ร้อยละ 37.54 เพิ่มขึ้นจากไตรมาสที่แล้วร้อยละ 1.91 และเพิ่มขึ้นจากไตรมาสเดียวกันของปีที่แล้วร้อยละ 1.79 ทั้งนี้ อัตราการจ้างงานนอกภาคเกษตรต่อกำลังแรงงานผู้มีงานทำอยู่ที่ร้อยละ 62.46 ซึ่งลดลงจากไตรมาสที่แล้วร้อยละ -1.91 และลดลงจากไตรมาสเดียวกันของปีที่แล้วร้อยละ -1.79 สอดคล้องกับอัตราการจ้างงานในภาคเกษตรที่เพิ่มขึ้น เป็นลักษณะการเคลื่อนย้ายแรงงานนอกภาคเกษตรกลับสู่ภาคเกษตรตามฤดูกาล โดยเมื่อพิจารณาอัตราการจ้างงานในภาคอุตสาหกรรมการผลิตพบว่าอยู่ที่ร้อยละ 14.11 ซึ่งลดลงจากไตรมาสที่แล้วร้อยละ 0.38 และลดลงจากไตรมาสเดียวกันของปีก่อนร้อยละ 0.50 เนื่องจากการหดตัวของภาคอุตสาหกรรมที่ได้รับผลกระทบจากเหตุการณ์แผ่นดินไหวและสึนามิในประเทศญี่ปุ่น

แผนภูมิ 6 อัตราการจ้างงานใน - นอกภาคเกษตร และภาคการผลิตต่อกำลังแรงงานผู้มีงานทำ

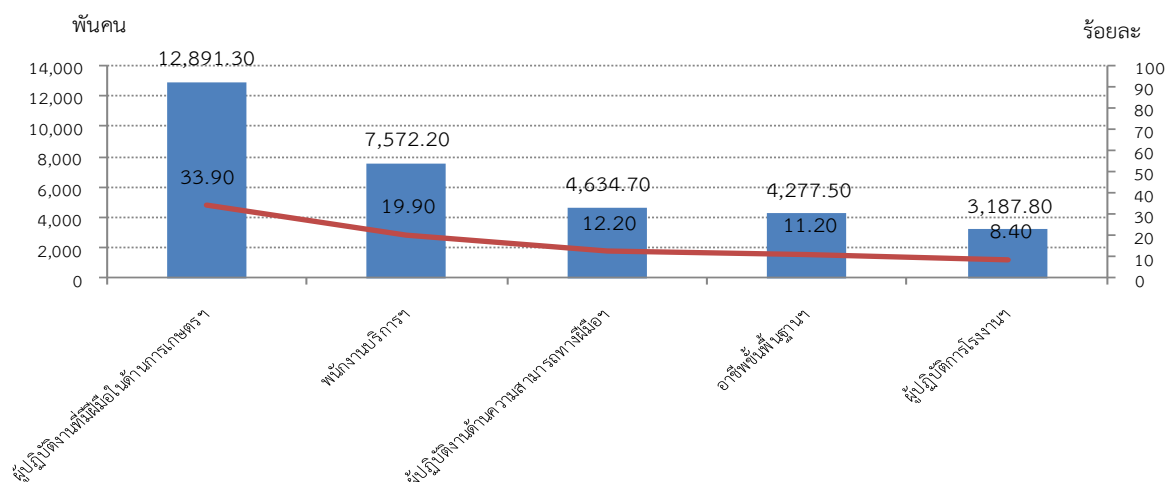
ที่มา : สำนักงานสถิติแห่งชาติ

หมายเหตุ : ประมวลข้อมูลโดยศูนย์ข้อมูลเศรษฐกิจการแรงงาน

อัตราการจ้างงานจำแนกตามอาชีพ 5 อันดับแรก คือ ผู้ปฏิบัติงานที่มีฝีมือในด้านการเกษตร และการประมงร้อยละ 33.90 พนักงานบริการและพนักงานในร้านค้าและตลาดร้อยละ 19.90 ผู้ปฏิบัติงานด้านความสามารถทางฝีมือและธุรกิจการค้าที่เกี่ยวข้องร้อยละ 12.20 อาชีพขั้นพื้นฐาน ต่าง ๆ ในด้านการขายและการให้บริการร้อยละ 11.20 และผู้ปฏิบัติการโรงงานและเครื่องจักรและ ผู้ปฏิบัติงานด้านการประกอบร้อยละ 8.40

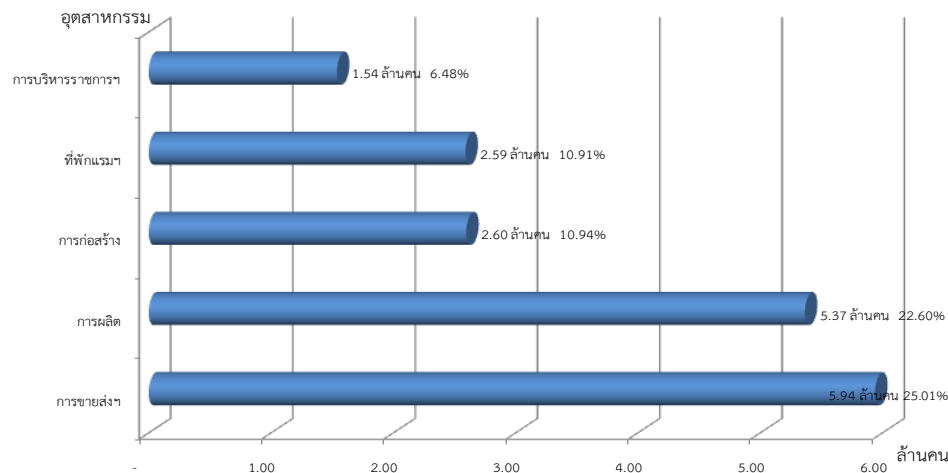
แผนภูมิ 7 อัตราการจ้างงานจำแนกตามอาชีพ 5 อันดับแรก ไตรมาส 2 ปี 2554

ที่มา : สำนักงานสถิติแห่งชาติ หมายเหตุ : ประมวลข้อมูลโดยศูนย์ข้อมูลเศรษฐกิจการแรงงาน

เมื่อพิจารณาผู้มีงานทำจำแนกตามประเภทอุตสาหกรรมนอกภาคเกษตรกรรม 5 อันดับแรก พบว่าอยู่ในอุตสาหกรรมการขายส่ง และการขายปลีก การซ่อมยานยนต์ และรถจักรยานยนต์ มากที่สุด คือ ร้อยละ 25.01 ของผู้มีงานทำนอกภาคเกษตร รองลงมาได้แก่ การผลิตร้อยละ 22.60 การก่อสร้างร้อยละ 10.94 ที่พักแรม และการบริการด้านอาหารร้อยละ 10.91 และการบริหาร ราชการร้อยละ 6.48 ตามลำดับ

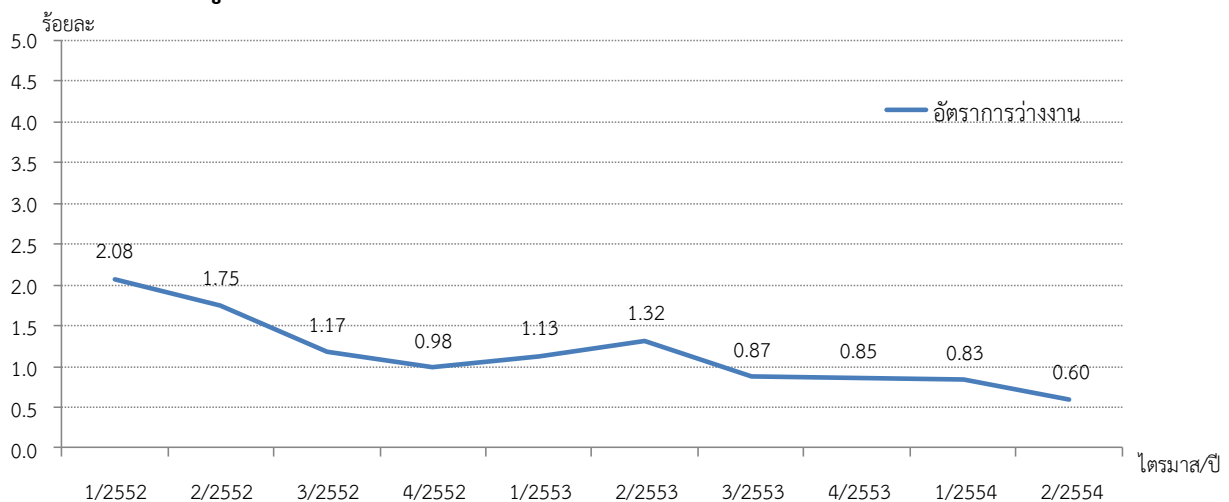
แผนภูมิ 8 ผู้มีงานทำจำแนกตามประเภทอุตสาหกรรมนอกภาคเกษตรกรรม 5 อันดับแรก
ไตรมาส 2 ปี 2554

ที่มา : สำนักงานสถิติแห่งชาติ หมายเหตุ : ประมวลข้อมูลโดยศูนย์ข้อมูลเศรษฐกิจการแรงงาน

อัตราการว่างงานคิดจากจำนวนผู้ว่างงานต่อกำลังแรงงานอยู่ที่ร้อยละ 0.60 ลดลงจากไตรมาสที่แล้วร้อยละ 0.23 และลดลงจากไตรมาสเดียวกันของปีก่อนร้อยละ 0.72 ทั้งนี้ระดับอัตราการว่างงาน 0.60 นั้น ระดับการศึกษาที่มีอัตราการว่างงานสูงสุดคือระดับอุดมศึกษาร้อยละ 32.27 ของผู้ว่างงานทั้งหมด รองลงมาได้แก่ระดับประถมศึกษาคิดเป็นร้อยละ 20.33 มัธยมศึกษาตอนปลายร้อยละ 19.44 มัธยมศึกษาตอนต้นร้อยละ 19.40 ต่ำกว่าประถมศึกษาร้อยละ 7.43 และไม่มีการศึกษาร้อยละ 1.13

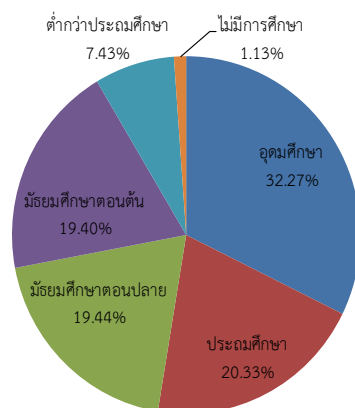
แผนภูมิ 9 อัตราการว่างงาน ไตรมาส 1 ปี 2552 – ไตรมาส 1 ปี 2554

ที่มา : สำนักงานสถิติแห่งชาติ หมายเหตุ : ประมวลข้อมูลโดยศูนย์ข้อมูลเศรษฐกิจการแรงงาน

แผนภูมิ 10 การว่างงานจำแนกตามระดับการศึกษา 5 อันดับแรก ไตรมาส 2 ปี 2554

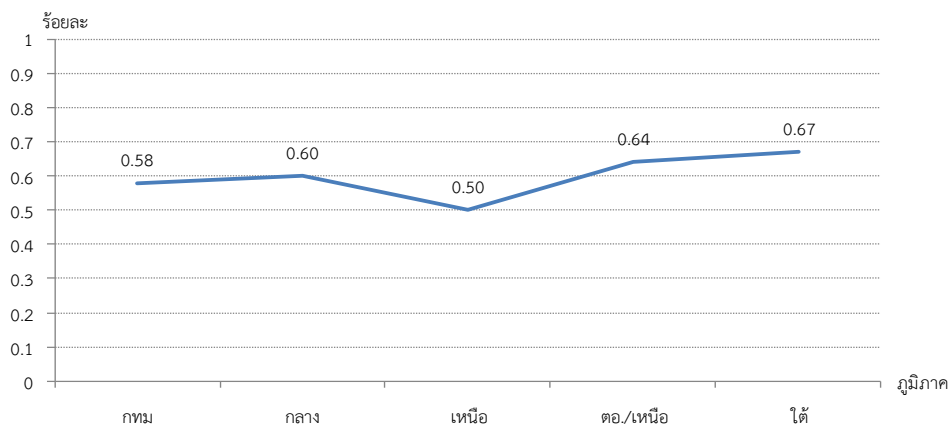

หน่วย : พันคน

ที่มา : สำนักงานสถิติแห่งชาติ หมายเหตุ : ประมวลข้อมูลโดยศูนย์ข้อมูลเศรษฐกิจการแรงงาน

พิจารณาอัตราการว่างงานจำแนกตามภูมิภาค พบว่า ภาคใต้มีอัตราการว่างงานสูงสุดร้อยละ 0.67 รองลงมาได้แก่ ภาคตะวันออกเฉียงเหนือร้อยละ 0.64 ภาคกลางร้อยละ 0.60 กรุงเทพมหานคร ร้อยละ 0.58 และภาคเหนือร้อยละ 0.50 ตามลำดับ

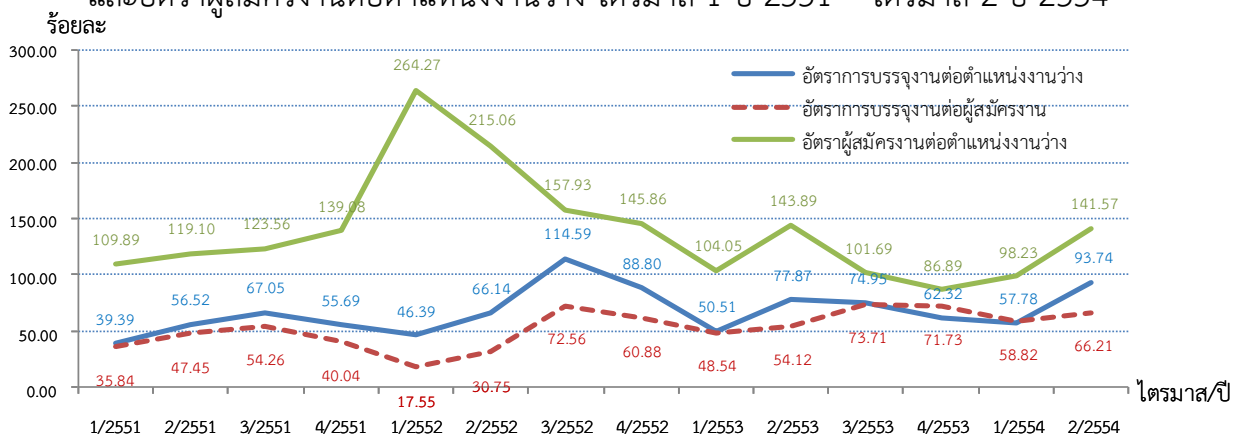
แผนภูมิ 11 อัตราการว่างงานจำแนกตามภูมิภาค ไตรมาส 2 ปี 2554

ที่มา : สำนักงานสถิติแห่งชาติ หมายเหตุ : ประมวลข้อมูลโดยศูนย์ข้อมูลเศรษฐกิจการแรงงาน

ไตรมาส 2 ปี 2554 มีตำแหน่งงานว่าง 97,852 อัตรา ผู้สมัครงาน 138,526 คน บรรจุงาน 91,724 คน คิดอัตราการบรรจุงานต่อตำแหน่งงานว่างคิดเป็นร้อยละ 93.74 เพิ่มขึ้นจากไตรมาสที่แล้วร้อยละ 35.96 และเพิ่มขึ้นจากไตรมาสเดียวกันของปีก่อนร้อยละ 15.87 อัตราการบรรจุงานต่อผู้สมัครงานอยู่ที่ร้อยละ 66.21 เพิ่มขึ้นจากไตรมาสที่แล้วร้อยละ 7.39 และเพิ่มขึ้นจากไตรมาสเดียวกันของปีก่อนร้อยละ 12.09 ขณะที่อัตราผู้สมัครงานต่อตำแหน่งงานว่างอยู่ที่ร้อยละ 141.57 เพิ่มขึ้นจากไตรมาสที่แล้วร้อยละ 43.34 แต่ลดลงจากไตรมาสเดียวกันของปีก่อนร้อยละ 2.32

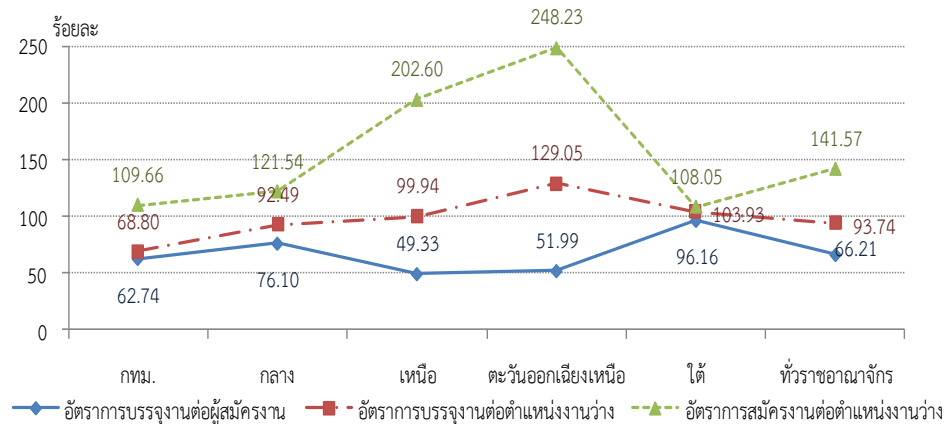
แผนภูมิ 12 อัตราการบรรจุนานต่อตำแหน่งงานว่าง อัตราการบรรจุนานต่อผู้สมัคร และอัตราผู้สมัครงานต่อตำแหน่งงานว่าง ไตรมาส 1 ปี 2551 – ไตรมาส 2 ปี 2554

ที่มา : กรมการจัดหางาน หมายเหตุ : ประมวลข้อมูลโดยศูนย์ข้อมูลเศรษฐกิจการแรงงาน

ภูมิภาคที่มีอัตราการบรรจุนานต่อตำแหน่งงานว่างสูงสุดคือภาคตะวันออกเฉียงเหนือร้อยละ 129.05 รองลงมาคือภาคใต้ร้อยละ 103.93 ภาคเหนือร้อยละ 99.94 และภาคกลางร้อยละ 92.49 ขณะที่กรุงเทพมหานครมีอัตราการบรรจุนานต่อตำแหน่งงานว่างต่ำสุดคือร้อยละ 68.80 ภูมิภาคที่มีอัตราผู้สมัครงานต่อตำแหน่งงานว่างสูงสุดคือภาคตะวันออกเฉียงเหนือมีอัตราร้อยละ 248.23 รองลงมาคือภาคเหนือร้อยละ 202.60 ภาคกลางร้อยละ 121.54 กรุงเทพมหานครร้อยละ 109.66 และภาคใต้ร้อยละ 108.05 โดยภาคใต้มีอัตราการบรรจุนานเมื่อเทียบกับผู้สมัครงานสูงสุดคือร้อยละ 96.16 รองลงมาคือภาคกลางร้อยละ 76.10 กรุงเทพมหานครร้อยละ 62.74 ตะวันออกเฉียงเหนือร้อยละ 51.99 และภาคเหนือที่มีอัตราการบรรจุนานต่อผู้สมัครงานร้อยละ 49.33 (แผนภูมิ 13) หากพิจารณาลักษณะของการเคลื่อนย้ายแรงงานของประเทศไทยจากอัตราการสมัครงานต่อตำแหน่งงานว่างของทุกภูมิภาคพบว่าไตรมาส 2 ปี 2554 สูงกว่าร้อยละ 100.00 และภาคตะวันออกเฉียงเหนือ และภาคเหนือ มีผู้สมัครงานสูงกว่าตำแหน่งงานว่างถึง 2 เท่าตัว แสดงว่ายังคงมีแนวโน้มให้เกิดการเคลื่อนย้ายแรงงานจากภูมิภาคที่มีอัตราการสมัครงานต่อตำแหน่งงานว่างสูง ได้แก่ ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ และภาคเหนือ ไปยังภูมิภาคที่มีอัตราการสมัครงานต่อตำแหน่งงานว่างต่ำ ได้แก่ กรุงเทพมหานคร ภาคกลาง และภาคใต้ และยังคงสอดคล้องกับจำนวนแรงงานไทยที่แจ้งความประสงค์ไปทำงานต่างประเทศที่ภาคตะวันออกเฉียงเหนือและภาคเหนือมีจำนวนสูงสุดคือรวมกันแล้วคิดเป็นร้อยละร้อยละ 89.68 (แผนภูมิ 14) เนื่องจากมีอุปทานแรงงานส่วนเกินจึงเกิดการเคลื่อนย้ายแรงงาน

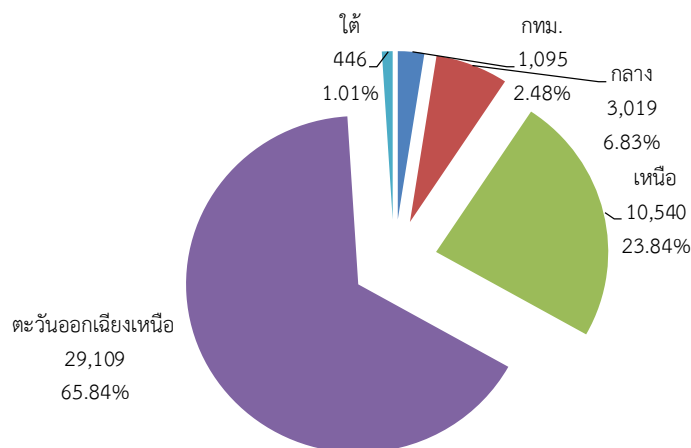
แผนภูมิ 13 อัตราการบรรจุนงานเปรียบเทียบตำแหน่งงานว่าง / ผู้สมัครงาน และอัตราการสมัครงานต่อตำแหน่งงานว่าง จำแนกรายภาค ไตรมาส 2 ปี 2554

ที่มา : กรมการจัดหางาน

หมายเหตุ : ประมวลข้อมูลโดยศูนย์ข้อมูลเศรษฐกิจการแรงงาน

แผนภูมิ 14 จำนวนแรงงานไทยที่ลงทะเบียนแจ้งความประสงค์ไปทำงานต่างประเทศ จำแนกตามภูมิภาค ไตรมาส 2 ปี 2554

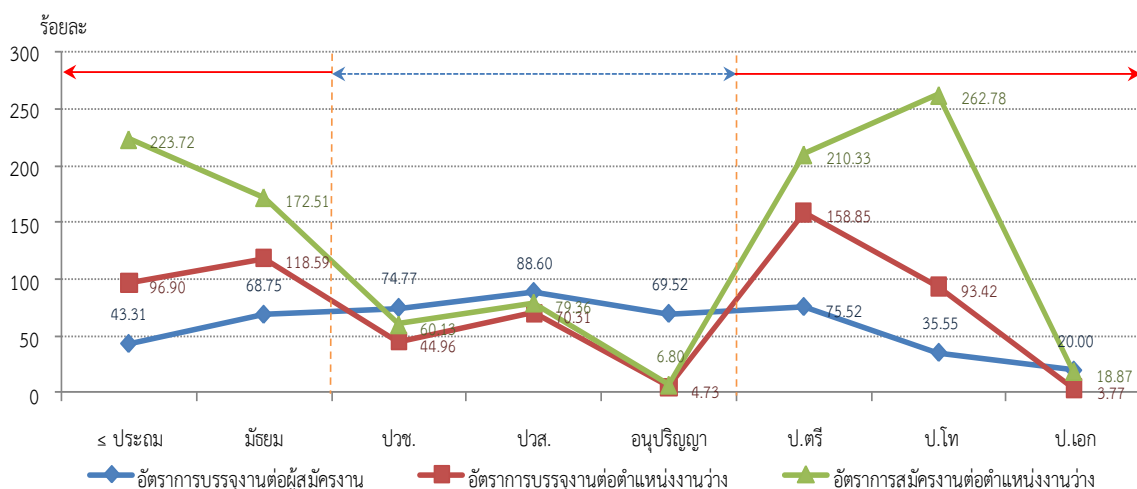
ที่มา : กรมการจัดหางาน

หมายเหตุ : ประมวลข้อมูลโดยศูนย์ข้อมูลเศรษฐกิจการแรงงาน

เมื่อพิจารณาเปรียบเทียบโอกาสการมีงานทำตามระดับการศึกษาโดยพิจารณาอัตราการบรรจุนงานต่อผู้สมัครงาน อัตราการบรรจุนงานต่อตำแหน่งงานว่าง และอัตราการสมัครงานต่อตำแหน่งงานว่าง พบว่า ผู้มีการศึกษาระดับ ปวช. ปวส. อนุปริญญา และปริญญาเอก มีโอกาสได้งานทำตรงกับระดับการศึกษามากที่สุด เนื่องจากเส้นอัตราการสมัครงานต่อตำแหน่งงานว่างไม่เกินร้อยละ 100 และต่ำกว่าเส้นอัตราการบรรจุนงานต่อผู้สมัครงาน แต่อัตราการบรรจุนงานต่อตำแหน่งงานว่างก็ยังอยู่ในระดับที่ต่ำแสดงว่าคุณสมบัติของผู้สมัครงานยังไม่ตรงกับความต้องการของตลาดแรงงาน

นักซึ่งจะต้องมีการพัฒนาฝีมือแรงงานในส่วนนี้ให้สอดคล้องกับความต้องการของตลาดต่อไป ในทางตรงกันข้ามผู้จบการศึกษาระดับอุดมศึกษา (ปริญญาตรีขึ้นไป) ยกเว้นปริญญาเอก มีแนวโน้มทำงานต่ำกว่าระดับเพื่อหาประสบการณ์การทำงานพิจารณาจากเส้นอัตราการสมัครงานต่อตำแหน่งงานว่างอยู่ในระดับสูงกว่าเส้นอัตราการบรรจุนานต่อผู้สมัครงาน แต่เส้นอัตราการบรรจุนานต่อตำแหน่งงานว่างมีค่าระหว่างร้อยละ 93.42 – 158.85 ซึ่งถือว่าสูงมาก แสดงว่าคุณสมบัติของผู้จบการศึกษาระดับอุดมศึกษาตอบสนองต่อความต้องการของตลาดแรงงานได้ อีกนัยหนึ่งอุปทานแรงงานมากกว่าอุปสงค์แรงงานทำให้นายจ้างมีโอกาสคัดเลือกผู้สมัครงานที่มีความเหมาะสมกับตำแหน่งงานว่างได้มากกว่าระดับการศึกษาอื่น สำหรับผู้มีการศึกษาระดับต่ำกว่ามัธยมศึกษาเส้นอัตราการสมัครงานต่อตำแหน่งงานว่างสูงกว่าเส้นอัตราการบรรจุนานต่อผู้สมัครงานมีลักษณะคล้ายคลึงกับผู้มีการศึกษาระดับอุดมศึกษา แต่ตลาดแรงงานของผู้มีการศึกษาระดับต่ำกว่ามัธยมศึกษาต้องพิจารณามาตรการเกี่ยวกับการบริหารจัดการแรงงานต่างด้าวควบคู่กันไปเพื่อมิให้แรงงานต่างด้าวเป็นอุปสรรคต่อโอกาสในการทำงานของผู้มีการศึกษาระดับนี้ (แผนภูมิ 15)

แผนภูมิ 15 อัตราการบรรจุนานเปรียบเทียบตำแหน่งงานว่าง/ผู้สมัครงาน และอัตราการสมัครงานต่อตำแหน่งงานว่าง จำแนกตามระดับการศึกษา ไตรมาส 2 ปี 2554

ที่มา : กรมการจัดหางาน

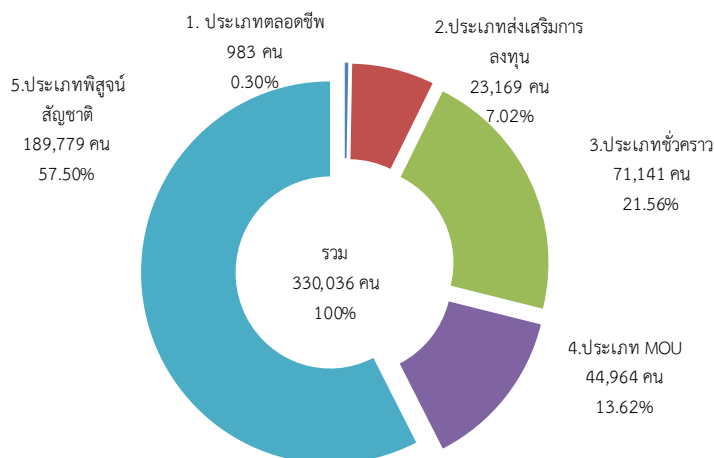
หมายเหตุ : ประมวลข้อมูลโดยศูนย์ข้อมูลเศรษฐกิจการแรงงาน

สำหรับสถิติแรงงานต่างด้าว ซึ่งหมายถึง แรงงานต่างชาติที่เข้ามาทำงานในประเทศไทย กรมการจัดหางานจำแนกเป็น 2 กลุ่มใหญ่ ๆ คือ (1) กลุ่มแรงงานต่างด้าวที่เข้าเมืองถูกกฎหมาย ประกอบด้วยประเภทต่าง ๆ คือ 1) ประเภทตลอดชีพ 2) ประเภทชั่วคราวที่ขออนุญาตทำงานตามมาตรา 9 (มาตรา 7 เดิม) 3) ประเภทส่งเสริมการลงทุนและกฎหมายอื่นตามมาตรา 12 (มาตรา 10 เดิม) 4) ประเภทที่ได้รับอนุญาตทำงานตามข้อตกลง MOU และ 5) ประเภทพิสูจน์สัญชาติและ

ได้รับใบอนุญาตทำงานเนื่องจากประเภทได้รับอนุญาตทำงานตามข้อตกลง MOU (ข้อ4) และประเภท พิสูจน์สัญชาติ (ข้อ5) คือ กลุ่มแรงงานสัญชาติลาว กัมพูชา และพม่าที่เดินทางเข้ามาทำงานชั่วคราว เดิมเป็นแรงงานผิดกฎหมายภายหลังรัฐบาลได้ดำเนินการจัดทำกรพิสูจน์สัญชาติ และลงนาม MOU เพื่อให้การนำเข้าแรงงานให้เป็นแรงงานถูกกฎหมาย ปัจจุบันจึงได้จัด 2 ประเภทนี้ให้รวมอยู่ในกลุ่ม แรงงานต่างด้าวถูกกฎหมาย สำหรับกลุ่มที่ (2) ได้แก่ แรงงานต่างด้าวเข้าเมืองผิดกฎหมายที่ได้รับ **อนุญาตทำงาน** (กลุ่มนี้คือกลุ่มมาตรา 13) แบ่งเป็น 1) ชนกลุ่มน้อย 2) แรงงานต่างด้าว 3 สัญชาติ (พม่า ลาว กัมพูชา) ตามมติคณะรัฐมนตรี 2553

เมื่อพิจารณาข้อมูลกลุ่มแรงงานต่างด้าวถูกกฎหมายคงเหลือดังกล่าวข้างต้นพบว่าข้อมูล ณ เดือนมิถุนายน 2554 มีจำนวนแรงงานต่างด้าวที่เข้ามาทำงานอย่างถูกต้องตามกฎหมายคงเหลือ จำนวนทั้งสิ้น 330,036 คน โดยส่วนใหญ่เป็นประเภทแรงงานต่างด้าวพิสูจน์สัญชาติและได้รับ ใบอนุญาตทำงานคิดเป็นร้อยละ 57.50 รองลงมาคือ ประเภทชั่วคราว (มาตรา 9) คิดเป็นร้อยละ 21.56 คน แรงงานต่างด้าวที่ได้รับอนุญาตทำงานตาม MOU ร้อยละ 13.62 และประเภทส่งเสริม การลงทุนฯ (มาตรา 12) ร้อยละ 7.02 ขณะที่ประเภทตลอดชีพมีจำนวนน้อยที่สุดคือร้อยละ 0.30 ของแรงงานต่างด้าวถูกกฎหมายทั้งหมด

แผนภูมิ 16 แรงงานต่างด้าวถูกกฎหมายคงเหลือจำแนกตามประเภทการได้รับอนุญาต ณ เดือนมิถุนายน 2554

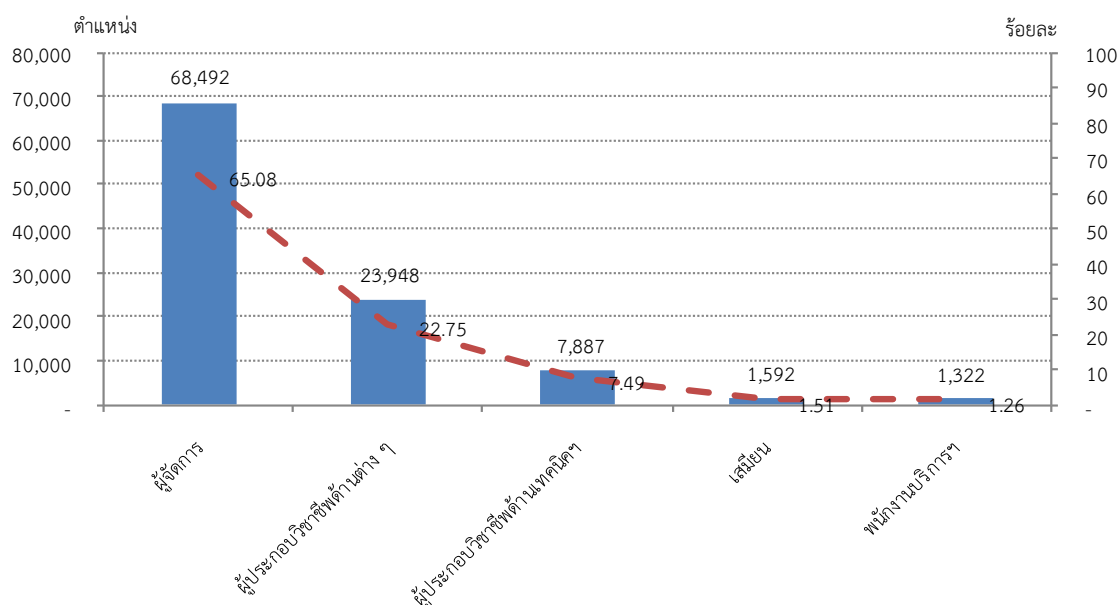

ที่มา : กรมการจัดหางาน

หมายเหตุ : ประมวลข้อมูลโดยศูนย์ข้อมูลเศรษฐกิจการแรงงาน

เมื่อศึกษาแรงงานต่างด้าวถูกกฎหมายเฉพาะประเภทชั่วคราวและส่งเสริมการลงทุน (มาตรา 9 และมาตรา 12) ซึ่งมีจำนวนรวม 94,310 คน โดยพิจารณาตำแหน่งงานที่ทำพบว่ามี 105,243 ตำแหน่ง เนื่องจากบางคนทำงานมากกว่า 1 ตำแหน่ง ข้อมูล ณ เดือนมิถุนายน 2554 พบว่าอาชีพที่คนต่างด้าวเหล่านี้ทำมากที่สุด ได้แก่ อาชีพเป็นผู้จัดการ/ผู้บริหารคิดเป็นร้อยละ 65.08 รองลงมาเป็นผู้ประกอบวิชาชีพด้านต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องคิดเป็นร้อยละ 22.75 และผู้ประกอบวิชาชีพด้านเทคนิคและสาขาต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องคิดเป็นร้อยละ 7.49 ตัวเลขดังกล่าวแสดงให้เห็นว่าในการส่งเสริมการลงทุนจากต่างประเทศนั้นประเทศที่เป็นเจ้าของทุนจะส่งผู้บริหารระดับสูงเข้ามาดูแลกิจการในประเทศไทยและผู้ประกอบวิชาชีพ (ผู้เชี่ยวชาญ) ช่างเทคนิค ภาครัฐจึงควรส่งเสริมให้มีการถ่ายทอดเทคโนโลยีให้แก่แรงงานไทย ซึ่งจะทำให้แรงงานไทยสามารถพัฒนาศักยภาพให้เทียบเท่ามาตรฐานสากลได้ (แผนภูมิ 17)

แผนภูมิ 17 ตำแหน่งงานของแรงงานต่างด้าวประเภทชั่วคราวและประเภทส่งเสริมการลงทุน จำแนกตามประเภทอาชีพ (5อันดับแรก) ณ เดือนมิถุนายน 2554

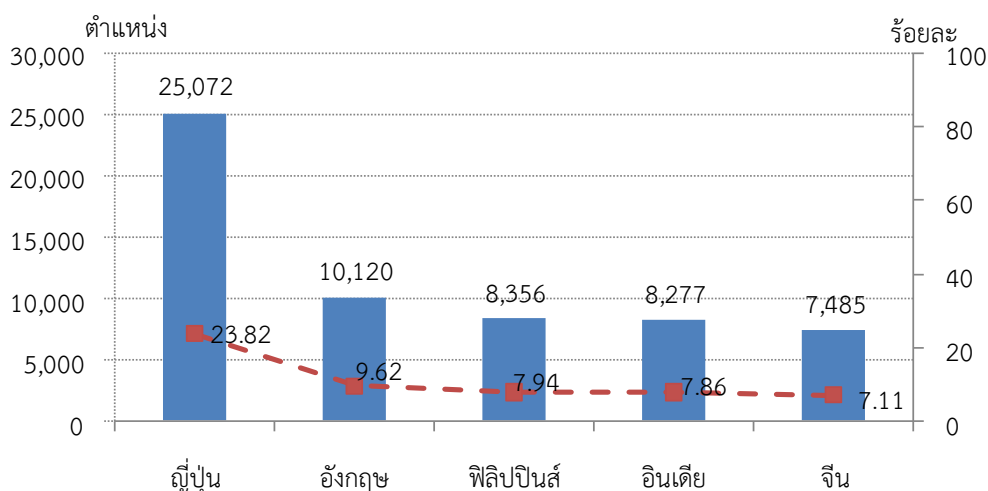

ที่มา : กรมการจัดหางาน

หมายเหตุ : ประมวลข้อมูลโดยศูนย์ข้อมูลเศรษฐกิจการแรงงาน

ถ้าพิจารณาตามสัญชาติในกลุ่มแรงงานต่างด้าวประเภทชั่วคราวและประเภทส่งเสริมการลงทุน (พิจารณาจากตำแหน่งงานที่ทำ) พบว่าส่วนใหญ่เป็นแรงงานต่างด้าวสัญชาติญี่ปุ่น คิดเป็นร้อยละ 23.82 รองลงมาคือ อังกฤษร้อยละ 9.62 ฟิลิปปินส์ร้อยละ 7.94 อินเดียร้อยละ 7.86 และจีนร้อยละ 7.11 ตามลำดับ (แผนภูมิ 18)

แผนภูมิ 18 ตำแหน่งงานของแรงงานต่างด้าวประเภทชั่วคราวและประเภทส่งเสริมการลงทุน
จำแนกตามประเภทอาชีพ (5อันดับแรก) ณ เดือนมิถุนายน 2554

ที่มา : กรมการจัดหางาน

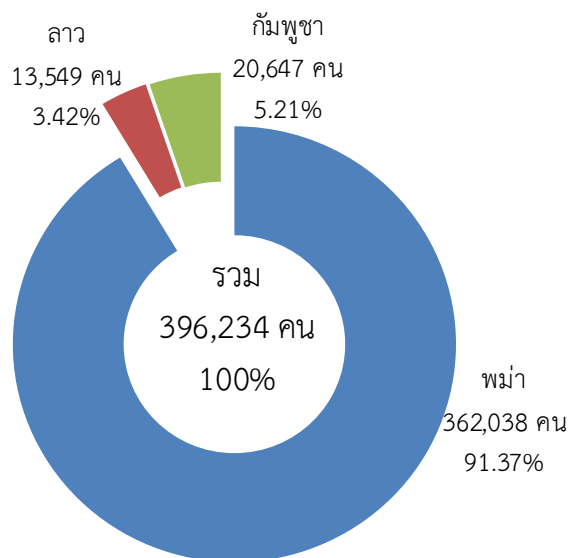
หมายเหตุ : ประมวลข้อมูลโดยศูนย์ข้อมูลเศรษฐกิจการแรงงาน

ส่วนแรงงานต่างด้าวกลุ่มที่เข้าเมืองผิดกฎหมายที่ได้รับใบอนุญาตทำงาน (มาตรา 13) ยอดคงเหลือ ณ เดือนมิถุนายน 2554 มีจำนวน 421,303 คน ลดลงจากเดือนมีนาคม 2554 ทั้งสิ้น 570 คน เนื่องจากแรงงานต่างด้าวไม่มาดำเนินการต่ออายุใบอนุญาตตามระยะเวลาที่กำหนด และส่วนหนึ่งได้รับการพิสูจน์สัญชาติและได้รับใบอนุญาตทำงาน จำแนกเป็น

1) **กลุ่มชนกลุ่มน้อย** มีจำนวน 25,069 คน คิดเป็นร้อยละ 5.95 ของจำนวนแรงงานต่างด้าวกลุ่มที่เข้าเมืองผิดกฎหมายที่ได้รับใบอนุญาตทำงาน

2) **แรงงานต่างด้าว 3 สัญชาติ** ตามมติ ครม. 2552 (พม่า ลาว กัมพูชา) ซึ่งมีมติให้ต่อใบอนุญาตอีก 1 ปี และจะสิ้นสุดใบอนุญาตพร้อมกันในเดือนกุมภาพันธ์ 2555 โดยมีการต่อใบอนุญาตแล้วทั้งสิ้น 396,234 คน คิดเป็นร้อยละ 94.05 โดยเมื่อพิจารณาแรงงานต่างด้าว 3 สัญชาติ (พม่า ลาว กัมพูชา) เฉพาะกลุ่มผิดกฎหมาย (ซึ่งไม่นับกลุ่ม MOU และพิสูจน์สัญชาติ) พบว่าสัญชาติที่มีมากที่สุดคือสัญชาติพม่า 362,038 คน คิดเป็นร้อยละ 91.37 สัญชาติกัมพูชา จำนวน 20,647 คน (ร้อยละ 5.21) และสัญชาติลาวมีจำนวน 13,549 คน (ร้อยละ 3.42) ดังแผนภูมิ 19

แผนภูมิ 19 แรงงานต่างด้าวคงเหลือ (3 สัญชาติ) ตามมติ ครม. ณ เดือนมิถุนายน 2554

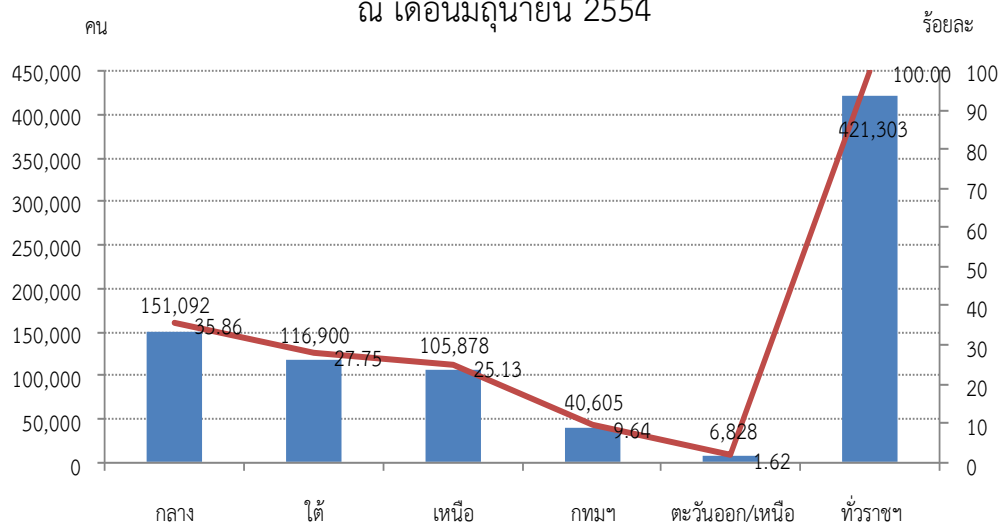

ที่มา : กรมการจัดหางาน

หมายเหตุ : ประมวลข้อมูลโดยศูนย์ข้อมูลเศรษฐกิจการ

เมื่อพิจารณาแรงงานต่างด้าวเข้าเมืองผิดกฎหมายที่ได้รับใบอนุญาตทำงานตามภูมิภาค พบว่าแรงงานทั้ง 2 กลุ่ม ซึ่งมีจำนวน 421,303 คน ส่วนใหญ่อยู่ในพื้นที่ภาคกลางร้อยละ 35.86 รองลงมาคือภาคใต้ร้อยละ 27.75 ภาคเหนือร้อยละ 25.13 กรุงเทพมหานครร้อยละ 9.64 และส่วนภูมิภาคที่มีแรงงานต่างด้าวผิดกฎหมายอยู่น้อยที่สุดคือ ภาคตะวันออกเฉียงเหนือมีจำนวนร้อยละ 1.62 รายละเอียดปรากฏตามแผนภูมิ 20

แผนภูมิ 20 แรงงานต่างด้าวผิดกฎหมายที่ได้รับอนุญาตทำงานจำแนกตามภูมิภาค ณ เดือนมิถุนายน 2554

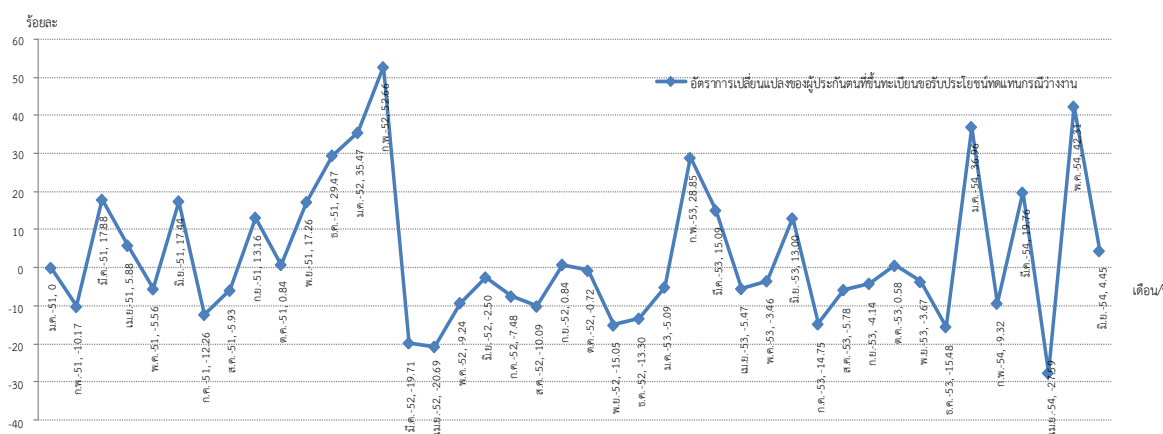

ที่มา : กรมการจัดหางาน

หมายเหตุ : ประมวลข้อมูลโดยศูนย์ข้อมูลเศรษฐกิจการแรงงาน

อัตราการเปลี่ยนแปลงของผู้ประกันตนที่ขึ้นทะเบียนขอรับประโยชน์ทดแทนกรณีว่างงาน เดือนมิถุนายน 2554 คิดเป็นร้อยละ 4.45 ซึ่งลดลงจากเดือนที่แล้วที่มีอัตราเปลี่ยนแปลงร้อยละ 42.31 และลดลงจากเดือนมิถุนายนปีก่อนที่มีอัตราเปลี่ยนแปลงร้อยละ 13.00

แผนภูมิ 21 อัตราการเปลี่ยนแปลงของผู้ประกันตนที่ขึ้นทะเบียนขอรับประโยชน์ทดแทน กรณีว่างงาน เดือนมกราคม 2551 – มิถุนายน 2554

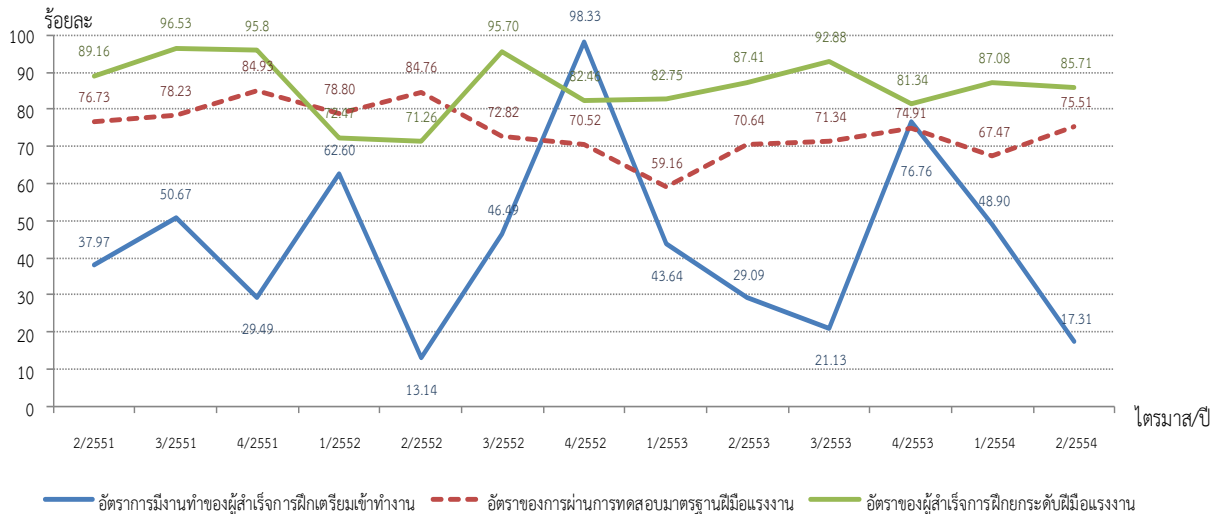
ที่มา : กรมการจัดหางาน

หมายเหตุ : ประมวลข้อมูลโดยศูนย์ข้อมูลเศรษฐกิจการแรงงาน

● ศักยภาพแรงงาน

อัตราการมีงานทำของผู้สำเร็จการฝึกเตรียมเข้าทำงานคิดเป็นร้อยละ 17.31 ลดลงจากไตรมาสที่แล้วร้อยละ 31.59 ลดลงจากไตรมาสเดียวกันของปีก่อนร้อยละ 11.78 อัตราของการผ่านการทดสอบมาตรฐานฝีมือแรงงานอยู่ที่ร้อยละ 75.51 เพิ่มขึ้นจากไตรมาสที่แล้วร้อยละ 8.04 เพิ่มขึ้นจากไตรมาสเดียวกันของปีก่อนร้อยละ 4.87 ขณะที่อัตราของผู้สำเร็จการฝึกยกระดับฝีมือแรงงานอยู่ที่ร้อยละ 85.71 ลดลงจากไตรมาสที่แล้วร้อยละ 1.37 และลดลงจากไตรมาสเดียวกันของปีก่อนร้อยละ 1.7

แผนภูมิ 22 อัตราการมีงานทำของผู้สำเร็จการฝึกเตรียมเข้าทำงาน อัตราของการผ่านการทดสอบมาตรฐานฝีมือแรงงาน และอัตราของผู้สำเร็จการฝึกยกระดับฝีมือแรงงาน ไตรมาส 2 ปี 2551 – ไตรมาส 2 ปี 2554

ที่มา : กรมพัฒนาฝีมือแรงงาน หมายเหตุ : ประมวลข้อมูลโดยศูนย์ข้อมูลเศรษฐกิจการแรงงาน

● หลักประกันการทำงาน

ระหว่างวันที่ 1 มกราคม 2551 – 1 มกราคม 2554 กรุงเทพมหานครและปริมณฑลมีการเปลี่ยนแปลงอัตราค่าจ้างขั้นต่ำจังหวัด รวม 4 ครั้ง โดยกรุงเทพมหานครและปริมณฑลมีอัตราค่าจ้างขั้นต่ำ ณ วันที่ 1 มกราคม 2554 ถึงปัจจุบันอยู่ที่วันละ 215 บาท จังหวัดภูเก็ตวันละ 221 บาท เมื่อนำอัตราเปลี่ยนแปลงค่าจ้างขั้นต่ำมาเปรียบเทียบกับอัตราเงินเฟ้อ (ตาราง 1) พบว่า

1. วันที่ 1 มกราคม 2551 อัตราเงินเฟ้อสูงกว่าอัตราเปลี่ยนแปลงค่าจ้างขั้นต่ำทุกจังหวัด
2. วันที่ 1 มิถุนายน 2551 อัตราเงินเฟ้อสูงกว่าอัตราเปลี่ยนแปลงค่าจ้างขั้นต่ำทุกจังหวัด
3. วันที่ 1 มกราคม 2553 จังหวัดนครปฐม และนนทบุรีมีอัตราเงินเฟ้อสูงกว่าอัตราเปลี่ยนแปลงค่าจ้างขั้นต่ำ สำหรับกรุงเทพมหานคร ปทุมธานี สมุทรปราการ สมุทรสาคร และภูเก็ตมีอัตราเงินเฟ้อต่ำกว่าอัตราเปลี่ยนแปลงค่าจ้างขั้นต่ำ (แสดงว่าค่าจ้างที่แท้จริงเพิ่มขึ้น)
4. และวันที่ 1 มกราคม 2554 จังหวัดนนทบุรีมีอัตราเงินเฟ้อสูงกว่าอัตราเปลี่ยนแปลงค่าจ้างขั้นต่ำ สำหรับกรุงเทพมหานคร นครปฐม ปทุมธานี สมุทรปราการ สมุทรสาคร และภูเก็ตมีอัตราเงินเฟ้อต่ำกว่าอัตราเปลี่ยนแปลงค่าจ้างขั้นต่ำ (แสดงว่าค่าจ้างที่แท้จริงเพิ่มขึ้น)

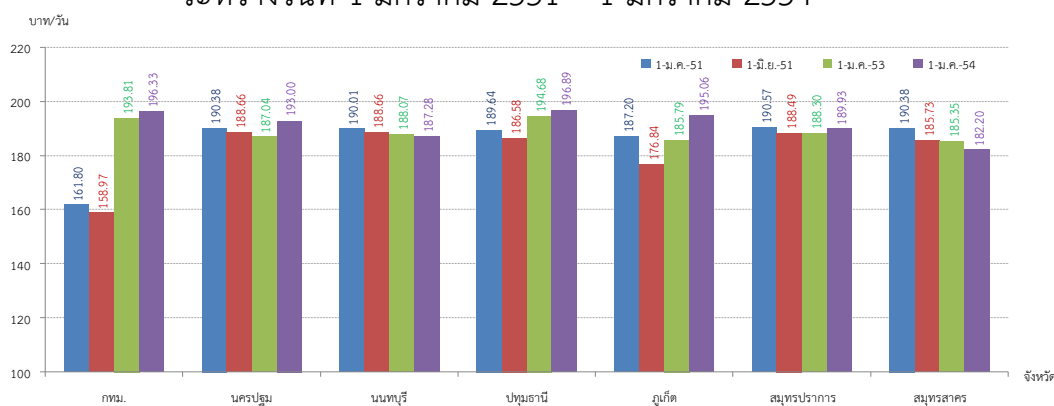
ตาราง 1 เปรียบเทียบอัตราเงินเฟ้อและอัตราการเปลี่ยนแปลงค่าจ้างขั้นต่ำจังหวัดกรุงเทพมหานคร และปริมณฑล และภูเก็ต ระหว่างวันที่ 1 มกราคม 2551 – 1 มกราคม 2554

จังหวัด	1-ม.ค.-51		1-มิ.ย.-51		1-ม.ค.-53		1-ม.ค.-54	
	อัตราเงินเฟ้อ	อัตราเปลี่ยนแปลงค่าจ้างขั้นต่ำ	อัตราเงินเฟ้อ	อัตราเปลี่ยนแปลงค่าจ้างขั้นต่ำ	อัตราเงินเฟ้อ	อัตราเปลี่ยนแปลงค่าจ้างขั้นต่ำ	อัตราเงินเฟ้อ	อัตราเปลี่ยนแปลงค่าจ้างขั้นต่ำ
กทม.	4.1	1.57	5.38	4.64	-2.85	1.48	2.80	4.37
นครปฐม	4.0	1.57	5.59	4.64	1.86	0.99	1.64	4.88
นนทบุรี	3.5	1.57	5.39	4.64	1.30	0.99	5.32	4.88
ปทุมธานี	3.1	1.57	6.35	4.64	-3.32	0.99	3.70	4.88
สมุทรปราการ	2.8	1.57	5.8	4.64	-1.44	1.48	3.19	4.37
สมุทรสาคร	3.2	1.57	7.26	4.64	1.58	0.99	3.47	4.88
ภูเก็ต	4.7	3.76	8.05	2.07	1.19	3.55	6.69	8.33

ที่มา : สำนักงานคณะกรรมการค่าจ้าง และสำนักดัชนีเศรษฐกิจการค้า กระทรวงพาณิชย์

เนื่องจากค่าจ้างหรือรายได้ในรูปตัวเงินของแต่ละบุคคลอาจจะเพิ่มขึ้นแต่รายได้ที่แท้จริงอาจลดลงก็ได้เพราะราคาสินค้าและบริการต่าง ๆ อาจจะเพิ่มสูงขึ้น ทำให้แม้มีรายได้เป็นตัวเงินเพิ่มขึ้นแต่อำนาจซื้ออาจลดลง สำหรับการปรับค่าจ้างขั้นต่ำซึ่งมีผลบังคับใช้เมื่อวันที่ 1 มกราคม 2554 กรุงเทพมหานคร นครปฐม ปทุมธานี ภูเก็ต และสมุทรปราการ มีค่าจ้างขั้นต่ำที่เป็นตัวเงินสูงกว่าวันที่ 1 มกราคม 2553 แต่จังหวัดนนทบุรี และสมุทรปราการมีค่าจ้างที่เป็นตัวเงินต่ำกว่าวันที่ 1 มกราคม 2553

แผนภูมิ 23 เปรียบเทียบค่าจ้างที่แท้จริง จังหวัดกรุงเทพมหานครและปริมณฑล และภูเก็ต ระหว่างวันที่ 1 มกราคม 2551 – 1 มกราคม 2554

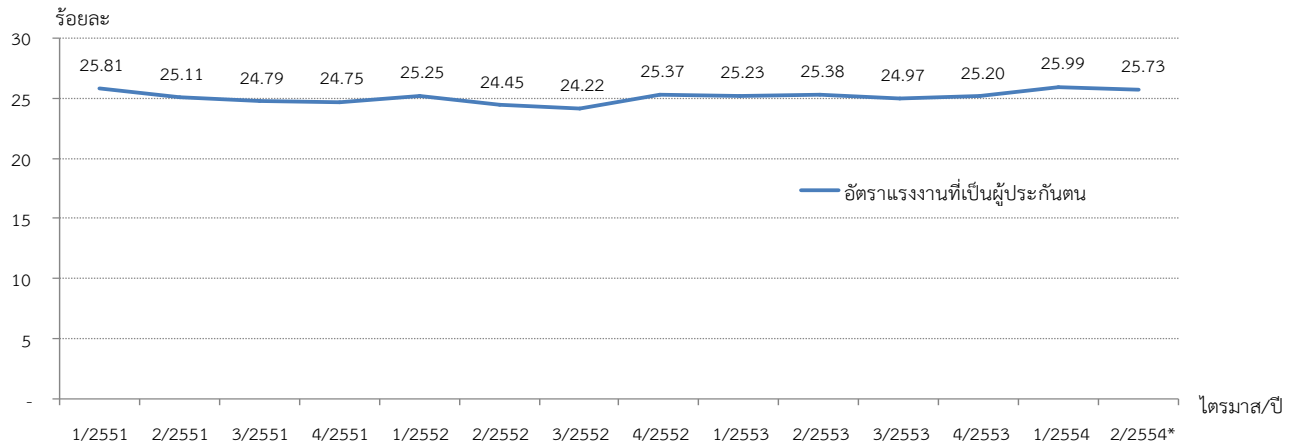
หมายเหตุ : ประมวลข้อมูลโดยศูนย์ข้อมูลเศรษฐกิจการแรงงาน

อัตราแรงงานที่เป็นผู้ประกันตน คิดจากจำนวนผู้ประกันตนของกองทุนประกันสังคมตาม มาตรา 33 , 39 และ 40 ต่อจำนวนผู้มีงานทำของสำนักงานสถิติแห่งชาติ คิดเป็นร้อยละ 25.73 ลดลงจากไตรมาสที่แล้วร้อยละ 0.26 และเพิ่มขึ้นจากไตรมาสเดียวกันของปีที่แล้ว 0.35 ทั้งนี้ สำนักงานประกันสังคมได้ขยายความคุ้มครองไปสู่กลุ่มผู้ใช้แรงงานนอกระบบ เพื่อจูงใจให้ผู้ใช้แรงงานเข้ามาอยู่

ในระบบประกันสังคมเพื่อนำไปสู่การมีหลักประกันความมั่นคงในชีวิตเพิ่มมากขึ้น จึงทำให้อัตราแรงงานที่เป็นผู้ประกันตนมีแนวโน้มเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ

แผนภูมิ 24 อัตราแรงงานที่เป็นผู้ประกันตน ไตรมาส 1 ปี 2551 – ไตรมาส 2 ปี 2554

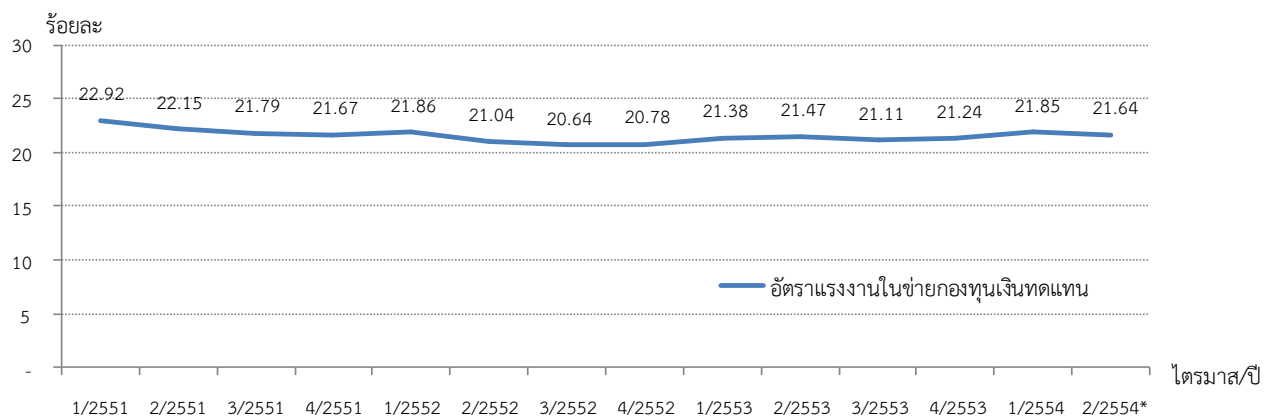
หมายเหตุ : *ประมาณการไตรมาส 2 ปี 2554 โดยใช้ข้อมูลจำนวนผู้ประกันตนกองทุนประกันสังคม ณ เดือนมีนาคม 2554

และจำนวนผู้มีงานทำจากสำนักงานสถิติแห่งชาติ ไตรมาส 2 ปี 2554

**ประมวลข้อมูลโดยศูนย์ข้อมูลเศรษฐกิจการแรงงาน

อัตราแรงงานในข่ายกองทุนเงินทดแทนคิดจากจำนวนลูกจ้างในข่ายกองทุนเงินทดแทนของสำนักงานประกันสังคมต่อจำนวนผู้มีงานทำของสำนักงานสถิติแห่งชาติ คิดเป็นร้อยละ 21.64 ลดลงจากไตรมาสที่แล้วร้อยละ 0.21 เพิ่มขึ้นจากไตรมาสเดียวกันของปีก่อนร้อยละ 0.17

แผนภูมิ 25 อัตราแรงงานในข่ายกองทุนเงินทดแทน ไตรมาส 1 ปี 2551 – ไตรมาส 2 ปี 2554

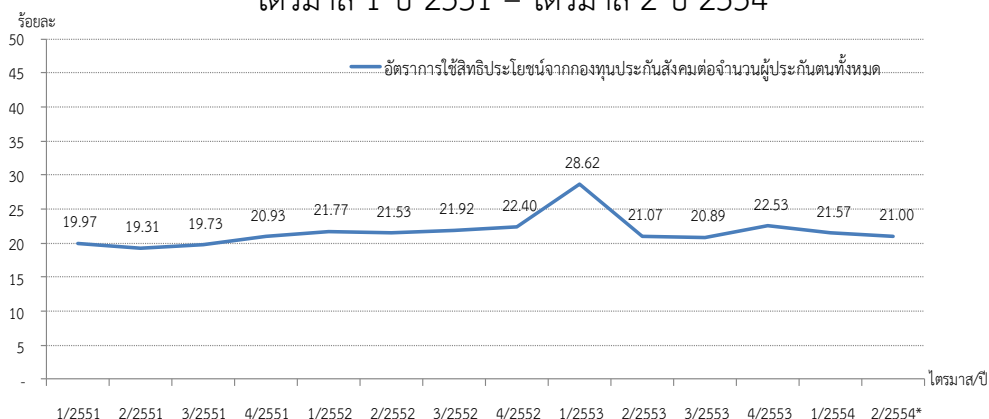
หมายเหตุ : *ประมาณการไตรมาส 2 ปี 2554 โดยใช้ข้อมูลจำนวนลูกจ้างในข่ายกองทุนเงินทดแทน ณ เดือนมีนาคม 2554

และจำนวนผู้มีงานทำจากสำนักงานสถิติแห่งชาติ ไตรมาส 2 ปี 2554

**ประมวลข้อมูลโดยศูนย์ข้อมูลเศรษฐกิจการแรงงาน

อัตราการใช้สิทธิประโยชน์จากกองทุนประกันสังคมต่อจำนวนผู้ประกันตนทั้งหมด คิดจากจำนวนผู้ประกันตนที่มาใช้สิทธิประโยชน์ต่อจำนวนผู้ประกันตนทั้งหมด อยู่ที่ร้อยละ 21.00 ซึ่งลดลงจากไตรมาสที่แล้วร้อยละ 0.57 และลดลงจากไตรมาสเดียวกันของปีที่แล้วร้อยละ 0.07

แผนภูมิ 26 อัตราการใช้สิทธิประโยชน์จากกองทุนประกันสังคมต่อจำนวนผู้ประกันตนทั้งหมด ไตรมาส 1 ปี 2551 – ไตรมาส 2 ปี 2554

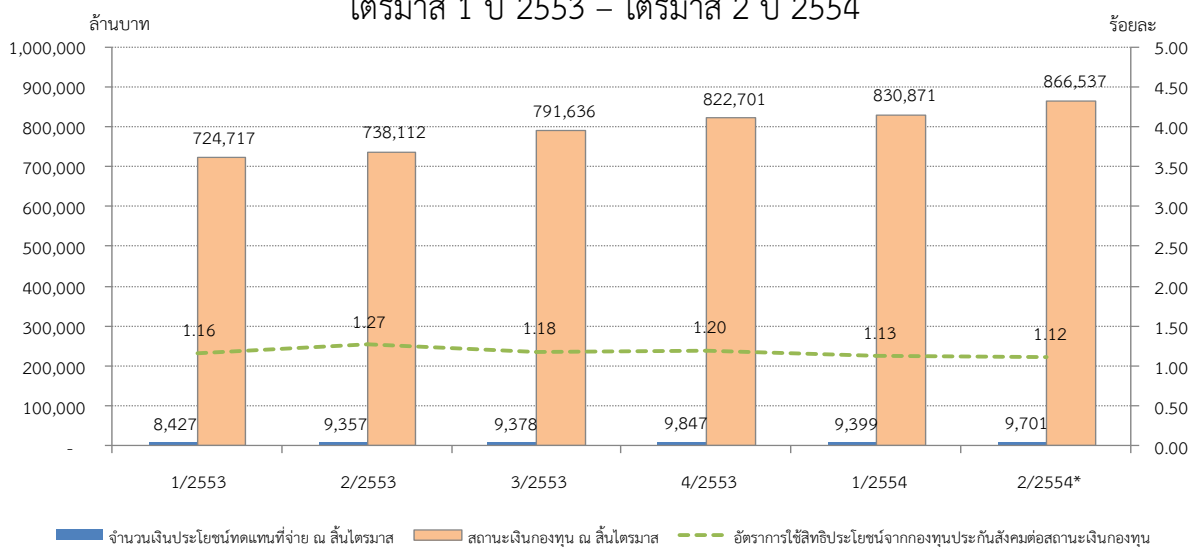

หมายเหตุ : *ประมาณการไตรมาส 2 ปี 2554 โดยใช้ข้อมูลจำนวนผู้ประกันตนของสำนักงานประกันสังคม ณ เดือนมีนาคม 2554

**ประมวลข้อมูลโดยศูนย์ข้อมูลเศรษฐกิจการแรงงาน

อัตราการใช้สิทธิประโยชน์จากกองทุนประกันสังคมต่อสถานะเงินกองทุน คิดจากจำนวนเงินประโยชน์ทดแทนที่สำนักงานประกันสังคมจ่ายต่อสถานะเงินกองทุน ณ เดือน พบว่าอยู่ที่ร้อยละ 1.12 ลดลงจากไตรมาสที่แล้วร้อยละ 0.01 และลดลงจากไตรมาสเดียวกันของปีก่อนร้อยละ 0.15

แผนภูมิ 27 อัตราการใช้สิทธิประโยชน์จากกองทุนประกันสังคมต่อสถานะเงินกองทุน ไตรมาส 1 ปี 2553 – ไตรมาส 2 ปี 2554

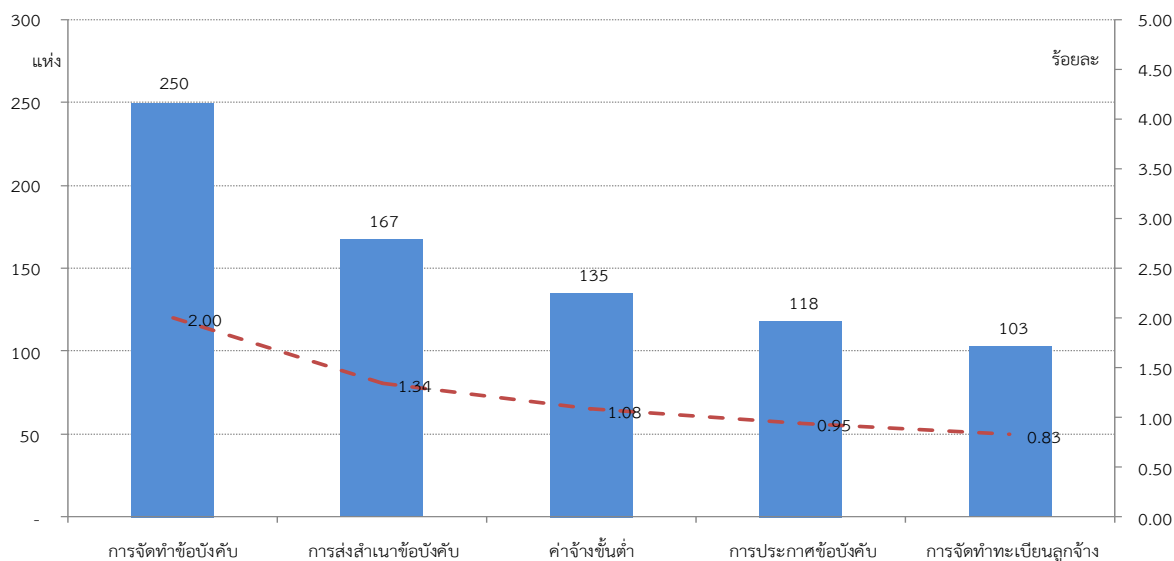
ที่มา : สำนักงานประกันสังคม หมายเหตุ : *ประมาณไตรมาส 2 ปี 2554 โดยใช้ข้อมูลสถานะเงินกองทุนประกันสังคม ณ เดือนพฤษภาคม 2554

**ประมวลข้อมูลโดยศูนย์ข้อมูลเศรษฐกิจการแรงงาน

- สภาพการจ้างที่เป็นธรรม

อัตราการไม่ปฏิบัติตามกฎหมายคุ้มครองแรงงานอยู่ที่ร้อยละ 4.63 โดยเพิ่มขึ้นจากไตรมาสที่แล้วร้อยละ 0.15 แต่ลดลงจากไตรมาสเดียวกันของปีก่อนร้อยละ 3.18 (แผนภูมิ 30) โดยเมื่อพิจารณาเรื่องที่สถานประกอบการปฏิบัติไม่ถูกต้องสูงสุด 5 อันดับแรก ได้แก่ เรื่องการจัดทำข้อบังคับ ร้อยละ 2.00 รองลงมา ได้แก่ การส่งสำเนาข้อบังคับร้อยละ 1.34 ค่าจ้างขั้นต่ำร้อยละ 1.08 การประกาศข้อบังคับร้อยละ 0.95 และการจัดทำทะเบียนลูกจ้าง 0.83 ตามลำดับ (แผนภูมิ 28) ทั้งนี้ เมื่อพิจารณาตามขนาดสถานประกอบการพบว่าสถานประกอบการที่มีอัตราการไม่ปฏิบัติตามกฎหมายคุ้มครองแรงงานสูงสุด 5 อันดับแรก ได้แก่ สถานประกอบการขนาด 10 – 19 คน มีอัตราการไม่ปฏิบัติตามกฎหมายคุ้มครองแรงงานร้อยละ 7.15 รองลงมาได้แก่ สถานประกอบการขนาด 20 – 49 คน ร้อยละ 6.32 สถานประกอบการขนาด 100 – 199 คน ร้อยละ 4.73 สถานประกอบการขนาด 50 – 99 คน ร้อยละ 4.67 และสถานประกอบการขนาด 200 - 499 คน ร้อยละ 3.38 ตามลำดับ (แผนภูมิ 29)

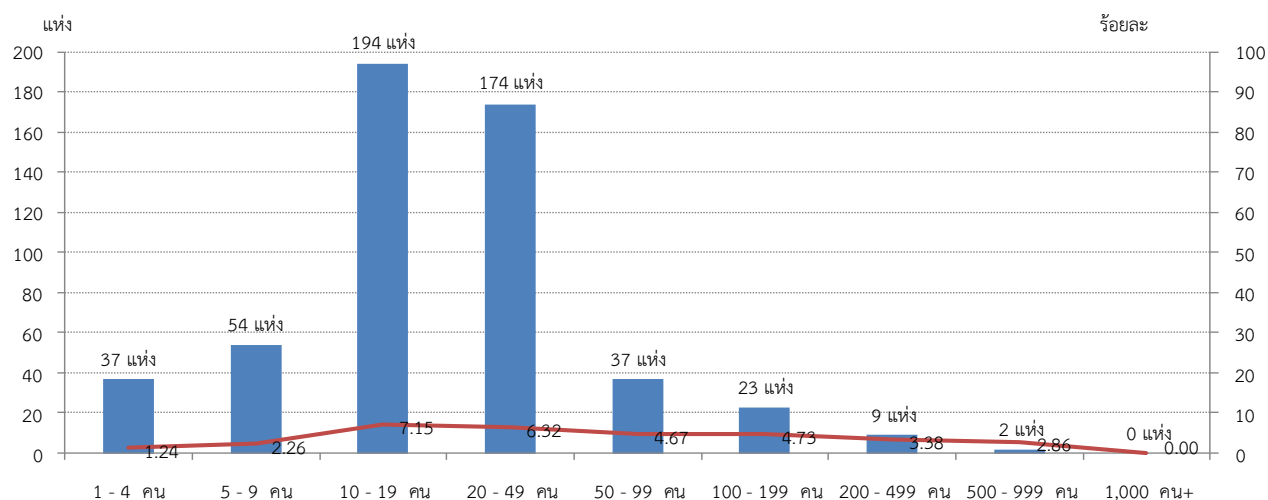
แผนภูมิ 28 เรื่องที่สถานประกอบการปฏิบัติไม่ถูกต้องสูงสุด 5 อันดับแรก ไตรมาส 2 ปี 2554

ที่มา : กรมสวัสดิการและคุ้มครองแรงงาน

หมายเหตุ : ประมวลข้อมูลโดยศูนย์ข้อมูลเศรษฐกิจการแรงงาน

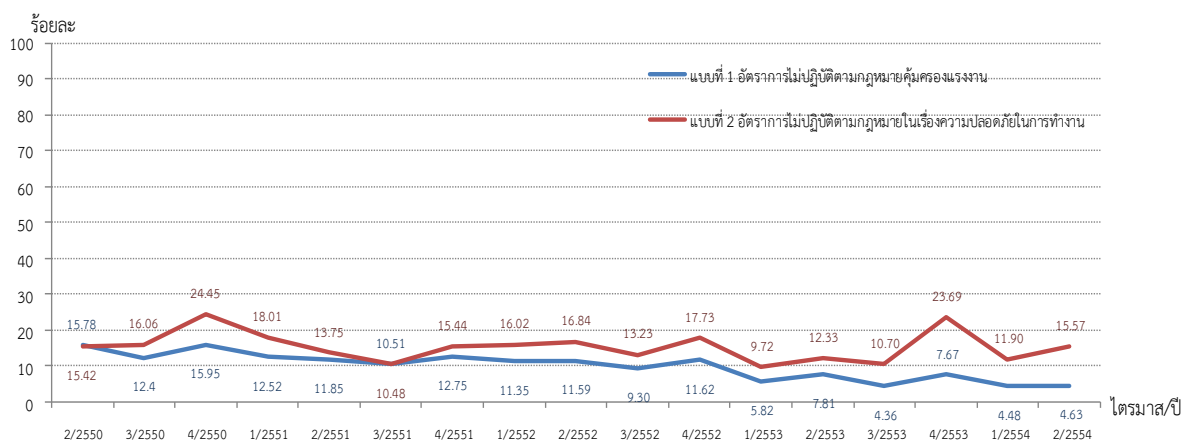
แผนภูมิ 29 สถานประกอบการที่มีอัตราการไม่ปฏิบัติตามกฎหมายคุ้มครองแรงงานสูงสุด
5 อันดับแรกจำแนกตามขนาด ไตรมาส 2 ปี 2554

ที่มา : กรมสวัสดิการและคุ้มครองแรงงาน

หมายเหตุ : ประมวลข้อมูลโดยศูนย์ข้อมูลเศรษฐกิจการแรงงาน

แผนภูมิ 30 อัตราการไม่ปฏิบัติตามกฎหมายคุ้มครองแรงงาน และอัตราการไม่ปฏิบัติตามกฎหมาย
เรื่องความปลอดภัยในการทำงาน ไตรมาส 2 ปี 2550 – ไตรมาส 2 ปี 2554

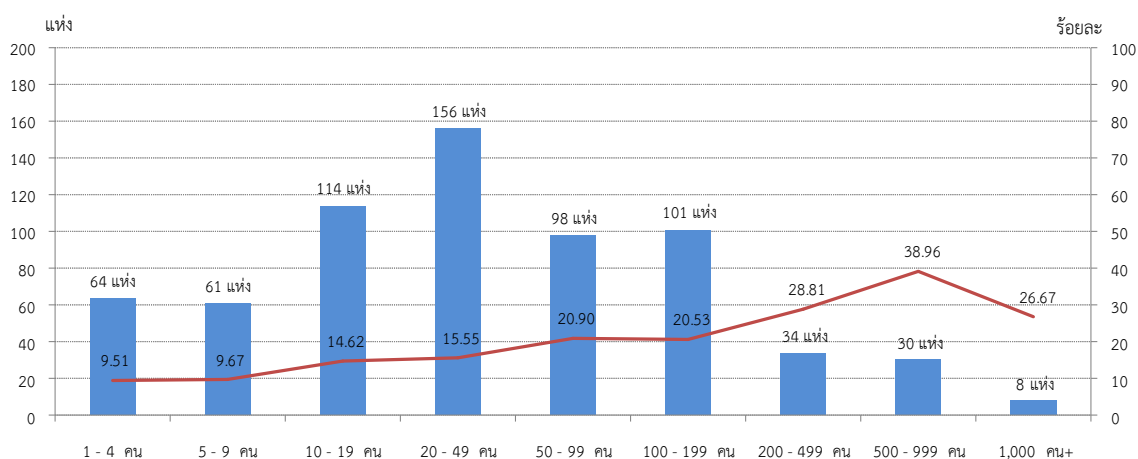
ที่มา : กรมสวัสดิการและคุ้มครองแรงงาน

หมายเหตุ : ประมวลข้อมูลโดยศูนย์ข้อมูลเศรษฐกิจการแรงงาน

- สภาพแวดล้อมและสภาพการทำงาน

อัตราการไม่ปฏิบัติตามกฎหมายความปลอดภัยในการทำงานอยู่ที่ร้อยละ 15.57 โดยเพิ่มขึ้นจากไตรมาสที่แล้วร้อยละ 3.67 และเพิ่มขึ้นจากไตรมาสเดียวกันของปีก่อนร้อยละ 3.24 (แผนภูมิ 30) ทั้งนี้ เมื่อพิจารณาอัตราการไม่ปฏิบัติตามกฎหมายความปลอดภัยในการทำงานจำแนกตามขนาดสถานประกอบการพบว่าสถานประกอบการที่มีขนาด 500 – 999 คน ร้อยละ 38.96 รองลงมาได้แก่ สถานประกอบการขนาด 200 - 499 คน ร้อยละ 28.81 สถานประกอบการขนาด 1,000 คนขึ้นไปร้อยละ 26.67 สถานประกอบการขนาด 50 - 99 คน ร้อยละ 20.90 สถานประกอบการขนาด 100 – 199 คน ร้อยละ 20.53 ตามลำดับ (แผนภูมิ 31)

แผนภูมิ 31 อัตราการไม่ปฏิบัติตามกฎหมายความปลอดภัยในการทำงาน
จำแนกตามขนาดสถานประกอบการ ไตรมาส 2 ปี 2554

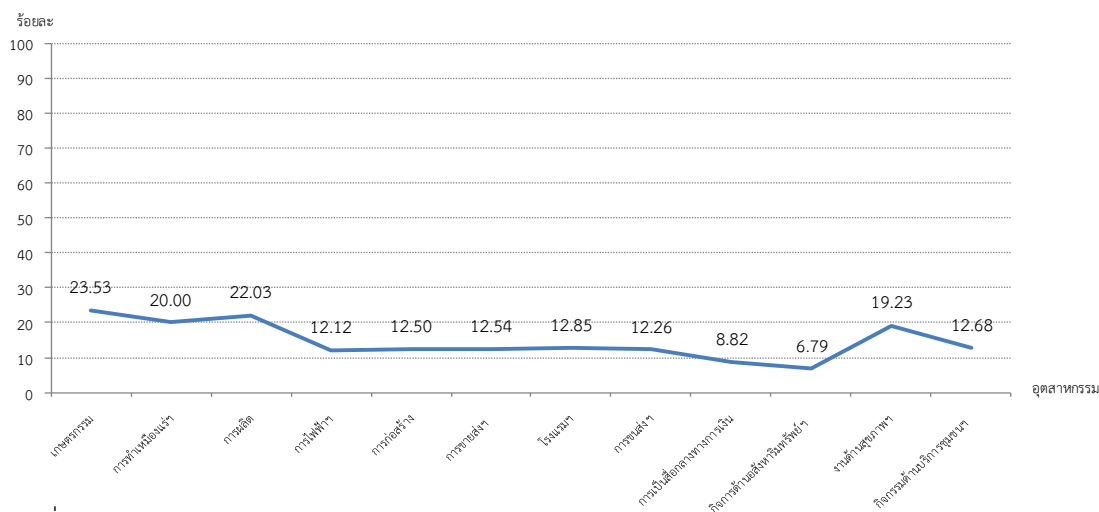

ที่มา : กรมสวัสดิการและคุ้มครองแรงงาน

หมายเหตุ : ประมวลข้อมูลโดยศูนย์ข้อมูลเศรษฐกิจการแรงงาน

เมื่อพิจารณาอัตราการปฏิบัติไม่ถูกต้องตามกฎหมายความปลอดภัย จำแนกตามประเภทอุตสาหกรรม พบว่าอุตสาหกรรมที่มีอัตราการปฏิบัติไม่ถูกต้องตามกฎหมายความปลอดภัยสูงสุด 5 อันดับแรก คือ เกษตรกรรม การล่าสัตว์ และการป่าไม้ ร้อยละ 23.53 รองลงมาได้แก่ การผลิต ร้อยละ 22.03 การทำเหมืองแร่ และเหมืองหิน ร้อยละ 20.00 งานด้านสุขภาพ และงานสังคมสงเคราะห์ ร้อยละ 19.23 และโรงแรมและภัตตาคาร ร้อยละ 12.85

แผนภูมิ 32 อัตราการปฏิบัติไม่ถูกต้องตามกฎหมายความปลอดภัย จำแนกตามประเภทอุตสาหกรรม
ไตรมาส 2 ปี 2554

ที่มา : กรมสวัสดิการและคุ้มครองแรงงาน

หมายเหตุ : ประมวลข้อมูลโดยศูนย์ข้อมูลเศรษฐกิจการแรงงาน

จำนวนองค์กรแรงงาน ณ วันที่ 30 มิถุนายน 2554 มีทั้งสิ้น 1,741 แห่ง จำแนกเป็น องค์กรนายจ้างทั้งสิ้น 359 แห่ง ประกอบด้วยสมาคมนายจ้าง 345 แห่ง สหพันธ์นายจ้าง 2 แห่ง สภาองค์กรนายจ้าง 12 แห่ง องค์กรลูกจ้าง 1,382 แห่ง ประกอบด้วย สหภาพแรงงานรัฐวิสาหกิจ 44 แห่ง สหภาพแรงงานในกิจการเอกชน 1,305 แห่ง สหพันธ์แรงงานรัฐวิสาหกิจ 1 แห่ง สหพันธ์แรงงาน 19 แห่ง สภาองค์กรลูกจ้าง 13 แห่ง โดยที่อัตราสภาพแรงงานต่อสถานประกอบกิจการ 100,000 แห่ง อยู่ที่ 357.62 อัตราเปลี่ยนแปลงลดลงร้อยละ (-3.19) จากไตรมาสที่แล้ว อัตราสมาคมนายจ้างต่อจำนวนสถานประกอบกิจการ 100,000 แห่ง อยู่ที่ 92.90 อัตราเปลี่ยนแปลงลดลงร้อยละ (-4.06) จากไตรมาสที่แล้ว ทั้งนี้ องค์กรแรงงานส่วนใหญ่กระจุกตัวอยู่ในภาคกลางและกรุงเทพมหานคร ซึ่งเป็นเขตที่มีการกระจุกตัวของสถานประกอบการ และนิคมอุตสาหกรรม มีผู้ใช้แรงงานจำนวนมาก

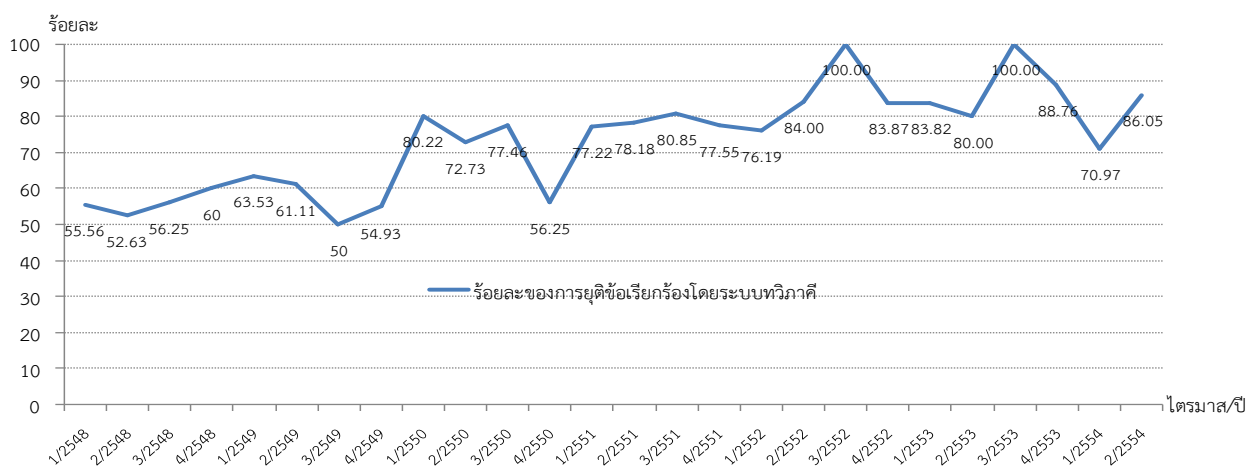
ตาราง 2 จำนวนองค์กรแรงงานจำแนกตามประเภทองค์กรและภูมิภาค ไตรมาส 2 ปี 2554
(ณ 30 มิถุนายน 2554)

ประเภทองค์กร	กรุงเทพมหานคร	ภาคกลาง	ภาคเหนือ	ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ	ภาคใต้	รวม
องค์กรลูกจ้าง						
สหภาพแรงงานรัฐวิสาหกิจ	44	-	-	-	-	44
สหภาพแรงงานในกิจการเอกชน	364	884	8	21	28	1,305
สหพันธ์แรงงานรัฐวิสาหกิจ	1	-	-	-	-	1
สหพันธ์แรงงาน	6	11	-	-	2	19
สภาองค์กรลูกจ้าง	12	1	-	-	-	13
องค์กรนายจ้าง						
สมาคมนายจ้าง	151	94	17	45	38	345
สหพันธ์นายจ้าง	1	1	-	-	-	2
สภาองค์กรนายจ้าง	12	-	-	-	-	12
รวม	591	991	25	66	68	1,741

ที่มา : กรมสวัสดิการและคุ้มครองแรงงาน

อัตราการยุติข้อเรียกร้องโดยระบบทวิภาคีวัดจากจำนวนสถานประกอบการที่มีการยุติข้อเรียกร้องโดยระบบทวิภาคีต่อจำนวนสถานประกอบการที่มีการแจ้งข้อเรียกร้องทั้งหมดอยู่ที่ร้อยละ 86.05 เพิ่มขึ้นจากไตรมาสที่แล้วร้อยละ 15.08 และเพิ่มขึ้นจากไตรมาสเดียวกันของปีก่อนร้อยละ 6.05 โดยมีอัตราการแจ้งข้อเรียกร้องต่อสถานประกอบกิจการ 100,000 แห่ง อยู่ที่ 11.13 อัตราเปลี่ยนแปลงเพิ่มขึ้นร้อยละ 34.26 จากไตรมาสที่แล้ว อัตราสถานประกอบกิจการที่เกิดข้อพิพาทแรงงานต่อสถานประกอบกิจการทั้งหมด 100,000 แห่ง อยู่ที่ 1.55 อัตราเปลี่ยนแปลงลดลงร้อยละ (-35.68) จากไตรมาสที่แล้ว อัตราสถานประกอบกิจการที่เกิดข้อขัดแย้งต่อสถานประกอบกิจการ 100,000 แห่ง อยู่ที่ 2.59 อัตราเปลี่ยนแปลงลดลงร้อยละ (-66.2) จากไตรมาสที่แล้ว

แผนภูมิ 33 อัตราการยุติข้อเรียกร้องโดยระบบทวิภาคี ไตรมาส 1 ปี 2548 – ไตรมาส 2 ปี 2554

ที่มา : กรมสวัสดิการและคุ้มครองแรงงาน

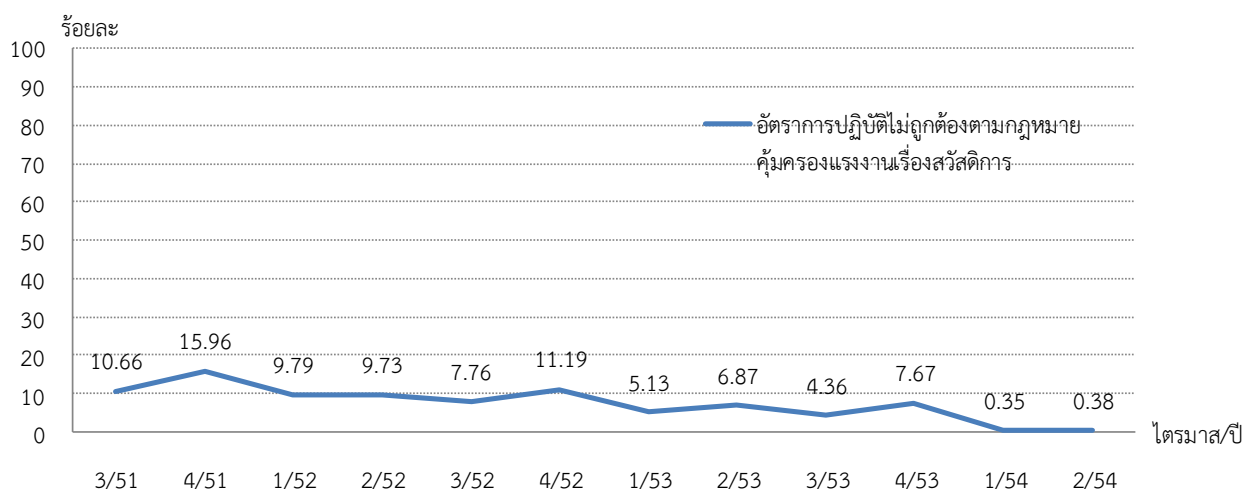
หมายเหตุ : ประมวลข้อมูลโดยศูนย์ข้อมูลเศรษฐกิจการแรงงาน

● สวัสดิการแรงงาน

อัตราการไม่ปฏิบัติตามกฎหมายคุ้มครองแรงงานเรื่องสวัสดิการคิดจากจำนวนสถานประกอบการที่ปฏิบัติไม่ถูกต้องเรื่องสวัสดิการต่อจำนวนสถานประกอบการที่ผ่านการตรวจเรื่องการปฏิบัติตามกฎหมายคุ้มครองแรงงานอยู่ที่ร้อยละ 0.38 ลดลงจากไตรมาสที่แล้วร้อยละ 0.03 อัตราเปลี่ยนแปลงลดลงร้อยละ (-8.57) จากไตรมาสที่แล้ว และลดลงจากไตรมาสเดียวกันของปีก่อน ร้อยละ 6.49 อัตราเปลี่ยนแปลงลดลงร้อยละ (-94.47) จากไตรมาสที่แล้ว

แผนภูมิ 34 อัตราการไม่ปฏิบัติตามกฎหมายคุ้มครองแรงงานเรื่องสวัสดิการ
ไตรมาส 3 ปี 2551 – ไตรมาส 2 ปี 2554

ที่มา : กรมสวัสดิการและคุ้มครองแรงงาน

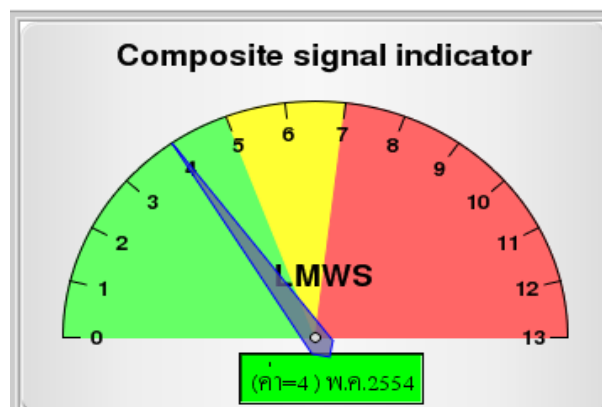
หมายเหตุ : ประมวลข้อมูลโดยศูนย์ข้อมูลเศรษฐกิจการแรงงาน

รายงานสรุปการเตือนภัยด้านแรงงาน ไตรมาส 2 ปี 2554

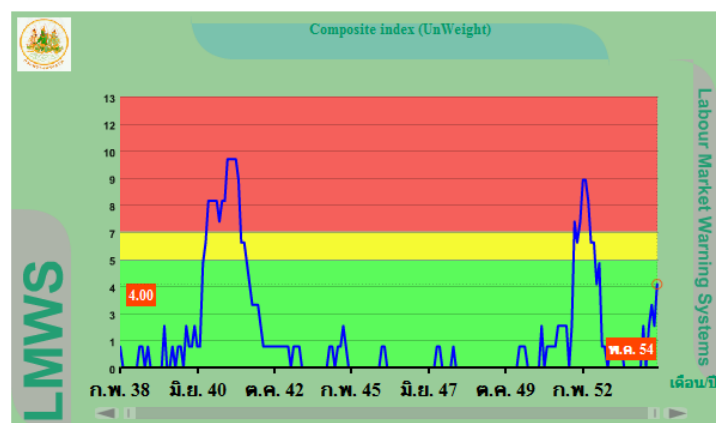
1. บทวิเคราะห์การเตือนภัยด้านแรงงาน

1.1 ภาพรวมการเตือนภัย

1) จากการวิเคราะห์ด้วยดัชนีผสม (Composite Signal Indicator) พบว่าในเดือน พฤษภาคม 2554 ดัชนีผสมมีค่า = 4 เข็มชี้วัดจะอยู่ในแถบสีเขียว (ดูกราฟที่ 1 และกราฟที่ 1.1) โดยมีดัชนีชี้้นำเศรษฐกิจการแรงงาน 4 ตัว ที่ส่งสัญญาณเตือนภัย (เส้นกราฟตกอยู่ในแถบสีแดง) และมีดัชนีชี้้นำเศรษฐกิจการแรงงานอีก 9 ตัวที่เหลือ ที่ส่งสัญญาณเตือนในภาวะปกติ ซึ่งจากเข็มชี้วัด / ค่าดัชนีในกราฟที่ 1 นี้หมายความว่า ในเดือนพฤษภาคม 2554 “แนวโน้มการจ้างงานในตลาดแรงงานอีก 12 เดือนข้างหน้า ยังอยู่ในภาวะปกติ แต่เริ่มมีภาวะไม่น่าไว้วางใจ และคาดว่าจะอาจนำไปสู่ระดับเตือนภัยได้ ต้องเฝ้าระวังในระยะเริ่มต้น” ซึ่งเป็นสัญญาณการเตือนภัยที่เพิ่มระดับขึ้นกว่าเดือนเมษายนที่ผ่านมาซึ่งมีดัชนีชี้้นำเศรษฐกิจการแรงงานส่งสัญญาณเตือนเพียง 2 ตัว คือ การใช้กระแสไฟฟ้า และดัชนีผลผลิตภาคอุตสาหกรรมที่มีสัญญาณเตือนต่อเนื่อง 4 เดือนติดต่อกันตั้งแต่กุมภาพันธ์ 2554 เป็นต้นมา

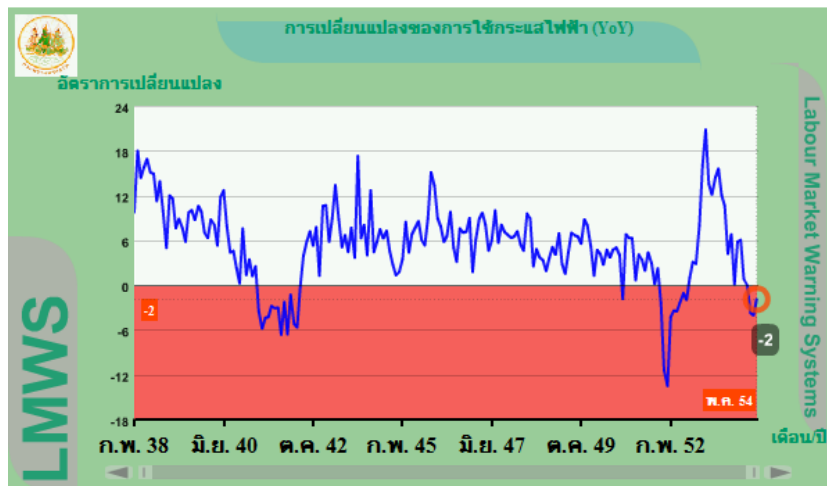
กราฟที่ 1. ดัชนีผสมจากดัชนีชี้้นำเศรษฐกิจการแรงงาน 13 ตัว

กราฟที่ 1.1 ดัชนีผสมจากดัชนีชี้้นำเศรษฐกิจการแรงงาน 13 ตัว

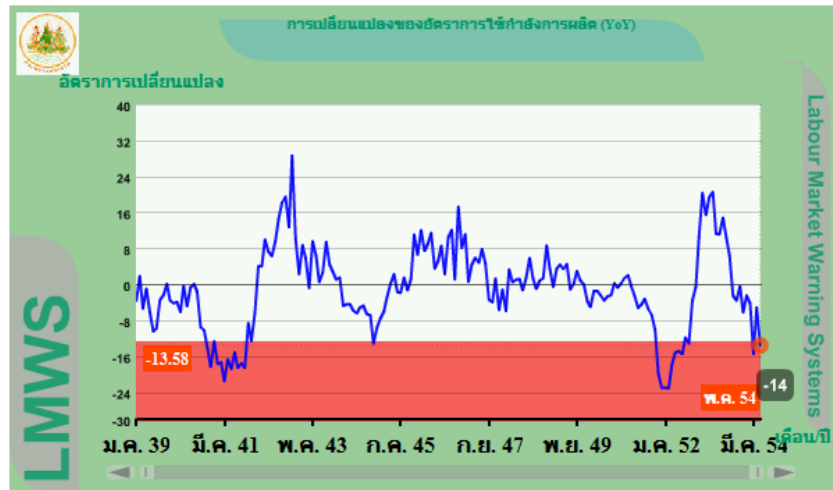
ดัชนีชี้นำเศรษฐกิจการแรงงานที่ส่งสัญญาณเตือนภัยการจ้างงานมีจำนวน 4 ตัว คือ การใช้กระแสไฟฟ้า อัตราการใช้กำลังการผลิต ดัชนีผลผลิตภาคอุตสาหกรรม และมูลค่าการจำหน่ายรถยนต์ ที่ส่งสัญญาณว่ามีการชะลอตัวลง (เส้นกราฟตกอยู่ในแถบสีแดง) โดยดูจากอัตราการเปลี่ยนแปลงของดัชนีเทียบกับระยะเวลาเดียวกันของปีก่อน เปรียบเทียบกับค่าอ้างอิงของตัวแปรนั้น สรุปได้ดังนี้ (ดูตารางที่ 1)

(1.1) การใช้กระแสไฟฟ้า ในเดือนพฤษภาคม 2554 มีการใช้กระแสไฟฟ้า 13,771.07 (ล้านกิโลวัตต์ต่อชั่วโมง) ลดลงจากเดือนพฤษภาคม 2553 = -1.89% และเป็นการลดลงและต่ำกว่าค่าอ้างอิงอย่างต่อเนื่องเป็นเดือนที่ 4 (เดือนกุมภาพันธ์ 2554 ลดลงจากกุมภาพันธ์ 2553 = -0.03% เดือนมีนาคม 2554 ลดลงจากมีนาคม 2553 = -3.72% และเดือนเมษายน 2554 ลดลงจากเมษายน 2553 = -4.04%) ซึ่ง % การเปลี่ยนแปลงต่ำกว่า % อ้างอิง (0%) แสดงให้เห็นว่าภาวะการจ้างงานในตลาดแรงงานได้รับผลกระทบจากการใช้กระแสไฟฟ้าที่มีอัตราลดลง (ดูกราฟที่ 1.2)

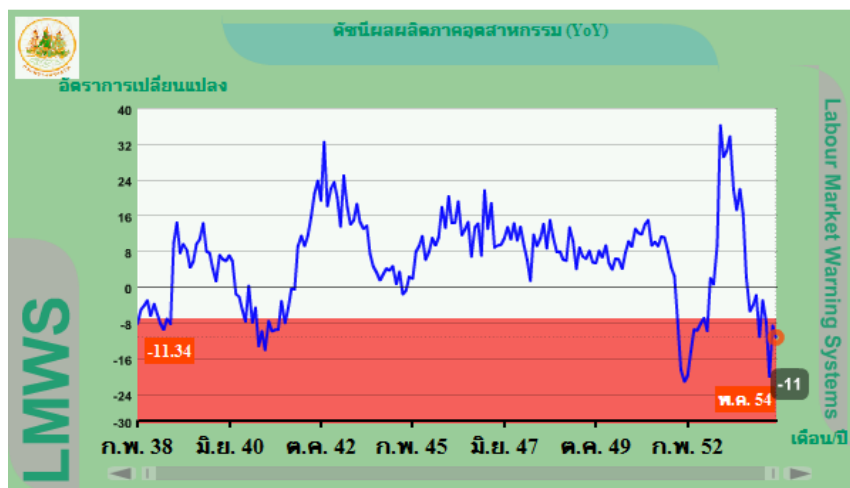
กราฟที่ 1.2 อัตราการเปลี่ยนแปลงของการใช้กระแสไฟฟ้าเดือน พ.ค. 54 เทียบกับเดือน พ.ค. 53

(1.2) อัตราการใช้กำลังการผลิต ในเดือนพฤษภาคม 2554 มีอัตราการใช้กำลังการผลิตในภาคอุตสาหกรรม ร้อยละ 58.17 ลดลงจากเดือนพฤษภาคม 2553 = -13.58% และเป็นการลดลงที่ต่ำกว่าค่าอ้างอิง(-12.40%) เป็นเดือนที่สองจากการติดตามข้อมูล 4 เดือน ตั้งแต่กุมภาพันธ์-พฤษภาคม 2554 คืออัตราการใช้กำลังการผลิตมีสัญญาณเตือนภัยในเดือนมีนาคมและพฤษภาคม 2554 (เดือนมีนาคม 2554 ลดลงจากมีนาคม 2553 = -15.46%) แม้ว่าเดือนเมษายน 2554 สัญญาณเตือนการจ้างงานอยู่ในภาวะปกติ แสดงให้เห็นว่าภาวะการจ้างงานในตลาดแรงงานได้รับผลกระทบจากอัตราการใช้กำลังการผลิตในภาคอุตสาหกรรมที่ลดลง (ดูกราฟ 1.3)

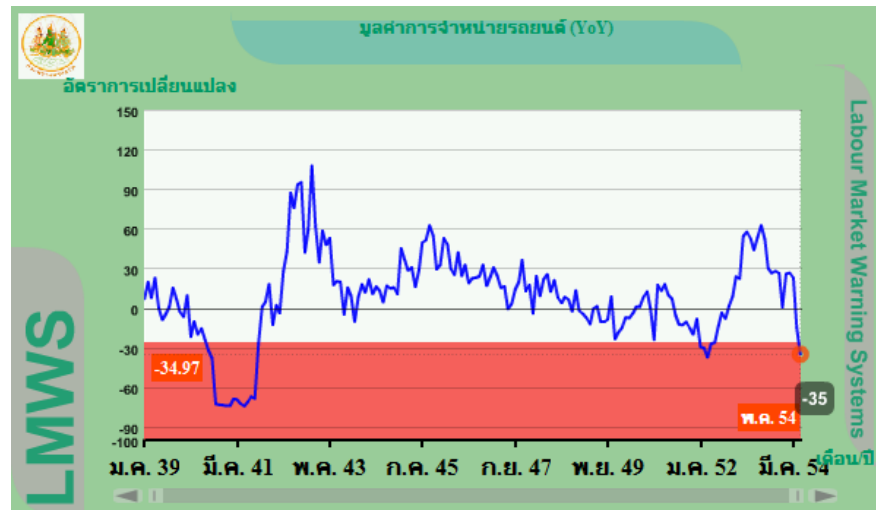
กราฟที่ 1.3 อัตราการเปลี่ยนแปลงของอัตราการใช้กำลังการผลิตเดือน พ.ค. 54 เทียบกับเดือน พ.ค. 53

(1.3) ดัชนีผลผลิตภาคอุตสาหกรรม ในเดือนพฤษภาคม 2554 มีค่าดัชนี = 181.32 ลดลงจากเดือนพฤษภาคม 2553 = -11.34% และเป็นการลดลงและต่ำกว่าค่าอ้างอิงอย่างต่อเนื่องเป็นเดือนที่ 4 (เดือนกุมภาพันธ์ 2554 ลดลงจากกุมภาพันธ์ 2553 = -8.04% เดือนมีนาคม 2554 ลดลงจากมีนาคม 2553 = -20.08% และเดือนเมษายน 2554 ลดลงจากเมษายน 2553 = -8.71%) ซึ่ง % การเปลี่ยนแปลงต่ำกว่า % อ้างอิง (-7.44%) แสดงให้เห็นว่าภาวะการจ้างงานในตลาดแรงงานได้รับผลกระทบจากการที่ผลผลิตอุตสาหกรรมมีอัตราลดลงจากอุตสาหกรรมสำคัญคือ การผลิตยานยนต์ เครื่องแต่งกาย ผลิตภัณฑ์ปิโตรเลียม เป็นต้น (ดูกราฟที่ 1.4)

กราฟที่ 1.4 อัตราการเปลี่ยนแปลงของดัชนีผลผลิตภาคอุตสาหกรรมเดือน พ.ค. 2554 เทียบกับเดือน พ.ค. 2553

(1.4) มูลค่าการจำหน่ายรถยนต์ ในเดือนพฤษภาคม 2554 มีมูลค่า 40,452 คัน ลดลงจากเดือนพฤษภาคม 2553 = -34.97% เป็นการลดลงต่ำกว่าค่าอ้างอิงเป็นเดือนแรก (เดือนเมษายน 2554 ลดลงจากเมษายน 2553 = -14.67%) ซึ่ง% การเปลี่ยนแปลงต่ำกว่า % ค่าอ้างอิง (-26.95%) แสดงให้เห็นว่าภาวะการจ้างงานในตลาดแรงงานได้รับผลกระทบจากการที่มูลค่าการจำหน่ายรถยนต์ที่มีอัตราลดลงซึ่งเป็นการส่งสัญญาณเตือนเป็นเดือนแรก

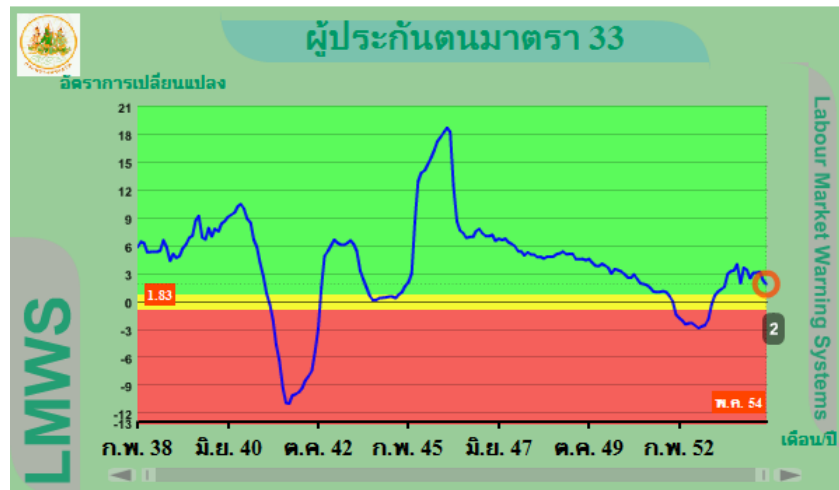

กราฟที่ 1.5 อัตราการเปลี่ยนแปลงของมูลค่าการจำหน่ายรถยนต์เดือน พ.ค. 2554
เทียบกับเดือน พ.ค. 2553

ตารางที่ 1 การวิเคราะห์สัญญาณเตือนภัยการจ้างงานจากดัชนีชี้นำเศรษฐกิจที่ส่งสัญญาณเตือนภัย

ดัชนีส่งสัญญาณเตือน	ค่าตัวแปร								ค่าอ้างอิง	ผลการวิเคราะห์
	ก.พ.		มี.ค.		เม.ย.		พ.ค.			
	53	54	53	54	53	54	53	54		
ด้านอุปสงค์ 1. การใช้กระแสไฟฟ้า ; ล้าน กิโลวัตต์ต่อชั่วโมง (% การเปลี่ยนแปลงเทียบกับ เดือนเดียวกันของปีก่อนหน้า)	11,866.18	11,862.37	13,628.89	13,122.24	13,108.29	12,578.25	14,036.96	13,771.07	0%	ส่งสัญญาณเตือนภัย ติดต่อกันเป็นเดือนที่4 (ก.พ. – พ.ค. 54)
2. อัตราการใช้กำลังการผลิต ; ร้อยละ (% การเปลี่ยนแปลงเทียบกับ เดือนเดียวกันของปีก่อนหน้า)	65.28	62.51	74.98	63.39	62.90	59.65	67.31	58.17	-12.4%	ส่งสัญญาณเตือนภัย เมื่อเดือนมี.ค. 54 เป็น ครั้งแรกและส่ง สัญญาณปกติในเดือน เมษายน 54 แต่ กลับมาส่งสัญญาณ เตือนภัยอีกครั้งใน เดือน พ.ค. 54
ด้านอุปทาน 1. ดัชนีผลผลิต ภาคอุตสาหกรรม (% การเปลี่ยนแปลงเทียบกับ เดือนเดียวกันของปีก่อนหน้า)	205.23	188.72	235.92	188.53	197.25	180.07	204.52	181.32	-7.44%	ส่งสัญญาณเตือนภัย ติดต่อกันเดือนที่ 4 (ก.พ. – พ.ค. 54)
2. มูลค่าการจำหน่ายรถยนต์ ; คัน (% การเปลี่ยนแปลงเทียบกับ เดือนเดียวกันของปีก่อนหน้า)	54,175	68,614	63,064	77,438	57,132	48,749	62,205	40,452	-26.95%	ส่งสัญญาณเตือนภัย เป็นเดือนแรก (พ.ค. 54)

2) เมื่อวิเคราะห์อัตราการเปลี่ยนแปลงของผู้ประกันตนในระบบประกันสังคมตาม มาตรา 33 พบว่าในเดือนพฤษภาคม 2554 มีอัตราการขยายตัวเทียบกับเดือนพฤษภาคม 2553 อยู่ที่ 2.76% (ดูกราฟที่ 2 ประกอบ) ซึ่งเป็นอัตราการขยายตัวที่มากกว่า 1.0% นั้นหมายความว่า “แนวโน้มการจ้างงานในตลาดแรงงานอยู่ในภาวะปกติ” เมื่อนำผลการวิเคราะห์มาพิจารณา ประกอบกับสัญญาณเตือนภัยด้วยดัชนีผสม (Composite Signal Indicator) พบว่ามีความ สอดคล้องเป็นไปในทิศทางเดียวกัน

กราฟที่ 2 อัตราการเปลี่ยนแปลงของผู้ประกันตนในระบบประกันสังคมตามมาตรา 33

3) นอกจากการติดตามดัชนีชี้นำผสมของตัวแปรเศรษฐกิจ 13 ตัว ข้างต้นที่ส่ง สัญญาณต่อแนวโน้มการจ้างงานในตลาดแรงงานอีก 12 เดือนข้างหน้าแล้ว การติดตามสัญญาณ เตือนภัยจากดัชนีชี้นำภาวะเศรษฐกิจของประเทศอุตสาหกรรมที่สำคัญของโลกและประเทศที่เป็น คู่ค้าที่สำคัญของประเทศไทย โดยเฉพาะประเทศญี่ปุ่น จีน สหรัฐอเมริกา และกลุ่มประเทศ OECD ซึ่งมีความสำคัญต่อเศรษฐกิจไทยเนื่องจากภาวะการจ้างงานหรือการว่างงานเป็นผลลัพธ์ที่เกิดจาก ปฏิสัมพันธ์ระหว่างอุปทานของแรงงาน (Supply of Labour) และอุปสงค์ของแรงงาน (Demand for Labour) ซึ่ง เป็นอุปสงค์สืบเนื่อง (Derived demand) อันมาจากความต้องการของสินค้า และบริการโดยรวมซึ่งมิได้มาจากความต้องการในระบบเศรษฐกิจของไทยแต่เพียงอย่างเดียว แต่ ยังมาจากความต้องการสินค้าและบริการจากต่างประเทศในรูปของการส่งสินค้าออกไปยังประเทศ คู่ค้าสำคัญ ดังนั้นภาวะเศรษฐกิจโลกจึงมีความสำคัญที่จะกระทบต่อเศรษฐกิจไทยและส่งทอด มาถึงการจ้างงานในตลาดแรงงานไทยในที่สุด จึงทำให้ต้องติดตามความเคลื่อนไหวของดัชนีชี้ นำ และนำมาวิเคราะห์สัญญาณเตือนภัยด้านแรงงานจำนวน 4 ดัชนี ณ เดือนพฤษภาคม 2554 (ตารางที่ 2) คือ

**ตารางที่ 2 แสดงการเปรียบเทียบอัตราการเปลี่ยนแปลงของดัชนีชี้ภาวะเศรษฐกิจ
ของประเทศอุตสาหกรรมสำคัญ**

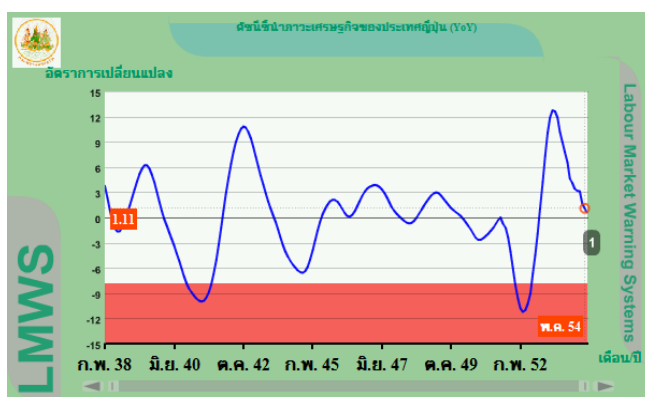
ดัชนีนำเศรษฐกิจ	ค่าดัชนีและอัตราการเปลี่ยนแปลงของดัชนี				ค่าอ้างอิงที่ไม่กระทบการจ้างงาน	ผลการเปรียบเทียบอัตราเปลี่ยนแปลงกับค่าอ้างอิง
	เมษายน		พฤษภาคม			
	2553	2554	2553	2554		
ประเทศญี่ปุ่น *(%YoY)	102.96 (12.623)	104.1 (1.107)	103.08 (11.861)	103.7 (0.601)	(-6.53)	เดือนพฤษภาคม 54 0.601 > -6.53 ไม่กระทบการจ้างงานของไทย
ประเทศจีน (%YoY)	103.25 (4.64)	100.6 (-2.566)	103.12 (3.243)	100.2 (-2.831)	-3.45	เดือนพฤษภาคม 54 -2.831 > -3.45 ไม่กระทบการจ้างงานของไทย
ประเทศกลุ่ม OECD **(%YoY)	103.59 (11.868)	102.8 (-0.762)	103.72 (10.658)	102.5 (-1.176)	-3.90	เดือนพฤษภาคม 54 -1.176 > -3.90 ไม่กระทบการจ้างงานของไทย
ประเทศสหรัฐอเมริกา (%YoY)	103.18 (13.759)	103.40 (0.213)	103.42 (12.596)	103.4 (-0.019)	-4.53	เดือนพฤษภาคม 54 -0.019 > -4.53 ไม่กระทบการจ้างงานของไทย

หมายเหตุ

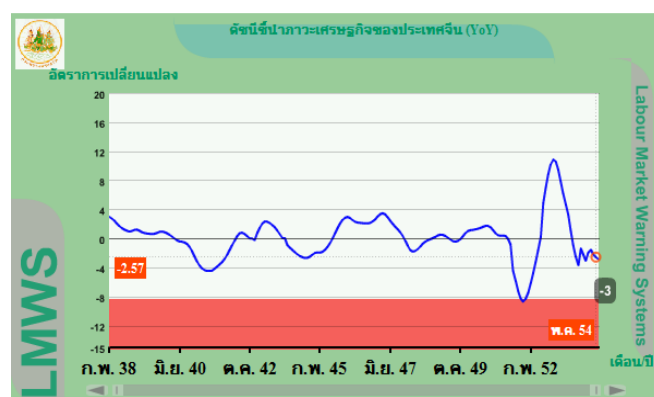
* อัตราการเปลี่ยนแปลง %YoY เป็นอัตราที่เทียบกับเดือนเดียวกันของปีก่อนหน้า

** กลุ่ม OECD ประกอบด้วยประเทศที่มีรายได้สูง 27 ประเทศ ได้แก่ ออสเตรเลีย เบลเยียม แคนาดา เดนมาร์ก ฝรั่งเศส เยอรมนี กรีซ ไอร์แลนด์ ไอร์แลนด์ อิตาลี ลักเซมเบิร์ก เนเธอร์แลนด์ นอร์เวย์ โปรตุเกส สเปน สวีเดน สวิตเซอร์แลนด์ อังกฤษ สหรัฐอเมริกา ญี่ปุ่น ฟินแลนด์ ออสเตรีย นิวซีแลนด์ สาธารณรัฐเชก ฮังการี เกาหลีใต้ และสาธารณรัฐสโลวัก และประเทศที่มีรายได้ระดับปานกลาง-สูง 3 ประเทศ ได้แก่ แม็กซิโก โปแลนด์ และตุรกี

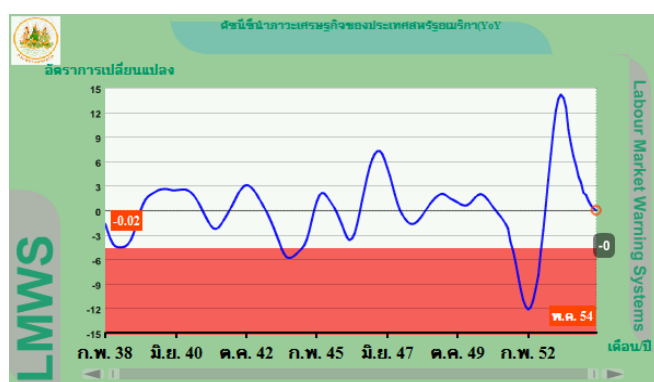
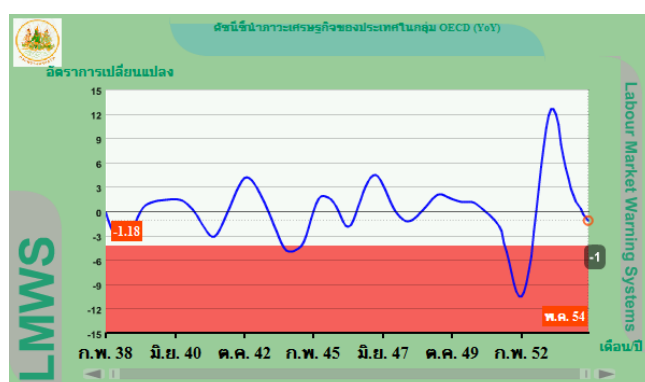

กราฟที่ 3 ดัชนีชี้ภาวะเศรษฐกิจของประเทศไทย

กราฟที่ 4 ดัชนีชี้ภาวะเศรษฐกิจของประเทศไทย

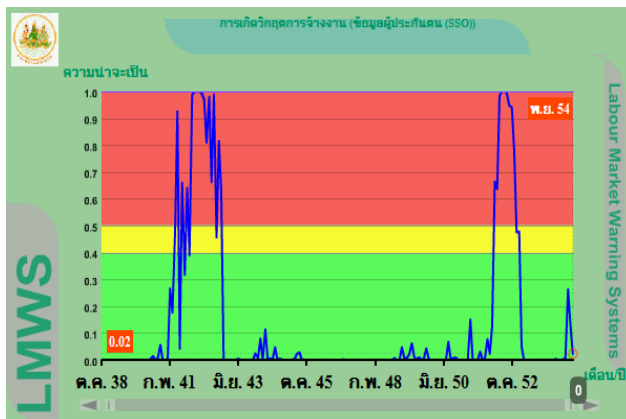
กราฟที่ 5 ดัชนีชี้ภาวะเศรษฐกิจของประเทศไทยในกลุ่ม OECD กราฟที่ 6 ดัชนีชี้ภาวะเศรษฐกิจของประเทศไทยสหรัฐอเมริกา

จากตารางข้างต้นอธิบายสัญญาณเตือนภัยจากดัชนีชี้ภาวะเศรษฐกิจของต่างประเทศ (ญี่ปุ่น จีน OECD และสหรัฐอเมริกา) กล่าวคือ แนวโน้มการจ้างงานของตลาดแรงงานอยู่ในภาวะปกติ เนื่องจากดัชนีทั้ง 4 ตัวมีอัตราการเปลี่ยนแปลงเมื่อเปรียบเทียบกับค่าอ้างอิงในระบบเตือนภัยด้านแรงงานปรากฏว่ามีค่าสูงกว่าค่าอ้างอิง จึงสะท้อนสัญญาณเตือนภัยการจ้างงานในภาวะปกติในอีก 12 เดือนข้างหน้า

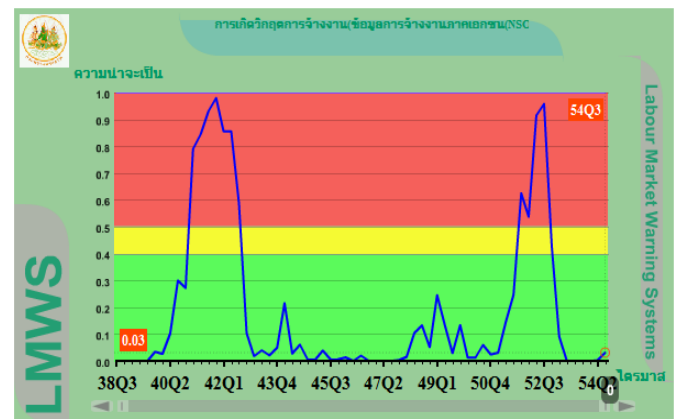
4) สำหรับการวิเคราะห์โอกาสที่จะเกิดวิกฤตในตลาดแรงงาน (Probability of Crisis) ด้วยแบบจำลองโพรบิต (Probit Model) เป็นการวิเคราะห์ตลาดแรงงานใน 3 ด้าน คือ การจ้างงาน การว่างงาน และการเลิกจ้าง ซึ่งแบบจำลองโพรบิต (Probit Model) ทั้ง 3 ด้านควรสอดคล้องไปในทิศทางเดียวกัน

(4.1) การวิเคราะห์โอกาสที่จะเกิดวิกฤตในตลาดแรงงานด้านการจ้างงาน โดยใช้ข้อมูลผู้ประกันตนในระบบประกันสังคมตามมาตรา 33 และข้อมูลการสำรวจภาวะการมีงานทำของสำนักงานสถิติแห่งชาติ (NSO) เป็นตัวแปรอ้างอิงในแบบจำลองโพรบิต (Probit Model) พบว่าค่า Predict Value หรือค่าความน่าจะเป็นของการเกิดวิกฤตการจ้างงานของผู้ประกันตนตามมาตรา 33 มีค่า = 0.02 (ดูกราฟที่ 7 ประกอบ) มีโอกาสที่จะเกิดวิกฤตการจ้างงานในตลาดแรงงานในอีก 4 เดือนข้างหน้า (พ.ย. 54) เพียง 2% ซึ่งเป็นระดับที่ต่ำมาก แทบจะไม่มีโอกาสในการเกิดวิกฤต หรือแนวโน้มการจ้างงานในตลาดแรงงานอยู่ในภาวะปกติ และค่า

Predict Value ในแบบจำลองโพรบิต (Probit Model)ของการจ้างงานภาคเอกชน NSO ก็เช่นเดียวกัน (ดูกราฟที่ 8 ประกอบ) มีค่า = 0.030 หรือ 3.0% มีโอกาสที่จะเกิดวิกฤตการจ้างงานในตลาดแรงงานในระดับที่ต่ำมาก แนวโน้มการจ้างงานในตลาดแรงงานจึงอยู่ในภาวะปกติเช่นเดียวกัน

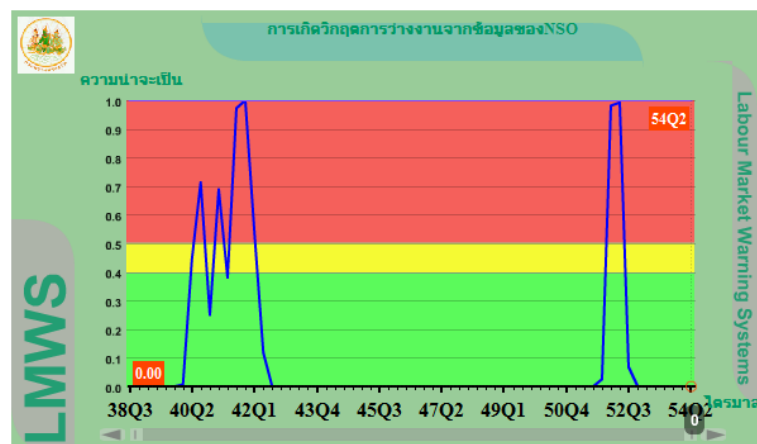

กราฟที่ 7 Probit Model ของการจ้างงาน
ในระบบประกันสังคมมาตรา 33

กราฟที่ 8 Probit Model ของการจ้างงาน NSO

4.2) การวิเคราะห์โอกาสที่จะเกิดวิกฤตในตลาดแรงงานด้านการว่างงาน โดยใช้ข้อมูลการสำรวจภาวะการมีงานทำของประชากรของสำนักงานสถิติแห่งชาติ (NSO) เป็นตัวแปรอ้างอิงในแบบจำลองโพรบิต (Probit Model) พบว่าค่า Predict Value หรือค่าความน่าจะเป็นของการเกิดวิกฤตการว่างงานในตลาดแรงงาน มีค่า = 0 (ดูกราฟที่ 9 ประกอบ) หมายความว่าไม่มีโอกาสที่จะเกิดวิกฤตการว่างงานในตลาดแรงงานในสิ้นไตรมาสที่ 2 อย่างแน่นอน แนวโน้มการว่างงานในตลาดแรงงานจึงอยู่ในภาวะปกติ ขณะที่อัตราการจ้างงานในปัจจุบัน ณ ไตรมาสที่ 2 ปี 2554 มีค่าเพียง 1% ซึ่งเป็นอัตราคงที่ตั้งแต่ไตรมาสที่ 3 ปี 2552 เป็นต้นมา

กราฟที่ 9 Probit Model ของการว่างงาน NSO

ตารางจำนวนผู้ว่างงานและอัตราการว่างงาน รายไตรมาส (NSO)

ปี/ไตรมาส	จำนวนผู้ว่างงาน (คน)	อัตราการว่างงาน (ร้อยละ)	จำนวนผู้ว่างงานที่เคยเป็นลูกจ้างภาคเอกชน มาก่อน(คน)
50Q1	587,000	2	304,000
50Q2	590,000	2	278,000
50Q3	442,000	1	234,000
50Q4	415,000	1	219,000
51Q1	605,000	2	356,000
51Q2	525,000	1	256,000
51Q3	451,000	1	233,000
51Q4	507,000	1	272,000
52Q1	779,000	2	476,000
52Q2	673,000	2	395,000
52Q3	456,000	1	262,000
52Q4	381,000	1	206,000
53Q1	432,000	1	269,000
53Q2	506,000	1	262,000
53Q3	341,000	1	158,000
53Q4	330,000	1	156,000
54Q1	318,000	1	150,000
54Q2*	204,000	1	155,000

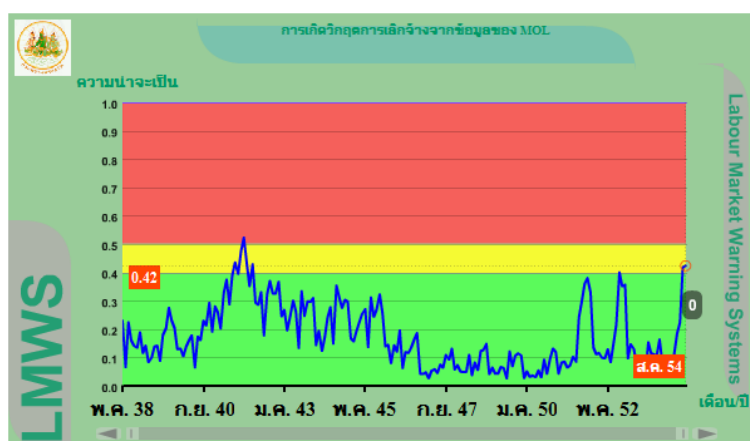
* ตัวเลขเบื้องต้น

สำหรับจำนวนผู้ประกันตนที่รับประโยชน์ทดแทนกรณีว่างงาน รายเดือนของสำนักงานประกันสังคม ณ เดือน พฤษภาคม 2554 ลดลงร้อยละ 9.63 จากเดือนเดียวกันของปีก่อน และลดลงต่อเนื่องตั้งแต่เดือนมีนาคม 2553 จึงคาดว่าสถานการณ์ว่างงานอยู่ในภาวะปกติ

จำนวนผู้ประกันตนที่รับประโยชน์ทดแทนกรณีว่างงาน

เดือน/ปี	2554		2553		2552		2551	
	จำนวน (คน)	%YoY	จำนวน (คน)	%YoY	จำนวน (คน)	%YoY	จำนวน (คน)	%YoY
ม.ค.	82,514	-29.60	117,210	28.26	91,383	54.33	59,214	50.99
ก.พ.	82,228	-21.53	104,793	-6.46	112,025	92.67	58,142	54.84
มี.ค.	93,097	-23.56	121,794	-26.74	166,245	182.87	58,771	44.54
เม.ย.	96,872	-19.11	119,755	-33.93	181,262	184.44	63,725	47.84
พ.ค.	101,017	-9.63	111,780	-40.72	188,559	183.16	66,592	49.07
มิ.ย.	-	-	128,071	-32.23	188,986	195.25	64,008	32.07
ก.ค.	-	-	123,083	-30.61	177,385	162.28	67,632	40.91
ส.ค.	-	-	119,340	-20.55	150,205	117.89	68,937	25.43
ก.ย.	-	-	108,313	-23.72	141,992	104.51	69,429	26.27
ต.ค.	-	-	96,181	-26.52	130,901	90.43	68,739	16.28
พ.ย.	-	-	94,452	-22.85	122,429	87.44	65,317	8.68
ธ.ค.	-	-	89,965	-35.35	139,165	71.28	81,249	43.60

(4.3) การวิเคราะห์โอกาสที่จะเกิดวิกฤตในตลาดแรงงานด้านการเลิกจ้าง โดยใช้ข้อมูลของกรมสวัสดิการและคุ้มครองแรงงาน เป็นตัวแปรอ้างอิงในแบบจำลองโพรบิต (Probit Model) พบว่าค่า Predict Value หรือค่าความน่าจะเป็นของการเกิดวิกฤตการว่างงานในตลาดแรงงาน มีค่า = 0.423 (ดูกราฟที่ 10 ประกอบ) มีโอกาสที่จะเกิดวิกฤตการเลิกจ้างในตลาดแรงงาน ณ สิ้นเดือนสิงหาคม 2554 เพียง 42% ซึ่งเป็นระดับที่ค่อนข้างต่ำ แนวโน้มการเลิกจ้างในตลาดแรงงานจึงอยู่ในภาวะปกติ

กราฟที่ 10 Probit Model ของการเลิกจ้างของกรมสวัสดิการและคุ้มครองแรงงาน

สำหรับการเตือนภัยเศรษฐกิจการแรงงานรายอุตสาหกรรม ณ เดือนพฤษภาคม 2554 นั้น ระบบเตือนภัยไม่สามารถพยากรณ์การเกิดวิกฤตการจ้างงานได้ เนื่องจากการปรับปรุงรหัสข้อมูลใหม่จากการจัดประเภทอุตสาหกรรมของประเทศไทย ปี 2552 (Thailand Standard Industrial Classification : TSIC 2009) สำหรับชุดข้อมูลการสำรวจภาวะการมีงานทำของประชากรของสำนักงานสถิติแห่งชาติ ซึ่งใช้เป็นตัวแปรในแบบจำลองเพื่อการพยากรณ์ ทำให้มีผลต่อการประมวลผลข้อมูลในระบบเตือนภัยด้านแรงงานรายอุตสาหกรรม ซึ่งต้องดำเนินการตรวจสอบและแปลงรหัสข้อมูลของกิจกรรมให้ถูกต้องก่อนนำข้อมูลมาใช้ในระบบ

2. สรุป

แนวโน้มการจ้างงานในตลาดแรงงานในภาพรวมอีก 12 เดือนข้างหน้า (พฤษภาคม 2555) ยังอยู่ในภาวะปกติ การจ้างงานในระบบประกันสังคมตามมาตรา 33 ยังมีอัตราการขยายตัวตามปกติ อย่างไรก็ตาม เริ่มมีภาวะไม่น่าไว้วางใจ และคาดว่าอาจนำไปสู่ระดับเตือนภัยได้ เนื่องจากมีดัชนีชี้ภาวะเศรษฐกิจแรงงาน 4 ตัว ส่งสัญญาณเตือนภัย ได้แก่

- การใช้กระแสไฟฟ้า ลดลงอย่างต่อเนื่องเป็นเดือนที่ 4 โดยใน 3 เดือนแรก (กุมภาพันธ์- เมษายน 2554) ลดลงในอัตราที่เพิ่มขึ้น และการใช้กระแสไฟฟ้าในเดือน 4 (พฤษภาคม 2554) เริ่มดีขึ้น เนื่องจากติดลบน้อยลง) แต่อย่างไรก็ตามการเคลื่อนไหวของการใช้กระแสไฟฟ้ายังเป็นภาวะที่ต้องเฝ้าระวังสัญญาณเตือนภัยการจ้างงานในตลาดแรงงานอย่างใกล้ชิด

- ดัชนีผลผลิตอุตสาหกรรม ลดลงอย่างต่อเนื่องเป็นเดือนที่ 4 โดยใน 2 เดือนแรก (กุมภาพันธ์- มีนาคม 2554) ลดลงในอัตราที่เพิ่มขึ้น และดัชนีผลผลิตภาคอุตสาหกรรมดีขึ้นในเดือนที่ 3 (เมษายน 2554) แต่ในเดือนที่ 4 กลับติดลบเพิ่มขึ้น ซึ่งต้องเฝ้าระวังสัญญาณเตือนภัยการจ้างงานในตลาดแรงงาน ทั้งนี้สัญญาณเตือนมีความสอดคล้องและเป็นไปในทิศทางเดียวกับการใช้กระแสไฟฟ้าที่ลดลง

- อัตราการใช้กำลังการผลิต ลดลงต่อเนื่องเป็นเดือนที่ 4 เช่นกัน แต่การลดลงในครั้งแรกเมื่อเดือน กุมภาพันธ์ 2554 ไม่ส่งสัญญาณเตือนภัยที่กระทบการจ้างงานในตลาดแรงงาน แต่เริ่มส่งสัญญาณครั้งแรกเมื่อเดือนมีนาคม 2554 ที่อัตราการใช้กำลังการผลิตลดลงในอัตราที่เพิ่มขึ้น และอัตราการใช้กำลังการผลิตดีขึ้นในเดือนเมษายน 2554 เนื่องจากติดลบน้อยลงแต่กลับมีอัตราการใช้กำลังการผลิตที่ติดลบเพิ่มขึ้นเดือน พฤษภาคม 2554 ทำให้มีการส่งสัญญาณเตือนภัยการจ้างงานในตลาดแรงงานเกิดขึ้น

- มูลค่าการจำหน่ายรถยนต์ ลดลงเป็นเดือนที่ 2 นับจากเดือนเมษายน 2554 โดยในเดือน พฤษภาคม 2554 ลดลงในอัตราที่เพิ่มขึ้น และส่งสัญญาณเตือนภัยการจ้างงานในตลาดแรงงานเป็นเดือนแรก ดังนั้นจึงต้องเฝ้าระวังสัญญาณเตือนภัยการจ้างงานในระยะเริ่มต้นนี้อย่างต่อเนื่อง

เมื่อวิเคราะห์สัญญาณเตือนภัยจากดัชนีชี้ภาวะเศรษฐกิจของต่างประเทศ ประกอบกัน คือ ประเทศญี่ปุ่น จีน สหรัฐอเมริกา และกลุ่มประเทศ OECD พบว่าภาวะเศรษฐกิจของต่างประเทศทั้ง 3 ประเทศและ 1 กลุ่มประเทศที่เป็นประเทศคู่ค้าสำคัญของไทย อยู่ในภาวะปกติและไม่มีผลกระทบต่อการจ้างงานในตลาดแรงงานไทยในอีก 12 เดือนข้างหน้า อย่างไรก็ตามจากการวิเคราะห์ในกราฟที่ 3-6 จะเห็นว่าเศรษฐกิจทั้ง 3 ประเทศและ 1 กลุ่มประเทศอยู่ในภาวะเศรษฐกิจขาลงอย่างต่อเนื่อง ซึ่งภาวะเช่นนี้อาจส่งผลกระทบต่อเศรษฐกิจไทยและส่งผลกระทบต่อเนื่องถึงการจ้างงานในตลาดแรงงานไทยในอีก 3-6 เดือนข้างหน้า

เมื่อวิเคราะห์ความน่าจะเป็นของการเกิดวิกฤตการณ์การจ้างงานในระบบประกันสังคม มาตรา 33 พบว่าโอกาสที่จะเกิดวิกฤตในกลางไตรมาสที่ 4 (พฤศจิกายน 2554) เพียง 2% ซึ่งอยู่ในระดับต่ำมาก แนวโน้มการจ้างงานในตลาดแรงงานในภาพรวมจึงยังอยู่ในภาวะปกติ

สำหรับการเตือนภัยด้านการจ้างงานรายอุตสาหกรรม ณ เดือนพฤษภาคม 2554 ไม่สามารถแสดงผลค่าความน่าจะเป็นของการเกิดวิกฤตการณ์การจ้างงานรายอุตสาหกรรมได้ เนื่องจากระหว่างการปรับปรุงรหัสข้อมูลใหม่ตามมาตรฐานการจัดประเภทอุตสาหกรรมของประเทศไทย ปี 2552 (Thailand Standard Industrial Classification : TSIC 2009) ของสำนักงานสถิติแห่งชาติ ทั้งนี้หากพิจารณาจากดัชนีชี้ภาวะเศรษฐกิจที่ส่งสัญญาณเตือนภัย จะเห็นได้ว่าอุตสาหกรรมยานยนต์และชิ้นส่วน เป็นอุตสาหกรรมที่ต้องเฝ้าระวังแนวโน้มการจ้างงานได้รับผลกระทบจากการเกิดภัยพิบัติในประเทศญี่ปุ่นทำให้ขาดชิ้นส่วนยานยนต์เพื่อประกอบรถยนต์ และจากการที่มูลค่าการจำหน่ายรถยนต์ลดลงเป็นเดือนที่ 2 เมื่อเทียบกับระยะเวลาเดียวกันของปีก่อนหน้า (พฤษภาคม 2554 ลดลง 34.97% และเมษายน 2554 ลดลง 14.67%) จึงต้องเฝ้าระวังภาวะวิกฤตการณ์การจ้างงานในอุตสาหกรรมยานยนต์และชิ้นส่วนในตลาดแรงงานที่อาจเกิดขึ้นตามมาหากเศรษฐกิจของญี่ปุ่นใช้เวลาในการฟื้นตัวยาวนานเนื่องจากดัชนีชี้ภาวะเศรษฐกิจของญี่ปุ่นชะลอตัวลงอย่างต่อเนื่องตั้งแต่เดือน กรกฎาคม 2553 เป็นต้นมา

ภาคผนวก

การวิเคราะห์การเตือนภัยด้านแรงงาน ประกอบด้วย 2 ส่วน คือ

1) การวิเคราะห์สัญญาณเตือนภัยในตลาดแรงงาน (Singnal Analysis) เป็นการวิเคราะห์ภาวะแนวโน้มการจ้างงานในตลาดแรงงาน โดยได้นำดัชนีชี้ภาวะเศรษฐกิจการแรงงาน 13 ตัว มาจัดทำเป็นดัชนีผสม (Composite Signal Indicator) ดังนี้

1.1) ดัชนีเศรษฐกิจด้านอุปสงค์จำนวน 6 ตัว คือ ปริมาณการใช้กระแสไฟฟ้า ดัชนีการลงทุนภาคเอกชน ดัชนีอุปโภคบริโภคภาคเอกชน มูลค่าการจำหน่ายรถยนต์ มูลค่าการจำหน่ายรถจักรยานยนต์ และมูลค่าการส่งออก

1.2) ดัชนีเศรษฐกิจทางด้านอุปทาน จำนวน 4 ตัว คือ ดัชนีผลผลิตอุตสาหกรรม อัตราการใช้กำลังการผลิตพื้นที่รับอนุญาตก่อสร้างในเขตเทศบาล ราคาน้ำมันดิบในตลาดโลก(Brent)

1.3) ดัชนีชี้ภาวะเศรษฐกิจของไทย จำนวน 3 ตัว คือ ดัชนีชี้ภาวะเศรษฐกิจของประเทศไทย ดัชนีความเชื่อมั่นทางธุรกิจ และดัชนีราคาตลาดหลักทรัพย์ และประเมิน % ที่เพิ่มขึ้น/ลดลงเมื่อเทียบกับระยะเวลาเดียวกันของปีก่อนเปรียบเทียบกับ % อ้างอิง เพื่อวิเคราะห์ว่ามีการส่งสัญญาณเตือนภัยการจ้างงานในตลาดแรงงานอย่างไรบ้าง ซึ่งสัญญาณเตือนภัยมี 3 ระดับ

- ถ้ามีดัชนีชี้ภาวะเศรษฐกิจการแรงงาน ไม่เกิน 5 ตัว (ในทั้งหมด 13 ตัว) ส่งสัญญาณเตือน คือ มี % การเปลี่ยนแปลงต่ำกว่า % อ้างอิง พร้อมกันในรอบระยะเวลาเดียวกัน เป็นการส่งสัญญาณว่า “แนวโน้มการจ้างงานในตลาดแรงงานอยู่ในภาวะปกติ” เข็มชี้วัดจะอยู่ในแถบสีเขียว

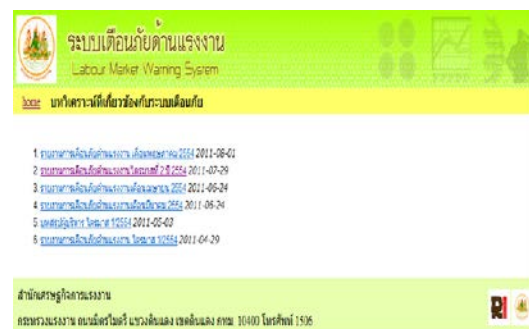
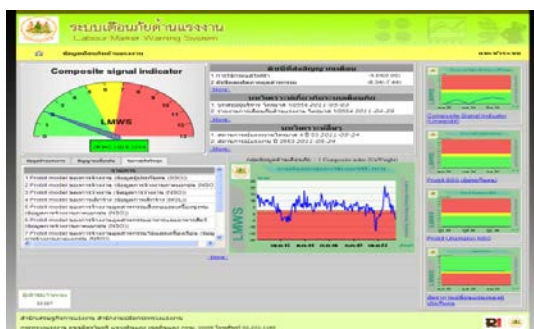
- ถ้ามีดัชนีชี้ภาวะเศรษฐกิจการแรงงาน 6 - 7 ตัว (ในทั้งหมด 13 ตัว) ส่งสัญญาณเตือน คือ มี % การเปลี่ยนแปลงต่ำกว่า % อ้างอิง พร้อมกันในรอบระยะเวลาเดียวกัน เป็นการส่งสัญญาณว่า “แนวโน้มการจ้างงานในตลาดแรงงานอยู่ในภาวะเตือนภัย” เข็มชี้วัดจะอยู่ในแถบสีเหลือง

- ถ้ามีดัชนีชี้ภาวะเศรษฐกิจการแรงงาน 8 - 13 ตัว (ในทั้งหมด 13 ตัว) ส่งสัญญาณเตือน คือ มี % การเปลี่ยนแปลงต่ำกว่า % อ้างอิง พร้อมกันในรอบระยะเวลาเดียวกัน เป็นการส่งสัญญาณว่า “แนวโน้มการจ้างงานในตลาดแรงงานอยู่ในภาวะอันตราย” เข็มชี้วัดจะอยู่ในแถบสีแดง

2) การวิเคราะห์โอกาสที่จะเกิดวิกฤตในตลาดแรงงาน (Probability of Crisis) ด้วยแบบจำลองโพรบิต (Probit Model) เป็นการพยากรณ์ด้วยค่าความน่าจะเป็น (Predict Value) ว่ามีโอกาสที่จะเกิดวิกฤตที่ % ในอีกกี่เดือนข้างหน้า

ซึ่งทั้ง 2 ส่วนจะต้องวิเคราะห์ควบคู่กัน และวิเคราะห์ประกอบกับข้อมูลการจ้างงานในระบบประกันสังคมตามมาตรา 33 และข้อมูลการจ้างงานภาคเอกชนของสำนักงานสถิติแห่งชาติ เพื่อพยากรณ์แนวโน้มการจ้างงานในตลาดแรงงานในอนาคต

ดูรายละเอียดเพิ่มเติมได้ที่ <http://warning.mol.go.th>

รายงานการศึกษา

เรื่อง ปัญหาแรงงานในอุตสาหกรรมสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่ม

● สถานการณ์อุตสาหกรรมสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่ม

โครงสร้างอุตสาหกรรมสิ่งทอ และเครื่องนุ่งห่มไทยมีกระบวนการผลิตครบวงจร ได้แก่ โรงงานอุตสาหกรรมสิ่งทอ ผลิตเส้นใยประดิษฐ์ ปั่นด้าย ทอผ้า และถักผ้า ฟอกย้อม พิมพ์ลาย และแต่งสำเร็จ มีความสำคัญโดยเป็นอุตสาหกรรมที่มีมูลค่าเพิ่มสูงเป็นอันดับ 2 รองจากอุตสาหกรรมอาหารและเครื่องดื่ม ในปี 2551 มีการจ้างงานในอุตสาหกรรมสิ่งทอ และเครื่องนุ่งห่มรวมทั้งสิ้น 1.05 ล้านคน หรือประมาณ 1 ใน 5 ของการจ้างงานทั้งหมดของภาคอุตสาหกรรม ในปี 2552 ประเทศไทยส่งออกสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่มรวม 6,498 ล้านดอลลาร์สหรัฐ อัตราการขยายตัวลดลงร้อยละ 10.85 เนื่องจากภาวะเศรษฐกิจโลกตกต่ำ มีปัญหาการเมืองภายในประเทศ รวมทั้งการพัฒนาการผลิตและการส่งออกสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่มอย่างรวดเร็วในกลุ่มประเทศ CLMV (กัมพูชา ลาว เมียนมาร์ และเวียดนาม) และใน 9 เดือนแรกของปี 2553 อุตสาหกรรมสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่มไทยมีมูลค่าการส่งออกรวมประมาณ 5,600 ล้านดอลลาร์สหรัฐ เพิ่มขึ้นร้อยละ 18 เมื่อเทียบกับ 9 เดือนแรกของปีก่อน (รวมทั้งปีประมาณ 7,400 ล้านดอลลาร์สหรัฐ) ทั้งนี้เนื่องจากการปรับตัวดีขึ้นของเศรษฐกิจโลกและเศรษฐกิจภายในประเทศ

ศักยภาพและโอกาสของอุตสาหกรรมสิ่งทอ และเครื่องนุ่งห่มไทย เป็นอุตสาหกรรมที่มี Supply Chain มากที่สุดอุตสาหกรรมหนึ่งของประเทศ และถือว่ามีศักยภาพที่ดีพิจารณาจากแนวโน้มมูลค่าการส่งออกที่มีสูงขึ้นอย่างต่อเนื่องในหลายปีที่ผ่านมา แม้ว่าจะมีคู่แข่งจากจีนและเวียดนาม เนื่องจากประเทศไทยมีข้อได้เปรียบด้านความแข็งแกร่งของอุตสาหกรรมสิ่งทอต้นน้ำ (Upstream) นอกจากนี้ยังมีปัจจัยสนับสนุนการพัฒนาอุตสาหกรรมสาขานี้ ดังนี้

1. ภาพลักษณ์ ประเทศไทยมีสภาพแวดล้อมทางธุรกิจที่ดี และได้รับการยอมรับจากนานาชาติว่าประเทศไทยมีความมั่นคงทางด้านเศรษฐกิจ
2. ทักษะในด้านงานฝีมือ ประเทศไทยมีชื่อเสียงมายาวนานเกี่ยวกับคุณภาพของงานฝีมือ และคนงานในประเทศไทยส่วนมากมีทักษะเกี่ยวกับงานฝีมือในระดับสูง
3. ประสิทธิภาพของบริษัท หรือสถานประกอบการในหลายกิจการในบางบริษัทมีการลงทุนเป็นจำนวนมาก และการผลิตมีประสิทธิภาพในระดับสูง รวมถึงการให้ความสำคัญกับการบริการลูกค้าที่ดี

4. ประเด็นทางด้านสังคมและจริยธรรม ประเทศไทยมีปัญหาเกี่ยวกับประเด็นทางด้านสังคม และจริยธรรม เพียงเล็กน้อยเมื่อเทียบกับประเทศในแถบเอเชียและตะวันออกกลาง นอกจากนี้กฎหมายด้านแรงงานและกฎระเบียบต่าง ๆ ของไทย สามารถสร้างความมั่นใจให้กับลูกค้าจากต่างชาติว่าจะได้รับการปฏิบัติอย่างเป็นธรรม

5. สัมพันธภาพระหว่างผู้ส่งออกและผู้นำเข้า ผู้ส่งออกของประเทศไทยส่วนมากมีการพัฒนาความสัมพันธ์ที่ดีในระยะยาวกับผู้ซื้อ และได้รับความเชื่อถือในการส่งมอบที่ตรงเวลา และคุณภาพที่ดีของสินค้า ทำให้การค้าขายกับประเทศยุโรปและอเมริกาขยายตัวอย่างต่อเนื่อง

6. ข้อตกลง FTAs การเจรจา FTAs ระหว่างไทยกับญี่ปุ่น อาเซียน และจีน ส่งผลดีต่ออุตสาหกรรมสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่มไทย โดยมีการคาดการณ์ไว้ว่าจะมีกลุ่มผู้ส่งออกเสื้อผ้าไปยังประเทศญี่ปุ่นเพิ่มขึ้น 2 – 3 กลุ่ม และเพิ่มขึ้นเป็นเท่าตัวสำหรับส่งออกไปยังประเทศอื่นๆ เมื่อข้อตกลง FTAs ได้มีการลงนามและมีผลบังคับใช้อย่างเป็นทางการแล้ว

7. การเปลี่ยนแปลงรูปแบบในการซื้อสินค้า แนวโน้มในอนาคตรูปแบบการซื้อสินค้าจะมีการเปลี่ยนแปลงไปอย่างมาก ดังจะเห็นได้จากผู้ซื้อที่มีอิสระในการซื้อสินค้ามากขึ้น ไม่มีข้อจำกัดทางโควต้า และกฎระเบียบข้อห้ามต่าง ๆ ในการซื้อสินค้า

ปัญหาและอุปสรรคในกลุ่มอุตสาหกรรมสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่ม เนื่องจากอุตสาหกรรมสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่มเป็นอุตสาหกรรมที่ใช้แรงงานเข้มข้น (Labour intensive) ค่าจ้างแรงงานเป็นต้นทุนร้อยละ 20 ของต้นทุนรวม ดังนั้นปัจจัยที่มีผลต่อการพัฒนาอุตสาหกรรมสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่มจึงหนีไม่พ้นปัญหาเกี่ยวกับแรงงาน ทั้งนี้ปัจจัยที่เป็นปัญหาและอุปสรรคในการพัฒนาอุตสาหกรรมสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่ม สรุปได้ดังนี้

1. ค่าจ้างแรงงาน อัตราค่าแรงของประเทศไทยสูงกว่าประเทศส่วนใหญ่ในแถบเอเชีย
2. การขาดแคลนแรงงานและแรงงานที่มีอยู่ยังขาดทักษะ โดยเฉพาะแรงงานในอุตสาหกรรมตัดเย็บ

3. ประสิทธิภาพการผลิต บางโรงงานยังมีประสิทธิภาพการผลิตต่ำ ภาคการลงทุนทางด้านเทคโนโลยีการผลิต และภาควิศวกรรมยังถูกจำกัด

4. บุคลากรขาดทักษะในการปฏิบัติงาน โดยเฉพาะในกลุ่มผู้จัดการมีความรู้ดีแต่ขาดทักษะทางเทคนิคระดับสูง โดยเฉพาะอย่างยิ่งในอุตสาหกรรมเครื่องนุ่งห่ม

5. การจัดการศึกษาในระบบของกระทรวงศึกษาธิการ และอาชีวศึกษา จะเป็นเพียงความรู้ในระดับพื้นฐาน ซึ่งไม่เพียงพอต่อการปฏิบัติงานในสถานประกอบการ ผู้เรียนไม่สนใจเรียนในสายอาชีพ และยิ่งไปกว่านั้นในสายอาชีพด้วยกัน สาขาสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่มไม่ได้รับความสนใจเท่าที่ควร

6. เทคโนโลยีสารสนเทศของอุตสาหกรรมยังไม่ก้าวหน้า ผู้ประกอบการต่าง ๆ จำเป็นที่จะต้องปรับปรุงแก้ไขระบบ IT และเริ่มให้ความสนใจต่อการปรับปรุงแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นในการให้บริการลูกค้า

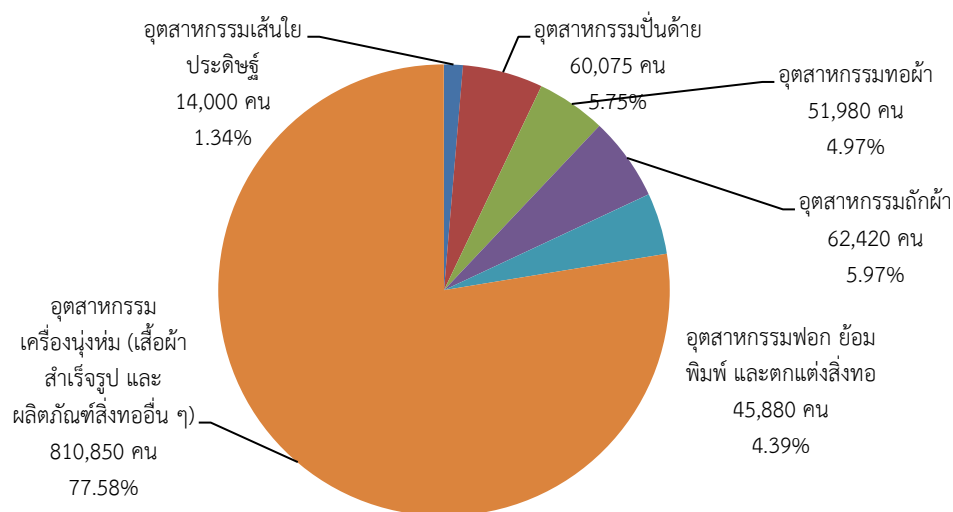
7. ผู้ประกอบการที่ไม่พัฒนาตัวเองจะไม่สามารถอยู่รอดได้ ปัจจุบันนี้สถานการณ์ต่าง ๆ กำลังเปลี่ยนไป (ผลกระทบจาก FTA ราคาฝ้ายที่สูงขึ้น เงินบาทที่นับวันจะแข็งค่าขึ้นเรื่อย ๆ) ผู้ประกอบการที่ไม่พัฒนาในด้านขนาด การตลาด และการผลิต จะไม่สามารถอยู่รอดได้

8. รูปแบบการผลิตอุตสาหกรรมสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่มในประเทศไทยส่วนมากอยู่ในรูปแบบผลิตตามคำสั่งซื้อ (OEM : Original Equipment Manufacturing) แต่ผู้ซื้อส่วนใหญ่ในปัจจุบันเริ่มมีความต้องการรูปแบบการผลิตแบบมีดีไซน์ (ODM : Original Design Manufacturing) แทนการผลิตตามคำสั่งซื้อมากขึ้น ซึ่งหากผู้ประกอบการไม่สามารถตอบสนองความต้องการของลูกค้าได้ อุตสาหกรรมนี้将无法แข่งขันได้

● โครงสร้างตลาดแรงงานในอุตสาหกรรมสิ่งทอ และเครื่องนุ่งห่ม

จำนวนแรงงานในอุตสาหกรรมสิ่งทอเครื่องนุ่งห่มในแต่ละประเภทอุตสาหกรรม ปี 2552 ส่วนใหญ่อยู่ในกระบวนการผลิตปลายน้ำ ได้แก่ อุตสาหกรรมเครื่องนุ่งห่ม (เสื้อผ้าสำเร็จรูป และผลิตภัณฑ์สิ่งทออื่น ๆ) จำนวน 810,850 คน ซึ่งเป็นจำนวนถึงร้อยละ 77.58 (แผนภูมิ 1) ทั้งนี้ อุตสาหกรรมเครื่องนุ่งห่มเป็นอุตสาหกรรมที่ใช้แรงงานเป็นจำนวนมากในกระบวนการผลิต เมื่อเทียบกับกระบวนการผลิตอื่น ๆ โดยคุณลักษณะแรงงานในอุตสาหกรรมเครื่องนุ่งห่มจะต้องมีทักษะประสบการณ์ด้านฝีมือ และการตัดเย็บที่ประณีต มีคุณภาพสม่ำเสมอ

แผนภูมิ 1 จำนวนแรงงานในอุตสาหกรรมสิ่งทอเครื่องนุ่งห่มในแต่ละประเภทอุตสาหกรรม ปี 2552

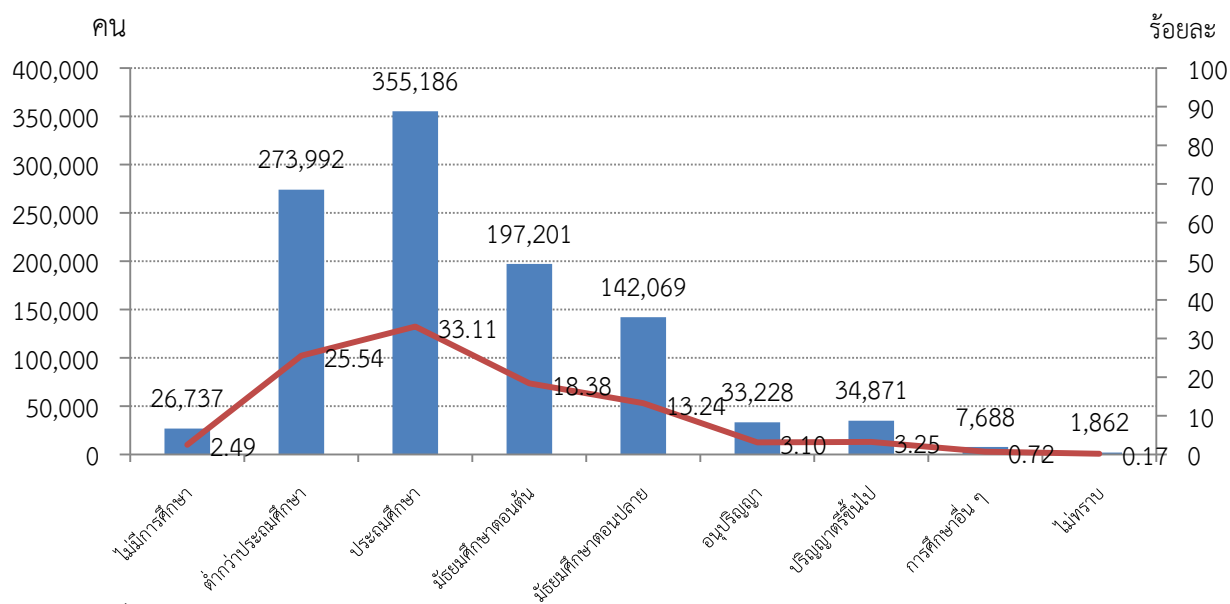
ที่มา : สำนักงานสถิติแห่งชาติ

จากแผนภูมิที่ 2 พบว่าโครงสร้างผู้มีงานทำในอุตสาหกรรมสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่ม จำแนกตามระดับการศึกษาในไตรมาสที่ 1 ปี 2553 ส่วนใหญ่จะจบการศึกษาระดับประถมศึกษามากที่สุดคือ 355,186 คน (ร้อยละ 33.11) รองลงมาได้แก่ผู้จบระดับต่ำกว่าประถมศึกษา 273,992 คน (ร้อยละ 25.54) มัธยมศึกษาตอนต้น 197,201 คน (ร้อยละ 18.38) และอีก 26,737 คน (ร้อยละ 2.49) ไม่มีการศึกษา

กลุ่มแรงงานที่จบการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย รวมทั้งสิ้น 142,069 คน (ร้อยละ 13.24) ส่วนกลุ่มที่จบการศึกษาสูงกว่ามัธยมศึกษาตอนปลาย (อนุปริญญา) มีจำนวนรวมทั้งสิ้น 33,228 คน (ร้อยละ 3.10) โดยจำแนกเป็นสายสามัญ (อนุปริญญา) จำนวน 2,429 คน (ร้อยละ 0.23) และสายอาชีวศึกษา (ปวส.) 30,799 คน (ร้อยละ 2.87)

สำหรับกลุ่มแรงงานที่จบการศึกษาระดับปริญญาตรีขึ้นไป มีจำนวนน้อยมากมีเพียง 34,871 คน คิดเป็นร้อยละ 3.25 ของจำนวนแรงงานทั้งหมด

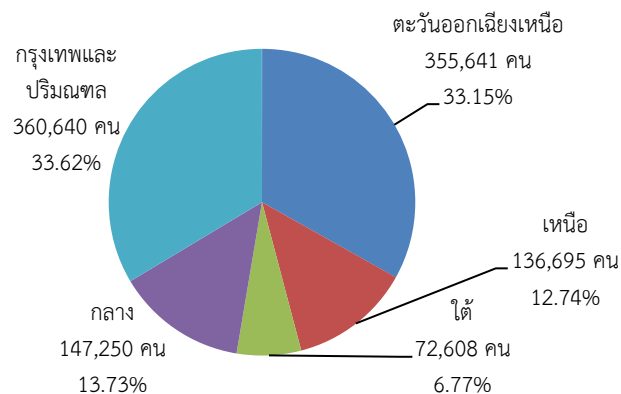
แผนภูมิ 2 จำนวนแรงงานในอุตสาหกรรมสิ่งทอเครื่องนุ่งห่ม จำแนกตามระดับการศึกษา ไตรมาส 1 ปี 2553

ที่มา : สำนักงานสถิติแห่งชาติ

โครงสร้างตลาดแรงงานของอุตสาหกรรมสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่มในระดับภูมิภาคนั้น มีความแตกต่างกันออกไปในแต่ละภาค โดยในไตรมาสที่ 1 ของปี 2553 เขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล จำนวนในอุตสาหกรรมนี้มากที่สุด 360,640 คน (ร้อยละ 33.62) รองลงมาคือภาคตะวันออกเฉียงเหนือ 355,641 คน (ร้อยละ 33.15) ภาคกลาง 147,250 คน (ร้อยละ 13.73) ภาคเหนือ 136,695 คน (ร้อยละ 12.74) และภาคใต้เป็นภูมิภาคที่มีจำนวนผู้มีงานทำน้อยที่สุดเพียง 72,608 คน (ร้อยละ 6.77) (แผนภูมิ 3)

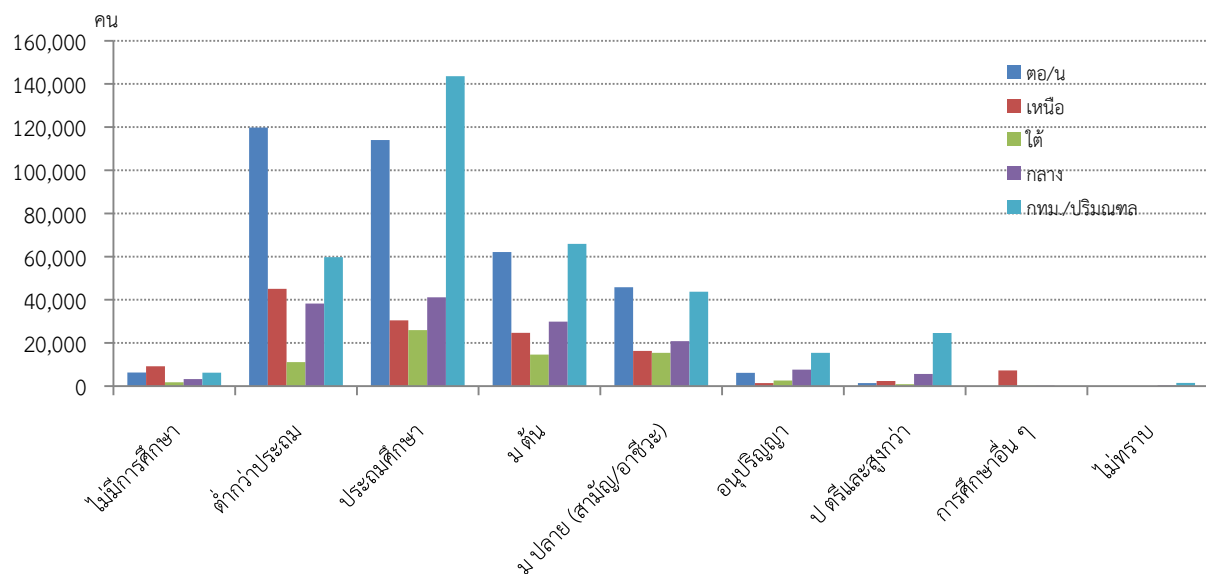
แผนภูมิ 3 จำนวนผู้มีงานทำในอุตสาหกรรมสิ่งทอเครื่องนุ่งห่ม จำแนกตามภูมิภาค ไตรมาส 1 ปี 2553

ที่มา : สำนักงานสถิติแห่งชาติ

เมื่อจำแนกกลุ่มแรงงานของอุตสาหกรรมสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่มในแต่ละภูมิภาคออกตามระดับการศึกษา พบว่าในทุกภูมิภาคผู้มีงานทำส่วนใหญ่มีการศึกษาในระดับมัธยมศึกษาตอนต้นและต่ำกว่ามากที่สุด รองลงมาคือมัธยมศึกษาตอนปลายและต่ำกว่าปริญญาตรี (แผนภูมิ 4)

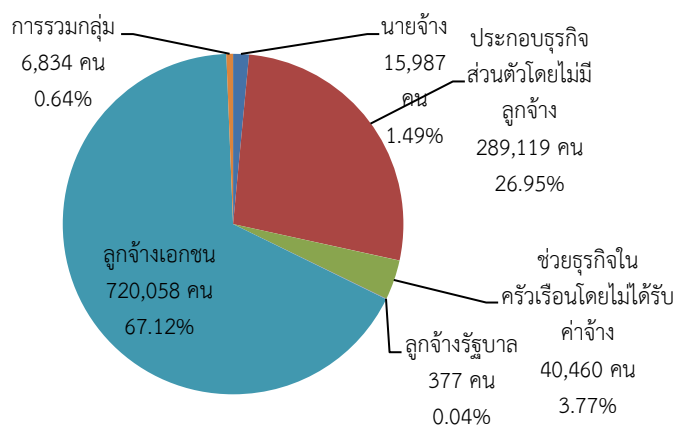
แผนภูมิ 4 จำนวนผู้มีงานทำในอุตสาหกรรมสิ่งทอเครื่องนุ่งห่ม จำแนกตามระดับการศึกษา และภูมิภาค ไตรมาส 1 ปี 2553

ที่มา : สำนักงานสถิติแห่งชาติ

จากข้อมูลผลการสำรวจการมีงานทำของประชากรในไตรมาสที่ 1 ปี 2553 เมื่อวิเคราะห์โครงสร้างแรงงานในอุตสาหกรรมสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่มออกตามสถานภาพการทำงาน พบว่าแรงงานส่วนใหญ่ในอุตสาหกรรมนี้เป็นลูกจ้างภาคเอกชน โดยมีสัดส่วนสูงถึงร้อยละ 67.12 (จำนวน 720,058) รองลงมาคือประกอบธุรกิจส่วนตัวโดยไม่มีลูกจ้าง 289,119 คน (ร้อยละ 26.95) ช่วยธุรกิจครัวเรือนโดยไม่ได้รับค่าจ้าง 40,460 คน (ร้อยละ 3.77) นายจ้าง 15,987 คน (ร้อยละ 1.49) การรวมกลุ่ม 6,834 คน (ร้อยละ 0.64) และลูกจ้างรัฐบาล 377 คน (ร้อยละ 0.04) ตามลำดับ

แผนภูมิ 5 จำนวนผู้มีงานทำในอุตสาหกรรมสิ่งทอเครื่องนุ่งห่ม จำแนกตามสภาพการทำงาน ไตรมาส 1 ปี 2553

ที่มา : สำนักงานสถิติแห่งชาติ

● ภาวะคุกคามที่เป็นปัญหากับแรงงานในอุตสาหกรรมสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่ม

1. ปัญหาโครงสร้างประชากรโลกกำลังเคลื่อนเข้าสู่สังคมผู้สูงอายุ ส่งผลกระทบต่อจำนวนประชากรวัยทำงาน (อายุ 15-60 ปี) โดยเฉพาะอุตสาหกรรมสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่ม ที่ยังต้องพึ่งพาแรงงานอย่างเข้มข้น จึงเป็นที่มาของความจำเป็นที่ต้องพึ่งพาแรงงานต่างด้าวจากประเทศเพื่อนบ้าน (พม่า ลาว และกัมพูชา) เพื่อให้สถานประกอบการสามารถดำเนินธุรกิจต่อไปได้

2. ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนกับการเคลื่อนย้ายแรงงานเสรี มีทั้งข้อดีและข้อเสีย ข้อดีคือทำให้เกิดความยืดหยุ่นในตลาดแรงงานมากขึ้น แรงงานมีโอกาสเลือกทำงานในสถานที่ที่แสดงศักยภาพได้สูงสุด ซึ่งจะนำมาสู่การสร้างรายได้ที่สูงขึ้น ขณะที่ประเทศที่เป็นแหล่งเป้าหมายของแรงงานจะได้ประโยชน์จากกิจกรรมทางเศรษฐกิจที่ขยายตัวจากประสิทธิผลที่มีประสิทธิภาพสูงขึ้นของแรงงาน ส่วนข้อเสียคืออุตสาหกรรมบางประเภทอาจได้รับผลกระทบจากการไหลบ่าของแรงงานที่เข้ามาแข่งขันกันเพิ่มขึ้น รวมทั้งแรงงานฝีมือ ผู้บริหาร นักวิชาการ หรือผู้เชี่ยวชาญเฉพาะด้าน อาจมีการเคลื่อนย้ายไปยังประเทศคู่แข่ง ซึ่งจะทำให้เกิดภาวะสมองไหลให้เกิดปัญหาในการพัฒนาประเทศ ในฐานะสมาชิกอาเซียนก็อาจได้รับผลกระทบดังกล่าวเช่นกัน ดังนั้น เพื่อรับมือในเรื่องการเคลื่อนย้ายแรงงานแม้ในหลักการจะเปิดเสรีด้านการเคลื่อนย้ายแรงงานฝีมือก็ตาม แต่สำหรับอุตสาหกรรมสิ่งทอ

และเครื่องนุ่งห่มซึ่งอาศัยแรงงานเข้มข้นและขาดแคลนแรงงานทุกระดับย่อมได้รับผลกระทบอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้หากไม่มีการเตรียมความพร้อม

3. ปัจจัยค่าตอบแทนแรงงานที่มีแนวโน้มเพิ่มขึ้นทุกปี เนื่องจากค่าครองชีพสูงขึ้น นายจ้างเริ่มหันไปใช้วิธีการจ้างงานชั่วคราว (รายวัน) จ้างงานแบบเหมาช่วง (การรับเหมางานไปทำที่บ้าน) สภาพดังกล่าวยังสร้างความรู้สึกรู้สึกในเรื่องความไม่มั่นคงประเภทต่าง ๆ นับตั้งแต่ความไม่มั่นคงในเรื่องรายได้ ความไม่มั่นคงเรื่องช่วงระยะเวลาการทำงาน ความไม่มั่นคงเรื่องความก้าวหน้าในอาชีพ

4. ทศนคติ ค่านิยมที่มีต่ออาชีพ สภาพแวดล้อมและคุณภาพชีวิตในการทำงาน ตลอดจนแรงจูงใจ/สวัสดิการในการทำงานในอุตสาหกรรมสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่ม ยังด้อยกว่าอุตสาหกรรมการผลิตอื่น ๆ ไม่ว่าจะเป็นอุตสาหกรรมยานยนต์ อุตสาหกรรมไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์ อุตสาหกรรมเคมี ฯลฯ จึงยิ่งส่งผลให้เกิดปัญหาขาดแคลนแรงงานในอุตสาหกรรมนี้มากยิ่งขึ้น

ทิศทางการปรับตัวของอุตสาหกรรมสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่มปัจจัยคุกคามดังกล่าวข้างต้นทำให้ผู้มีส่วนเกี่ยวข้องในอุตสาหกรรมสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่มไม่ว่าจะเป็นนายจ้างหรือลูกจ้างต้องปรับตัวและมองหาโอกาสใหม่ ๆ เพื่อความอยู่รอด

- **สถานการณ์ปัญหาแรงงานในอุตสาหกรรมสิ่งทอ และเครื่องนุ่งห่มไทย**

ประมาณการแรงงานส่วนขาดสาขาต่าง ๆ ในระยะ 3 ปีข้างหน้า จากข้อมูลของสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา พบว่านักศึกษาที่จบด้านการตัดเย็บเสื้อผ้าระดับ ปวช. และ ปวส. ในระยะ 3 ปีข้างหน้า มีจำนวน 2,611 คน แต่ความต้องการจ้างงานกลุ่มนี้ในระยะ 3 ปีข้างหน้ามีประมาณ 4,000 - 5,000 คน กล่าวคือ มีผู้จบการศึกษาน้อยกว่าความต้องการของตลาดแรงงานในสัดส่วนครึ่งต่อครึ่ง ทั้งนี้ยังไม่นับรวมกลุ่มระดับประถมศึกษาถึงมัธยมศึกษาตอนปลาย (Semi Skill และกลุ่ม Skill) ที่ประสบปัญหาขาดแคลนแรงงานอย่างหนักปัจจุบันขาดแคลนนับแสนคน และในระยะ 3 ปีข้างหน้าจะยังเพิ่มมากขึ้นประมาณ 117,036 คน

หากจะพิจารณาจำนวนผู้เข้าเรียนในระดับอาชีวศึกษาในสาขานี้มีจำนวนน้อยมากเมื่อเทียบกับจำนวนสถาบันที่เปิดสอนทั้งหมดมีมากถึง 64 แห่ง ในระยะ 3 ปีข้างหน้าคาดว่าจะผลิตได้ 2,611 คน (มีผู้เรียนปีละประมาณ 900 คน) โดยเฉพาะในภาคกลางและแถบภาคตะวันออก และภาคใต้ สาเหตุเกิดจากทศนคติ และค่านิยมที่มีต่ออาชีวศึกษา รวมทั้งสาขาอาชีพสิ่งทอด้วย อีกทั้งปัจจัยพื้นฐานที่มีผลสืบเนื่องจากจำนวนประชากรเริ่มลดลง จะเห็นได้ชัดว่าตัวเลขนักเรียนที่เข้าเรียนในระดับประถมศึกษาปีที่ 1 มีจำนวนลดลง ปีละประมาณ 1 แสนคน (ข้อมูลจากกระทรวงศึกษาธิการ)

ส่วนกลุ่มระดับการศึกษาปริญญาตรีขึ้นไป ด้าน (R&D) สาขาวิศวกรรม เคมีสิ่งทอ มีความต้องการในช่วง 3 ปีข้างหน้า ประมาณ 1,145 คน แต่ความสามารถในการผลิตโดยรวมในช่วง 3 ปีข้างหน้า 885 คน ซึ่งถือว่ามีช่องว่าง (gap) ไม่มากนักแต่จำเป็นต้องให้ความสำคัญและขยายการผลิตเพิ่มเพื่อรองรับทิศทางการพัฒนา

สำหรับสาขา Product Design และสาขาแฟชั่น ประมาณการความต้องการในระยะ 3 ปีข้างหน้า 2,000 คน แต่ความสามารถในการผลิตทั้งมหาวิทยาลัยของรัฐ และภาคเอกชน โดยรวมประมาณ 1,500 - 1,600 คน จึงเป็นสาขาหนึ่งที่ต้องให้ความสำคัญเร่งรัดแก้ปัญหา สร้างแรงจูงใจให้มีผู้เรียนมากขึ้น เพื่อรองรับการปรับเปลี่ยนไปสู่การสร้างตราสินค้าทดแทนการรับจ้างผลิตและในภาพรวมยังคงประสบปัญหาขาดแคลนแรงงานในทุกระดับสาขาไม่ต่ำกว่า 100,000-110,000 คน รายละเอียดตารางที่ 1

ตาราง 1 ประมาณการแรงงานส่วนขาดสาขาต่าง ๆ ในระยะ 3 ปีข้างหน้า

ระดับ/สาขา	ความต้องการ ^{1/} (คน)	ความสามารถในการผลิต ^{2/} (คน)	ส่วนขาด (คน)
1. ประถมศึกษา-มัธยมศึกษาตอนต้น-ปลาย	117,036	^{3/}	ประมาณ 100,000
2. ปวช./ปวส.	4,509	2,611	2,389
3. อุดมศึกษา			
- สิ่งทอ เครื่องนุ่งห่ม	4,753	645	4,108
- ออกแบบแฟชั่น	1,986	1,576	410
- R&D (วิศวกรรม เคมี เทคโนโลยีสิ่งทอ วิทยาศาสตร์ พอลิเมอร์)	1,145	885	260
รวม	129,429	5,717	107,167

หมายเหตุ : ^{1/} ประมาณการจากผู้เชี่ยวชาญในอุตสาหกรรมสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่ม

^{2/} ประมาณการจากข้อมูลสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา และข้อมูลจากการสัมภาษณ์เจ้าหน้าที่สถาบันแฟชั่นดีไซน์ในประเทศไทย (ภาคเอกชน)

^{3/} จำนวนผู้ไม่ได้เรียนต่อ และเข้าสู่ตลาดแรงงานในภาพรวม (ปี 2553) มีเพียง 69,514 คน ซึ่งกระจายไปทุกสาขาอาชีพ

● ข้อเสนอแนะแนวทางมาตรการแก้ไขปัญหา และหน่วยงานรับผิดชอบ

1. แนวทางการแก้ไขปัญหาและหน่วยงานรับผิดชอบ เนื่องจากการพึ่งพาแรงงานต่างด้าวไม่ใช่ทางออกที่ยั่งยืน ประเทศเพื่อนบ้านไม่ได้มีประชากรมากนัก และตลาดแรงงานเริ่มตึงตัวเมื่อเศรษฐกิจของประเทศเหล่านี้เริ่มเติบโตขึ้น การผลิตสินค้าที่ใช้แรงงานเข้มข้นก็อาจมีผลเสียต่อการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจและการพัฒนาอย่างยั่งยืนของประเทศในอนาคต อีกทั้งการเข้ามาของแรงงานต่างด้าวไม่ได้มีผลต่อภาคอุตสาหกรรมเท่านั้น แต่ยังมีผลต่อสังคม ความมั่นคงของประเทศ และเศรษฐกิจด้านอื่น ๆ อีกด้วย นโยบายเรื่องแรงงานต่างด้าวที่เหมาะสมจึงจำเป็นต้องพิจารณาผลกระทบให้รอบด้านด้วย ดังนั้น ทั้งภาครัฐและภาคเอกชนจึงควรมองหาแนวทางแก้ไขปัญหา สรุปได้ดังนี้

ตาราง 2 สรุปบทบาทของหน่วยงานภาครัฐ และเอกชนที่มีส่วนในการแก้ไขปัญหา
ในอุตสาหกรรมสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่ม

บทบาทของหน่วยงานภาครัฐ	บทบาทของหน่วยงานภาคเอกชนและสถานประกอบการ
<p>1. หน่วยงานที่เกี่ยวข้องทั้งทางด้านความต้องการแรงงาน (Demand) และการผลิตหรือตลาดแรงงาน (Supply) ได้แก่ กระทรวงแรงงาน กระทรวงอุตสาหกรรม และกระทรวงศึกษาธิการ ต้องประสานงานกับภาคเอกชน เช่น สภาอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย หรือกลุ่มสมาคมอุตสาหกรรมสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่ม เพื่อสร้างเครือข่ายบูรณาการระบบฐานข้อมูลกำลังคนภาคอุตสาหกรรมโดยลงลึกในรายอุตสาหกรรมเป้าหมาย</p> <p>2. จัดทำแผนผลิตและพัฒนากำลังคนร่วมกันระหว่างหน่วยผลิต/พัฒนากำลังคน (กระทรวงศึกษาธิการ/กระทรวงแรงงาน และกระทรวงอุตสาหกรรม) ประสานกับกลุ่มอุตสาหกรรมที่เป็นผู้แทนภาคเอกชน โดยใช้ข้อมูลที่ทำขึ้นตามข้อ 1 เพื่อร่วมมือจัดทำหลักสูตรที่เหมาะสมทั้ง ทางสายอาชีวศึกษา และสายอุดมศึกษา โดยเน้นพัฒนาหลักสูตรการเรียนการสอนโดยเฉพาะภาคปฏิบัติในสาขาที่ขาดแคลน ตามความต้องการที่แท้จริงของสถานประกอบการ</p> <p>3. ภาครัฐให้การสนับสนุนและส่งเสริมให้ภาคเอกชนพัฒนาปรับเปลี่ยนผลิตภัณฑ์ในอุตสาหกรรมสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่มไปสู่อุตสาหกรรมแฟชั่น โดยปรับทั้งห่วงโซ่ให้มีความสร้างสรรค์ทั้งระบบ เพื่อสร้างมูลค่าเพิ่มให้กับสินค้า สร้างเอกลักษณ์ และความแตกต่าง รวมทั้งสร้างแรงบันดาลใจในการพัฒนาผลิตภัณฑ์โดยอิง วัฒนธรรม ภูมิปัญญาท้องถิ่น และเป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม (Creative and green product) เป็นต้น</p>	<p>1. กลุ่มอุตสาหกรรมสิ่งทอต้องหันมารวมกลุ่มสร้างเครือข่ายร่วมมือกันอย่างจริงจังในการถ่ายทอด และแบ่งปันข้อมูลข่าวสาร และองค์ความรู้ต่าง ๆ ทั้งในด้านการพัฒนาศักยภาพการผลิต การวิจัย และพัฒนาด้านนวัตกรรม รวมทั้งให้การสนับสนุนข้อมูลเชิงลึกทั้งภายในประเทศ และในระดับภูมิภาค ในทุก ๆ ด้าน โดยประสานความร่วมมืออย่างใกล้ชิดกับทุกภาคส่วน โดยเฉพาะกับภาคราชการที่รับผิดชอบในแต่ละเรื่อง เพื่อสนับสนุนข้อมูลที่เป็นต่อการวางแผนรับมือของทุกภาคส่วน</p> <p>2. สถานประกอบการหันมาใช้เทคโนโลยีทั้งด้านการผลิตและการบริหารจัดการที่มีประสิทธิภาพเพื่อทดแทนกำลังคนที่ยั่งยืน และร่วมมือกับภาครัฐสนับสนุนทั้งทางด้านทรัพยากรบุคคล เครื่องจักร และอุปกรณ์ เป็นห้องปฏิบัติการเพื่อการศึกษาและการฝึกอบรมแรงงานให้มีการพัฒนาทักษะเพื่อบรรเทาปัญหาการขาดแคลนแรงงานฝีมือ ในลักษณะ “ประสบการณ์ การเรียนรู้แบบทวิภาคี” (Dual System)</p> <p>3. ปรับเปลี่ยนการผลิตสินค้าไปสู่สินค้าที่มีเอกลักษณ์เชิงสร้างสรรค์ ไม่ว่าจะเป็นการออกแบบที่ไม่เหมือนใคร วัสดุที่มีคุณสมบัติพิเศษ เป็นเจ้าของตราสินค้า เพื่อเพิ่มมูลค่าให้กับตัวสินค้า และสามารถแข่งขันในตลาดโลกได้ โดยจะต้องเน้นพัฒนาทั้งระบบ ร่วมมือกันในลักษณะกลุ่มผู้ผลิต (CLUSTER PRODUCTION) และปรับเปลี่ยนไปเป็นผู้ผลิตสำหรับตลาดย่อย (SEGMENT PRODUCTION) หรือตลาดเฉพาะสินค้า (NICHE MARKET) แทน VOLUME PRODUCTION รวมทั้งพัฒนาช่องทางการตลาดแบบสร้างสรรค์ รวมทั้งการใช้ประโยชน์จาก FTA ให้มากขึ้น เป็นต้น</p>

บทบาทของหน่วยงานภาครัฐ	บทบาทของหน่วยงานภาคเอกชนและสถานประกอบการ
4. ส่งเสริมภาคเอกชนย้ายฐานการผลิตไปยังพื้นที่ในจังหวัดชายแดนที่ติดกับประเทศเพื่อนบ้าน โดยพัฒนาพื้นที่บริเวณนั้นให้เป็นเขตเศรษฐกิจพิเศษอย่างเป็นรูปธรรม โดยอำนวยความสะดวกในเรื่องสาธารณูปโภคและการอนุญาตให้แรงงานต่างด้าวเข้ามาทำงานได้เฉพาะในบริเวณนั้น รวมถึงอาจส่งเสริมให้ผู้ประกอบการเข้าไปเปิดโรงงานในประเทศลาวและกัมพูชา เพื่อใช้ประโยชน์จากทรัพยากรและแรงงานราคาถูกเหมือนเช่นที่ประเทศจีน และเกาหลีเข้าไปเปิดโรงงานผลิตเสื้อผ้าจำนวนมากในประเทศกัมพูชา ตลอดจนสนับสนุนข้อมูล และให้คำปรึกษาแนะนำเกี่ยวกับการใช้ประโยชน์จาก FTA	4. ควบคุมถึงการย้ายฐานการผลิตไปยังส่วนภูมิภาค โดยเฉพาะพื้นที่ในจังหวัดชายแดนที่ติดกับประเทศเพื่อนบ้านที่สามารถใช้แรงงานในพื้นที่ หรือแรงงานต่างด้าวที่ได้รับอนุญาตให้เข้ามาทำงานได้เฉพาะบริเวณ รวมทั้งการย้ายฐานการผลิตไปยังประเทศเพื่อนบ้านในกลุ่มประเทศเขตเศรษฐกิจอาเซียน (AEC) ที่มีแรงงานราคาถูกเพื่อลดต้นทุนการผลิต ตลอดจนร่วมมือกับผู้ประกอบการสิ่งทอในกลุ่มอาเซียนด้วยกัน โดยเฉพาะกลุ่ม CLMV (กัมพูชา ลาว เมียนมาร์ และเวียดนาม) เพื่อให้ AEC กลายเป็นฐานการผลิตสิ่งทอเครื่องนุ่งห่มที่ใหญ่ที่สุดในโลกในอนาคต

2. ข้อเสนอแนะเพื่อเป็นมาตรการแก้ไขปัญหให้เกิดผลในทางปฏิบัติ สรุปรได้ตามตารางสรุปปัญหาในอุตสาหกรรมสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่ม พร้อมแนวทางและมาตรการแก้ไขปัญหารวมทั้งหน่วยงานรับผิดชอบ (ตาราง 3)

ตาราง 3 สรุปแนวทางมาตรการแก้ไขปัญหาในอุตสาหกรรมสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่ม

ปัญหา	แนวทางแก้ไข	มาตรการดำเนินการ/ระยะเวลา	หน่วยงานรับผิดชอบ
1. ขาดแคลนแรงงานทักษะพื้นฐานเป็นจำนวนมาก	1. บริหารจัดการเชิงรุกให้สามารถเข้าถึงคนที่มีอยู่ (กลุ่มด้อยโอกาสชาวเขาหรือในชนบทห่างไกลที่หลงเหลืออยู่ในระบบ) ให้เกิดประโยชน์สูงสุด 2. การย้ายฐานการผลิตไปยังส่วนภูมิภาค หรือพื้นที่ชายแดน ที่สามารถใช้นคนในพื้นที่หรือแรงงานต่างด้าวแบบเข้าไปเย็นกลับ 3. การย้ายฐานการผลิตไปยังพื้นที่ชายแดนประเทศเพื่อนบ้านที่มีแรงงานมากพอ และค่าแรงถูกกว่าประเทศไทย	<u>ระยะสั้น</u> 1. จัดกิจกรรมหรือโครงการประชาสัมพันธ์เข้าถึงพื้นที่ โดยเฉพาะกลุ่มด้อยโอกาส เช่น คนพิการ หรือชาวเขา และกลุ่มคนในชนบทห่างไกล พร้อมเปิดรับสมัครคัดเลือกบุคคลเข้าทำงานไปด้วย 2. ฝึกอบรมระยะสั้น และเร่งรัดพัฒนาคนให้สามารถทำงานได้หลากหลาย (Single Skill Mulli Skill) <u>ระยะกลาง</u> บทบาทภาครัฐที่จะส่งเสริมและอำนวยความสะดวกให้เอกชนย้ายสถานที่ตั้งไปยังส่วนภูมิภาค หรือบริเวณชายแดน <u>ระยะยาว</u> บทบาทภาครัฐที่จะส่งเสริมสนับสนุนการย้ายฐานการผลิตไปยังประเทศเพื่อนบ้าน และรวมกลุ่มกันในระดับภูมิภาค โดยเฉพาะกลุ่ม CLMV เพื่อให้ AEC เป็นฐานการผลิตสิ่งทอ และเครื่องนุ่งห่มที่ใหญ่ที่สุดในโลกในอนาคต	กระทรวงแรงงาน (กรมการจัดหางาน กรมพัฒนาฝีมือแรงงาน) กระทรวงศึกษาธิการ (สถาบันการศึกษาในพื้นที่ทุกระดับ) กระทรวงอุตสาหกรรม (สถาบันพัฒนาอุตสาหกรรมสิ่งทอ กรมส่งเสริมอุตสาหกรรม สำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัด) ภาคเอกชน สถานประกอบการที่เข้าร่วมโครงการ ทั้งในพื้นที่ และส่วนกลาง

ปัญหา	แนวทางแก้ไข	มาตรการดำเนินการ/ระยะเวลา	หน่วยงานรับผิดชอบ
2. การผลิต/พัฒนาคนไม่สามารถตอบสนองความต้องการของตลาดแรงงาน	<p>- ทุกภาคส่วนประสานความร่วมมือจัดทำแผนผลิตและพัฒนาคนร่วมกัน โดยเน้นหลักสูตรการเรียนการสอนให้ตรงกับความต้องการของตลาด และได้เรียนรู้จากการปฏิบัติในสถานประกอบการจริง</p> <p>- สร้างเครือข่ายบูรณาการ แลกเปลี่ยนสนับสนุนข้อมูลซึ่งกันและกัน ระหว่างหน่วยงาน เพื่อให้ข้อมูลมีความเป็นเอกภาพในลักษณะร่วมบริหารจัดการร่วมใช้ประโยชน์</p>	<p><u>ระยะสั้น</u></p> <p>1. จัดหลักสูตรฝึกอบรมทักษะฝีมือให้กับแรงงานใหม่และแรงงานในระบบเพิ่มเติม (หลักสูตรอบรมระยะสั้น) เพื่อแก้ปัญหาเฉพาะหน้า</p> <p><u>ระยะกลาง</u></p> <p>1. ปรับเปลี่ยนโครงสร้างหลักสูตรในระบบการศึกษาให้เป็นแบบทวิภาคี (มหาวิทยาลัย หรือวิทยาลัยในโรงงาน)</p> <p>2. คัดเลือกสถานประกอบการจับคู่กับสถานศึกษา โดยให้กิจกรรมนี้เป็นส่วนหนึ่งของ CSR ของสถานประกอบการ</p> <p><u>ระยะยาว</u></p> <p>พัฒนาหลักสูตรในระยะกลางให้เหมาะสมยิ่งขึ้น โดยมุ่งเน้นสร้างนวัตกรรมพัฒนาผลิตภัณฑ์ สร้างตราสินค้า (Brand) รวมทั้งทักษะภาษาอังกฤษ และภาษาในกลุ่มประเทศอาเซียน</p> <p>พัฒนาระบบเครือข่ายเพื่อส่งผ่านข้อมูลระหว่างหน่วยงาน ให้สามารถนำข้อมูลไปใช้วางแผนพัฒนากำลังคนตามความต้องการของตลาดได้ถูกต้องและทันเวลา</p>	<p>- กระทรวงศึกษาธิการ</p> <p>- กระทรวงแรงงาน</p> <p>- สถานประกอบการ</p> <p>- กระทรวงอุตสาหกรรม</p> <p>- สถาบันพัฒนาอุตสาหกรรมสิ่งทอ</p> <p>- กระทรวงอุตสาหกรรม</p> <p>- สถาบันพัฒนาอุตสาหกรรมสิ่งทอ</p> <p>- กระทรวงแรงงาน</p> <p>- กระทรวงศึกษาธิการ</p> <p>- กลุ่ม/สมาคมอุตสาหกรรมรายสาขา</p> <p>- สภาอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย</p>
3. ขาดการบริหารจัดการที่ดีเพื่อลดต้นทุนแรงงาน และสร้างมูลค่าเพิ่ม	<p>ภาครัฐควรมีนโยบายส่งเสริมและสนับสนุนให้ผู้ประกอบการรวมกลุ่มเป็น Cluster สร้างความเข้มแข็งและทางเลือกใหม่ ๆ ให้กับกลุ่มเครือข่าย เพื่อก้าวไปสู่ศูนย์กลางสิ่งทอและแฟชั่นในภูมิภาคอาเซียน</p>	<p>1. พัฒนาระบบบริหารจัดการความร่วมมือในลักษณะกลุ่มผู้ผลิต (Cluster Production) เพื่อลดต้นทุนรวมทั้งเชื่อมโยงให้ผลิตภัณฑ์ในกลุ่มส่งเสริม เกื้อกูลซึ่งกันและกัน เพิ่มจุดสนใจและดึงดูดลูกค้าได้มากยิ่งขึ้น</p> <p>2. มีการศึกษาวิจัย แนวโน้มความต้องการของตลาดเดิม และตลาดใหม่ ๆ รวมทั้งกลุ่มตลาดเฉพาะ (Niche Market) เพื่อนำข้อมูลมาพัฒนาผลิตภัณฑ์ให้ตรงกับกลุ่มเป้าหมาย</p> <p>3. ปรับเปลี่ยนจากการผลิตตามคำสั่งซื้อ (OEM) มุ่งสู่เจ้าของตราสินค้า (ODM) สร้างสรรค์ผลงานที่มีเอกลักษณ์ทั้งวัตถุดิบ (มีคุณสมบัติพิเศษ) และการออกแบบที่แปลกใหม่ มีความแตกต่างจากคู่แข่ง เพื่อเพิ่มมูลค่าให้กับตัวสินค้า</p>	<p>- กระทรวงอุตสาหกรรม/สศอ.</p> <p>- สถาบันพัฒนาอุตสาหกรรมสิ่งทอ</p> <p>- กรมส่งเสริมอุตสาหกรรม</p> <p>- กระทรวงพาณิชย์</p>

ปัญหา	แนวทางแก้ไข	มาตรการดำเนินการ/ระยะเวลา	หน่วยงานรับผิดชอบ
		4. พัฒนาบุคลากรเปิดตลาดใหม่ ๆ ขยายและพัฒนาช่องทางการจัดจำหน่ายให้ทันต่อบริบทที่เปลี่ยนแปลงไป * ทุกมาตรการควรดำเนินการทันทีและพร้อม ๆ กัน	
4. ปัญหาภาพลักษณ์ทัศนคติ และค่านิยมต่อสาขาอาชีพ	สร้างภาพลักษณ์ของตัวอุตสาหกรรมให้น่าสนใจ ทันสมัย และปรับค่าตอบแทนจูงใจให้คนรุ่นใหม่เลือกเป็นอาชีพ	<ul style="list-style-type: none"> - หลักสูตรการเรียนการสอนน่าสนใจ (มีการวิจัย พัฒนาเทคโนโลยี และสร้างนวัตกรรม) เรียนจบได้รับปริญญา - ผู้เลือกเรียนสาขานี้ได้รับทุนสนับสนุน (เช่น ระหว่างเรียนได้ฝึกปฏิบัติ พร้อมค่าตอบแทน/มีกองทุน หรือมูลนิธิสนับสนุนทุนเล่าเรียน) ทั้งในประเทศและต่างประเทศ เป็นต้น - มีความก้าวหน้าตามระดับทักษะในสาขาอาชีพ - ปรับค่าตอบแทนและจัดสวัสดิการและสภาพแวดล้อมให้ใกล้เคียงกับสาขาอาชีพอื่น ๆ ที่ได้รับความนิยม - จัดระดับมาตรฐานวิชาชีพ (VQ) เพื่อให้แรงงานฝีมือพัฒนาตามลำดับขั้น 	<ul style="list-style-type: none"> - กระทรวงแรงงาน - กระทรวงศึกษาธิการ - กระทรวงอุตสาหกรรม - สถาบันพัฒนาอุตสาหกรรมสิ่งทอ - กองทุนมูลนิธิที่เกี่ยวข้อง - สภาอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย

.....

ที่มา : รายงานการศึกษา เรื่อง ปัญหาแรงงานในอุตสาหกรรมสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่ม โดยสำนักเศรษฐกิจอุตสาหกรรม สำนักนโยบายอุตสาหกรรมรายสาขา 2 มีนาคม 2554

สรุปข้อมูลโดย : สำนักเศรษฐกิจการแรงงาน ศูนย์ข้อมูลเศรษฐกิจการแรงงาน

สารบัญตารางภาคผนวก

หน้า

ตาราง 1	จำนวนผู้มีงานทำจำแนกตามสถานภาพแรงงาน ปี 2551 – ปัจจุบัน	66
ตาราง 2	ผู้มีงานทำจำแนกตามประเภทอุตสาหกรรม ปี 2551 - ปัจจุบัน	67
ตาราง 3	ผู้มีงานทำจำแนกตามอาชีพ ปี 2551 – ปัจจุบัน	68
ตาราง 4	ผู้มีงานทำจำแนกตามระดับการศึกษา ไตรมาส 4 ปี 2551 – ปัจจุบัน	69
ตาราง 5	จำนวนผู้มีงานทำที่อยู่ในแรงงานนอกระบบ จำแนกตามอุตสาหกรรมและเพศ ทัวราชอาณาจักร ปี 2551 – 2553	70
ตาราง 6	จำนวนตำแหน่งงานว่าง ผู้สมัครงานและการบรรจุงานจำแนกตามภูมิภาคและเพศ ไตรมาส 1 ปี 2554 และไตรมาส 2 ปี 2554	71
ตาราง 7	จำนวนตำแหน่งงานว่าง ผู้สมัครงาน และการบรรจุงานจำแนกตามการศึกษา ไตรมาส 1 ปี 2554 และไตรมาส 2 ปี 2554	72
ตาราง 8	จำนวนตำแหน่งงานว่าง ผู้สมัครงาน และการบรรจุงานจำแนกตามอาชีพ ไตรมาส 1 ปี 2554 และไตรมาส 2 ปี 2554	73
ตาราง 9	จำนวนตำแหน่งงานว่าง และการบรรจุงานจำแนกตามประเภทอุตสาหกรรม ไตรมาส 1 ปี 2554 และไตรมาส 2 ปี 2554	74
ตาราง 10	จำนวนตำแหน่งงานว่าง ผู้สมัครงาน และการบรรจุงานจำแนกตามอายุ ไตรมาส 1 ปี 2554 และไตรมาส 2 ปี 2554	75
ตาราง 11	จำนวนแรงงานต่างด้าวเข้าเมืองถูกกฎหมายคงเหลือจำแนกตามประเภท และภูมิภาค ณ เดือนมิถุนายน 2554	76
ตาราง 12	จำนวนตำแหน่งแรงงานต่างด้าวประเภทชั่วคราว (มาตรา 9) และส่งเสริมการลงทุน (มาตรา 12) จำแนกตามสัญชาติ ณ เดือนมิถุนายน 2554	77
ตาราง 13	จำนวนแรงงานต่างด้าวเข้าเมืองผิดกฎหมายที่ได้รับใบอนุญาตทำงานคงเหลือจำแนกตามประเภท และภูมิภาค ณ เดือนมิถุนายน 2554	78
ตาราง 14	จำนวนแรงงานไทยที่ได้รับอนุญาตเดินทางไปทำงานต่างประเทศ จำแนกตามภูมิภาค ไตรมาส 1 ปี 2554 และไตรมาส 2 ปี 2554	79
ตาราง 15	การฝึกเตรียมเข้าทำงาน/ยกระดับ/ฝึกเสริมทักษะฝีมือแรงงานจำแนกตามภูมิภาคและกลุ่มอาชีพ ไตรมาส 1 ปี 2554 และไตรมาส 2 ปี 2554	80
ตาราง 16	การตรวจแรงงานจำแนกตามขนาดสถานประกอบการ ไตรมาส 2 ปี 2554 (เมษายน – มิถุนายน 2554)	81
ตาราง 17	การตรวจความปลอดภัยในการทำงานจำแนกตามขนาดสถานประกอบการ ไตรมาส 2 ปี 2554 (เมษายน – มิถุนายน 2554)	82
ตาราง 18	การตรวจความปลอดภัยในการทำงานจำแนกตามประเภทอุตสาหกรรม ไตรมาส 2 ปี 2554 (เมษายน – มิถุนายน 2554)	83
ตาราง 19	ข้อเรียกร้อง/ข้อพิพาท/ข้อขัดแย้ง ไตรมาส 1 ปี 2554 และไตรมาส 2 ปี 2554	84
ตาราง 20	จำนวนสถานประกอบการและลูกจ้างจำแนกตามภูมิภาคและขนาดสถานประกอบการ ไตรมาส 2 ปี 2554 (31 มีนาคม 2554)	85
ตาราง 21	อัตราค่าจ้างขั้นต่ำรายจังหวัดปี 2545 - 2554	86
ตาราง 22	ค่าจ้างขั้นต่ำ ดัชนีราคาผู้บริโภคทั่วไป และค่าจ้างที่แท้จริง กรุงเทพมหานคร และปริมณฑล และจังหวัดภูเก็ต ระหว่างวันที่ 1 มกราคม 2551 – 1 มกราคม 2554	87
ตาราง 23	ตัวชี้วัดภาวะแรงงาน	88

ตาราง 1 จำนวนผู้มีงานทำจำแนกตามสถานภาพแรงงาน ปี 2551 – ปัจจุบัน

หน่วย : พันคน

สถานภาพแรงงาน	2551	Q1 /2552	Q2 /2552	Q3 /2552	Q4 /2552	Q1 /2553	Q2 /2553	Q3 /2553	Q4 /2553	Q1 /2554	Q2 /2554
ประชากร	66,320.5	66,715.4	66,826.2	*	*	*	*	*	*	*	*
ผู้อยู่ในวัยแรงงาน (อายุ 15 ปีขึ้นไป)	51,902.9	52,565.2	52,735.4	52,903.5	53,063.0	53,226.6	53,394.1	53,550.0	53,677.4	53,807.8	53,940.9
1. ผู้อยู่ในกำลังแรงงาน (อายุ 15 ปีขึ้นไป)	37,700.4	37,530.0	38,562.9	38,879.4	38,734.8	38,149.1	38,383.8	39,092.8	38,948.2	38,256.8	38,498.7
1.1 ผู้มีงานทำ	37,016.6	36,502.8	37,699.3	38,371.5	38,251.6	37,434.3	37,515.0	38,691.6	38,508.5	37,647.2	38,024.1
1.2 ผู้ว่างงาน	522.0	779.4	673.0	456.1	380.9	431.7	506.1	341.0	329.9	317.9	231.1
1.3 กำลังแรงงานที่รอฤดูกาล	161.8	247.8	190.6	51.8	102.3	283.1	362.8	60.3	109.8	291.7	243.5
2. ผู้ไม่อยู่ในกำลังแรงงาน (อายุ 15 ปีขึ้นไป)	14,202.5	15,035.3	14,172.5	14,024.1	14,328.2	15,010.3	15,010.3	14,457.2	14,729.2	15,551.0	15,442.2
2.1 ทำงานที่บ้าน	4,658.1	4,927.0	4,598.4	4,515.0	4,639.5	4,946.0	4,946.0	4,461.4	4,569.3	4,914.3	4,946.3
2.2 เรียนหนังสือ	4,229.8	4,407.4	3,966.1	4,175.5	4,246.3	4,033.1.3	4,031.3	4,272.2	4,316.1	4,410.5	4,208.6
2.3 ยังเด็ก ขรา / ไม่สามารถทำงานได้	4,322.6	4,554.6	4,519.6	4,391.1	4,405.6	4,652.3	4,652.3	4,528.7	4,511.5	4,834.2	4,818.9
2.4 อื่นๆ	992.1	1,146.3	1,088.5	942.5	1,036.9	1,380.7	1,380.7	1,194.8	1,332.4	1,392.0	1,468.4
ประชากรอายุต่ำกว่า 15 ปี	14,417.6	14,150.2	14,090.8	*	*	*	*	*	*	*	*

ที่มา : สำนักงานสถิติแห่งชาติ

หมายเหตุ : * Q (ไตรมาส) 3/2552 เป็นต้นไป สำนักงานสถิติแห่งชาติไม่มีรายละเอียดข้อมูลประชากรและผู้มีอายุต่ำกว่า 15 ปี

ตาราง 2 ผู้มีงานทำจำแนกตามประเภทอุตสาหกรรม ปี 2551 - ปัจจุบัน

หน่วยนับ : พันคน

ประเภทอุตสาหกรรม	2551	Q1 /2552	Q2 /2552	Q3 /2552	Q4 /2552	Q1 /2553	Q2 /2553	Q3 /2553	Q4 /2553	Q1 /2554	Q2 /2554
รวม	37,016.6	36,502.8	37,699.3	38,371.5	38,327.8	37,434.3	37,515.0	38,691.6	38,508.5	37,647.2	38,024.1
ภาคเกษตรกรรม	14,699.1	12,904.5	14,482.0	15,934.9	15,055.6	13,137.9	13,411.1	15,745.2	15,893.3	13,414.0	14,275.8
1. เกษตรกรรม การป่าไม้ และการประมง	14,699.1	12,904.5	14,482.0	15,934.9	15,055.6	13,137.9	13,411.1	15,745.2	15,893.3	13,414.0	14,275.8
นอกภาคเกษตรกรรม	22,317.5	23,598.3	23,217.3	22,436.6	23,272.2	24,296.4	24,103.9	22,946.4	22,615.2	21,871.3	23,748.3
2. การผลิต	5,453.3	5,585.0	5,388.6	5,300.7	5,465.8	5,565.8	5,480.0	5,189.2	5,163.5	5,455.5	5,366.2
3. การก่อสร้าง	2,214.0	2,537.2	2,527.0	2,044.1	2,159.2	2,554.3	2,777.1	2,082.9	2,010.3	2,655.5	2,597.0
4. การขายส่ง การขายปลีก การซ่อมแซมยานยนต์ รถจักรยานยนต์ ของใช้ส่วนบุคคล ฯ	5,754.3	6,175.5	6,063.7	5,871.7	5,904.4	6,354.2	6,370.3	6,110.1	6,110.7	6,169.9	5,940.0
5. โรงแรม และภัตตาคาร	2,384.2	2,587.7	2,567.8	2,557.4	2,903.1	2,871.4	2,650.1	2,558.4	2,536.7	2,584.1	2,590.3
6. การขนส่ง สถานที่เก็บสินค้า และการ คมนาคม	1,117.1	1,203.6	1,117.9	1,111.4	1,215.8	1,166.6	1,148.2	1,047.7	1,067.7	988.5	925.7
7. การเป็นสื่อกลางทางการเงิน	373.1	349.6	393.8	372.3	386.4	360.2	360.3	372.9	373.3	393.1	393.1
8. กิจการด้านอสังหาริมทรัพย์ การให้เช่า และ กิจกรรมทางธุรกิจ	731.5	748.2	694.8	743.4	839.0	781.3	746.6	809.4	723.3	98.1	122.9
9. การบริหารราชการ และการป้องกันประเทศ รวมทั้งการประกันสังคมภาคบังคับ	1,299.3	1,354.5	1,357.6	1,365.9	1,293.4	1,361.3	1,452.4	1,618.2	1,521.7	1,578.6	1,539.2
10. การศึกษา	1,061.6	1,092.1	1,111.6	1,167.0	1,103.4	1,244.0	1,218.5	1,288.6	1,233.2	1,311.4	1,239.4
11. งานด้านสุขภาพ และงานสังคมสงเคราะห์	681.4	661.7	709.5	714.8	717.6	725.3	676.3	702.7	701.0	636.6	677.0
12. อื่น ๆ	1,247.7	1,303.2	1,285.0	1,187.9	1,284.1	1,312.0	1,224.1	1,166.3	1,173.8	2,361.8	2,357.6

ที่มา : สำนักงานสถิติแห่งชาติ

หมายเหตุ : 1.ตั้งแต่ Q1 ปี 2554 เป็นต้นไป มีการจำแนกประเภทอุตสาหกรรมใหม่จากเดิม 18 อุตสาหกรรม เป็น 22 อุตสาหกรรม เป็นประเภทอุตสาหกรรมเดิม 11 อุตสาหกรรม นอกนั้นได้รวมไว้ในอื่น ๆ

2.อื่น ๆ หมายถึง รวมการทำเหมืองแร่ และเหมืองหิน ไฟฟ้า ก๊าซ ไขมัน และระบบปรับอากาศ การจัดหน้า การจัดการ และการบำบัดน้ำเสีย ของเสีย และสิ่งปฏิกูล ข้อมูลข่าวสารและการสื่อสาร กิจกรรมทางวิชาชีพ วิทยาศาสตร์ และเทคนิค กิจกรรมการบริหาร และการบริการสนับสนุน ศิลปะ ความบันเทิง และนันทนาการ กิจกรรมบริการด้านอื่น ๆ กิจกรรมการจ้างงานในครัวเรือนส่วนบุคคล การผลิตสินค้าและบริการที่ทำขึ้นเองเพื่อใช้ในครัวเรือน กิจกรรมขององค์การระหว่างประเทศ และไม่ทราบ

ตาราง 3 ผู้มีงานทำจำแนกตามอาชีพ ปี 2551 - ปัจจุบัน

หน่วยนับ : พันคน

ประเภทอาชีพ	2551	Q1 /2552	Q2 /2552	Q3 /2552	Q4 /2552	Q1 /2553	Q2 /2553	Q3 /2553	Q4 /2553	Q1 /2554	Q2 /2554*
รวม	37,016.6	36,502.8	37,699.3	38,371.5	38,251.6	37,434.3	37,515.0	38,691.6	38,508.5	37,647.2	38,024.1
1. ผู้บัญญัติกฎหมาย ข้าราชการระดับอาวุโส และผู้จัดการ	1,373.1	1,060.7	1,047.6	1,002.7	1,064.2	993.0	1,230.0	1,239.4	1,231.6	1,013.1	946.3
2. ผู้ประกอบวิชาชีพด้านต่าง ๆ	1,493.3	1,459.4	1,487.1	1,544.6	1,583.9	1,615.8	1,576.1	1,640.0	1,602.7	1,849.5	1,829.9
3. ผู้ประกอบวิชาชีพด้านเทคนิคสาขาต่าง ๆ และ อาชีพที่เกี่ยวข้อง	1,532.3	1,555.3	1,519.5	1,507.1	1,520.7	1,466.4	1,463.9	1,554.5	1,519.7	1,275.6	1,255.1
4. เสมียน	1,380.9	1,422.0	1,426.2	1,524.8	1,508.2	1,484.5	1,474.2	1,530.4	1,566.0	1,355.6	1,361.4
5. พนักงานบริการและพนักงานในร้านค้าและ ตลาด	6,061.2	6,790.9	6,654.2	6,573.9	6,690.8	7,168.8	6,822.9	6,715.3	6,685.2	7,677.1	7,572.2
6. ผู้ปฏิบัติงานที่มีฝีมือในด้านการเกษตรและการ ประมง	13,179.3	11,280.1	13,122.5	14,756.0	13,681.6	11,422.7	12,170.5	14,792.7	14,514.8	11,677.1	12,891.3
7. ผู้ปฏิบัติงานด้านความสามารถทางฝีมือและธุรกิจ การค้าที่เกี่ยวข้อง	4,329.9	4,803.1	4,800.2	4,416.3	4,246.4	4,828.4	4,929.8	4,216.7	4,159.4	4,895.3	4,634.7
8. ผู้ปฏิบัติการโรงงานและเครื่องจักรและผู้ปฏิบัติงาน ด้านการประกอบ	3,024.6	3,103.8	2,951.7	2,814.0	3,015.9	3,171.5	3,103.6	2,913.5	2,923.2	3,142.0	3,187.8
9. อาชีพขั้นพื้นฐานต่าง ๆ ในด้านการขายและ การให้บริการ	4,545.2	4,997.3	4,666.6	4,220.7	4,928.3	5,268.3	4,729.1	4,073.3	4,277.3	4,663.1	4,277.5
10. คนงานซึ่งมิได้จำแนกไว้ในหมวดอื่น	33.7	30.2	23.8	11.4	11.7	14.9	14.9	15.9	28.8	98.7	67.9

ที่มา : สำนักงานสถิติแห่งชาติ

ตาราง 4 ผู้มีงานทำจำแนกตามระดับการศึกษา ไตรมาส 4 ปี 2551 – ปัจจุบัน

หน่วยนับ : พันคน

ระดับการศึกษา	Q4 /2551	Q1 /2552	Q2 /2552	Q3 /2552	Q4 /2552	Q1 /2553	Q2 /2553	Q3 /2553	Q4 /2553	Q1 /2554	Q2 /2554
รวม	37,550.0	36,502.8	37,699.3	38,371.5	38,251.6	37,434.3	37,515.0	38,691.6	38,508.5	37,647.2	38,024.1
1. ไม่มีการศึกษา	1,142.8	1,070.3	1,129.9	1,173.3	1,139.4	1,107.7	1,100.2	1,176.5	1,169.6	1,158.4	1,114.2
2. ต่ำกว่าประถมศึกษา	11,645.7	11,022.1	11,304.9	11,591.3	11,377.0	10,724.7	10,634.8	10,905.6	10,934.3	10,277.6	10,385.2
3. ประถมศึกษา	8,603.6	8,330.2	8,419.7	8,743.5	8,587.8	8,559.1	8,565.7	8,814.5	8,861.6	8,473.9	8,623.1
4. มัธยมศึกษาตอนต้น	5,669.1	5,511.2	5,956.9	5,816.0	5,883.9	5,911.4	5,983.0	6,038.6	5,928.8	6,007.6	6,162.8
5. มัธยมศึกษาตอนปลาย	4,775.2	4,848.6	5,014.0	5,050.5	5,198.4	5,127.5	5,240.4	5,385.1	5,288.8	5,276.2	5,339.7
- สายสามัญ	3,572.3	3,597.8	3,742.7	3,733.7	3,848.3	3,797.9	3,920.4	4,071.0	4,017.8	3,951.4	4,034.5
- สายอาชีวศึกษา	1,187.9	1,237.2	1,261.8	1,305.6	1,335.7	1,319.8	1,310.4	1,298.8	1,259.4	1,318.2	1,296.7
- สายวิชาการศึกษา	15.0	13.6	15.6	11.2	14.5	9.8	9.6	15.3	11.7	6.6	8.5
6. อุดมศึกษา	5,563.4	5,598.8	5,768.7	5,908.2	5,938.0	5,886.6	5,879.4	6,216.3	6,189.6	6,336.6	6,262.6
- สายวิชาการ	3,111.3	3,140.0	3,193.9	3,287.5	3,389.3	3,303.4	3,288.5	3,469.9	3,541.9	3,629.1	3,593.4
- สายวิชาชีพ	1,691.4	1,709.9	1,809.7	1,832.5	1,782.0	1,782.7	1,838.6	2,000.4	1,874.4	1,887.5	1,916.2
- สายวิชาการศึกษา	760.7	748.9	755.5	788.2	766.7	800.5	752.3	746.0	773.4	820.0	753.0
7. การศึกษาอื่น ๆ	23.6	26.7	22.9	18.4	37.5	1,107.7	31.0	38.8	38.8	22.7	39.6
8. ไม่ทราบ	126.8	94.9	85.9	70.5	89.6	10,724.7	80.6	116.2	97.0	94.2	96.9

ที่มา : สำนักงานสถิติแห่งชาติ

ตาราง 5 จำนวนผู้มีงานทำที่อยู่ในแรงงานนอกระบบจำแนกตามอุตสาหกรรม และเพศ ทัวราชอาณาจักร ปี 2551 - 2553

หน่วยนับ : พันคน

ประเภทอุตสาหกรรม	2551			2552			2553		
	รวม	ชาย	หญิง	รวม	ชาย	หญิง	รวม	ชาย	หญิง
ยอดรวม	24,105.7	13,005.8	11,099.9	24,317.8	13,196.4	11,121.4	24,133.7	13,000.9	11,132.9
ภาคเกษตร	14,968.1	8,359.6	6,608.5	14,757.5	8,355.5	6,401.9	14,485.5	8,084.3	6,401.2
เกษตรกรรม การล่าสัตว์ และการป่าไม้	14,609.6	8,094.7	6,514.9	14,374.4	8,065.2	6,309.1	14,216.0	7,883.9	6,332.1
การประมง	358.5	264.9	93.6	383.1	290.3	92.8	269.5	200.4	69.1
นอกภาคเกษตร	9,137.6	4,646.2	4,491.4	9,560.3	4,840.9	4,719.5	9,648.2	4,916.5	4,731.6
การทำเหมืองแร่และเหมืองหิน	6.4	5.3	1.0	9.7	6.7	3.0	4.6	3.2	1.4
การผลิต	1,181.9	486.8	695.1	1,331.6	595.4	736.3	1,102.3	507.0	595.4
การไฟฟ้า แก๊สและการประปา	4.3	3.4	1.0	0.5	0.5	-	1.6	1.1	0.4
การก่อสร้าง	967.4	844.4	123.0	915.6	796.8	118.8	970.1	829.2	140.9
การขายส่ง การขายปลีก การซ่อมแซมยานยนต์ จักรยานยนต์ ของใช้ส่วนบุคคล ฯ	3,733.3	1,794.3	1,939.0	3,860.7	1,836.8	2,023.9	4,036.0	1,914.1	2,121.9
โรงแรมและภัตตาคาร	1,747.9	6,07.2	1,140.7	1,886.9	629.5	1,257.4	1,862.2	649.0	1,213.1
การขนส่ง สถานที่เก็บสินค้าและการคมนาคม	564.1	518.7	45.4	583.1	543.7	39.4	520.7	484.0	37.8
ตัวกลางทางการเงิน	12.6	4.7	7.8	13.6	5.6	8.0	16.2	6.8	9.4
บริการด้านอสังหาริมทรัพย์ การให้เช่าและบริการทางธุรกิจ	194.2	117.9	76.3	200.6	132.7	67.8	231.1	149.9	81.2
การบริหารราชการและการป้องกันประเทศ รวมทั้งการประกันสังคมภาคบังคับ	51.0	35.4	15.6	106.7	63.5	43.2	154.2	92.4	61.7
การศึกษา	62.4	20.1	42.3	77.4	32.2	45.1	113.1	43.6	69.5
การบริการด้านสุขภาพและงานสังคมสงเคราะห์	91.8	17.0	74.8	107.6	20.8	86.8	101.0	32.9	68.1
การให้บริการชุมชน สังคม และบริการส่วนบุคคลอื่น ๆ	495.3	188.2	307.1	445.3	173.0	272.3	512.5	201.3	311.2
ลูกจ้างในครัวเรือนส่วนบุคคล	23.7	1.5	22.2	20.0	2.5	17.5	21.5	1.9	19.6
องค์กรระหว่างประเทศและองค์กรต่างประเทศอื่น ๆ และสมาชิก	-	-	-	-	-	-	-	-	-
ไม่ทราบ	1.2	1.2	1.2	1.0	1.0	-	-	-	-

ที่มา : สำนักงานสถิติแห่งชาติ

สถานการณ์แรงงานไตรมาสที่ 2 ปี 2554

ตาราง 6 จำนวนตำแหน่งงานว่าง / ผู้สมัครงานและการบรรจุงานจำแนกตามภูมิภาคและเพศ ไตรมาส 1 ปี 2554 และ ไตรมาส 2 ปี 2554

ภูมิภาค	ไตรมาส 1/2554 (มกราคม – มีนาคม 2554)										ไตรมาส 2/2554 (เมษายน – มิถุนายน 2554)									
	ตำแหน่งงานว่าง (อัตรา)				ผู้ลงทะเบียนสมัครงาน (คน)			บรรจุงาน (คน)			ตำแหน่งงานว่าง (อัตรา)				ผู้ลงทะเบียนสมัครงาน (คน)			บรรจุงาน (คน)		
	รวม	ชาย	หญิง	ไม่ระบุ	รวม	ชาย	หญิง	รวม	ชาย	หญิง	รวม	ชาย	หญิง	ไม่ระบุ	รวม	ชาย	หญิง	รวม	ชาย	หญิง
ทั่วราชอาณาจักร	136,784	28,452	14,367	93,965	134,365	58,104	76,261	79,039	34,034	45,005	97,852	20,736	9,890	67,226	138,526	59,846	78,680	91,724	37,793	53,931
กรุงเทพมหานคร	43,345	9,016	4,851	29,478	30,007	12,213	17,794	15,321	6,716	8,605	24,953	6,737	3,061	15,155	27,364	11,334	16,030	17,168	7,317	9,851
ภาคกลาง	45,783	10,695	3,983	31,105	43,812	19,189	24,623	28,196	12,408	15,788	36,082	8,129	3,186	24,767	43,855	18,407	25,448	33,373	14,015	19,358
ภาคเหนือ	11,157	2,119	1,293	7,745	17,824	8,175	9,649	8,726	4,010	4,716	9,615	1,583	1,041	6,991	19,480	9,171	10,309	9,609	4,448	5,161
ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ	17,467	3,653	1,675	12,139	27,401	12,658	14,743	14,040	6,324	7,716	13,151	2,237	1,096	9,818	32,645	15,255	17,390	16,971	7,051	9,920
ภาคใต้	19,032	2,969	2,565	13,498	15,321	5,869	9,452	12,756	4,576	8,180	14,051	2,050	1,506	10,495	15,182	5,679	9,503	14,603	4,962	9,641

ที่มา : กรมการจัดหางาน

ตาราง 7 จำนวนตำแหน่งงานว่าง ผู้สมัครงาน และการบรรจุงานจำแนกตามการศึกษา ไตรมาส 1 ปี 2554 และ ไตรมาส 2 ปี 2554

วุฒิการศึกษา	ไตรมาส 1/2554 (มกราคม – มีนาคม 2554)			ไตรมาส 2/2554 (เมษายน – มิถุนายน 2554)		
	ตำแหน่งงานว่าง (อัตรา)	ผู้ลงทะเบียนสมัครงาน (คน)	บรรจุงาน (คน)	ตำแหน่งงานว่าง (อัตรา)	ผู้ลงทะเบียนสมัครงาน (คน)	บรรจุงาน (คน)
รวม	136,784	134,365	79,039	97,852	138,526	91,724
ประถมศึกษาและต่ำกว่า	20,336	29,998	12,465	14,366	32,139	13,921
มัธยมศึกษา	42,516	48,516	31,377	31,098	53,647	36,880
ปวช.	20,590	9,990	5,663	14,784	8,890	6,647
- พาณิชย	78	4,013	2,402	131	3,208	2,657
- ช่าง	374	2,524	1,664	159	2,194	1,750
- อื่นๆ	20,138	3,453	1,597	14,494	3,488	2,240
ปวส.	22,184	12,239	8,745	15,512	12,311	10,907
- พาณิชย	165	5,540	4,657	170	5,687	5,642
- ช่าง	605	3,853	2,648	212	3,450	3,191
- อื่นๆ	21,414	2,846	1,440	15,130	3,174	2,074
อนุปริญญา	9,909	508	349	7,386	502	349
ปริญญาตรี	20,909	32,070	20,114	14,258	29,989	22,649
ปริญญาโท	307	1,036	322	395	1,038	369
ปริญญาเอก	33	8	4	53	10	2
อื่น ๆ	0	0	0	0	0	0

ที่มา : กรมการจัดหางาน

ตาราง 8 จำนวนตำแหน่งงานว่าง ผู้สมัครงาน และการบรรจุงานจำแนกตามอาชีพ ไตรมาส 1 ปี 2554 และไตรมาส 2 ปี 2554

ประเภทอาชีพ	ไตรมาส 1/2554 (มกราคม – มีนาคม 2554)			ไตรมาส 2/2554 (เมษายน – มิถุนายน 2554)		
	ตำแหน่งงานว่าง (อัตรา)	ผู้ลงทะเบียนสมัครงาน (คน)	บรรจุงาน (คน)	ตำแหน่งงานว่าง (อัตรา)	ผู้ลงทะเบียนสมัครงาน (คน)	บรรจุงาน (คน)
รวม	136,874	134,365	79,039	97,852	138,526	91,724
1. ผู้จัดการ/ผู้บริหาร	3,271	3,528	1,334	1,668	3,206	1,436
2. ผู้ประกอบวิชาชีพด้านต่างๆ	7,026	8,729	4,410	5,684	7,808	5,620
3. ช่างเทคนิคและผู้ปฏิบัติงานที่เกี่ยวข้อง	15,088	14,281	8,192	11,316	13,213	9,615
4. เสมียน เจ้าหน้าที่	19,747	22,333	13,425	15,685	22,392	15,435
5. พนักงานบริการ พนักงานขายในร้านค้าและตลาด	27,653	19,634	12,919	15,356	20,160	13,363
6. ผู้ปฏิบัติงานฝีมือด้านการเกษตรและประมง (แปรรูปขั้นพื้นฐาน)	598	615	258	282	426	199
7. ผู้ปฏิบัติงานโดยใช้ฝีมือในธุรกิจต่างๆ	14,310	8,009	3,750	9,023	8,938	5,105
8. ผู้ปฏิบัติงานในโรงงาน ผู้ควบคุมเครื่องจักรและ ผู้ปฏิบัติงานด้านการประกอบรถ	9,201	9,310	7,705	8,304	10,230	8,431
9. อาชีพงานพื้นฐาน	39,512	47,760	26,930	30,281	52,023	32,364
T ผู้ฝึกงาน	378	166	116	253	130	156

ที่มา : กรมการจัดหางาน

ตาราง 9 จำนวนตำแหน่งงานว่าง และการบรรจุงานจำแนกตามประเภทอุตสาหกรรม ไตรมาส 1 ปี 2554 และไตรมาส 2 ปี 2554

ประเภทอุตสาหกรรม	ไตรมาส 1/2554 (มกราคม – มีนาคม 2554)		ไตรมาส 2/2554 (เมษายน – มิถุนายน 2554)	
	ตำแหน่งงานว่าง (อัตรา)	บรรจุงาน (คน)	ตำแหน่งงานว่าง (อัตรา)	บรรจุงาน (คน)
รวม	136,784	79,039	97,852	91,724
A เกษตรกรรม การล่าสัตว์ และการป่าไม้	1,589	1,245	973	958
B การประมง	43	37	48	44
C การทำเหมืองแร่และเหมืองหิน	1,241	372	359	589
D การผลิต	54,323	36,489	42,766	43,163
E การไฟฟ้า แก๊สและการประปา	268	176	275	188
F การก่อสร้าง	4,533	1,751	2,730	2,273
G การขายส่ง การขายปลีก การซ่อมแซมยานยนต์ จักรยานยนต์ ของใช้ส่วนบุคคลและของใช้ในครัวเรือน	32,901	19,025	22,628	21,159
H โรงแรมและภัตตาคาร	9,774	4,708	5,847	4,808
I การขนส่ง สถานที่เก็บสินค้าและการคมนาคม	4,803	2,407	3,673	2,839
J ตัวกลางทางการเงิน	2,591	1,048	1,806	1,406
K บริการด้านอสังหาริมทรัพย์ การให้เช่า และบริการทางธุรกิจ	16,017	6,806	8,961	7,074
L การบริหารราชการ และการป้องกันประเทศ รวมทั้งการประกันสังคมภาคบังคับ	2,115	1,904	3,299	3,453
M การศึกษา	1,118	773	1,435	1,240
N การบริการด้านสุขภาพและงานด้านสังคมสงเคราะห์	1,573	713	1,128	808
O การให้บริการชุมชน สังคม และบริการส่วนบุคคลอื่นๆ	3,488	1,309	1,623	1,493
P ลูกจ้างในครัวเรือนส่วนบุคคล	387	275	295	219
Q องค์การระหว่างประเทศ และองค์การต่างประเทศอื่นๆ และสมาชิก	20	1	6	10

ที่มา : กรมการจัดหางาน

ตาราง 10 จำนวนตำแหน่งงานว่าง ผู้สมัครงาน และการบรรจุงานจำแนกตามอายุ ไตรมาส 1 ปี 2554 และ ไตรมาส 2 ปี 2554

ช่วงอายุ (ปี)	ไตรมาส 1/2554 (มกราคม – มีนาคม 2554)						ไตรมาส 2/2554 (เมษายน – มิถุนายน 2554)					
	ตำแหน่งงานว่าง		ผู้ลงทะเบียนสมัครงาน		บรรจุงาน		ตำแหน่งงานว่าง		ผู้ลงทะเบียนสมัครงาน		บรรจุงาน	
	อัตรา	ร้อยละ	คน	ร้อยละ	คน	ร้อยละ	อัตรา	ร้อยละ	คน	ร้อยละ	คน	ร้อยละ
รวม	136,784	100.00	134,365	100.00	79,039	100.00	97,852	138,526	91,724	97,852	138,526	91,724
15-17	1,916	1.40	1,856	1.38	804	1.02	2,076	2,389	2,136	2,076	2,389	2,136
18-24	51,800	37.87	40,517	30.15	19,653	24.86	36,695	39,204	27,656	36,695	39,204	27,656
25-29	40,731	29.78	25,151	18.72	22,405	28.35	27,745	27,121	23,578	27,745	27,121	23,578
30-39	27,337	19.99	38,290	28.50	26,133	33.06	19,285	41,358	27,834	19,285	41,358	27,834
40-49	11,762	8.60	21,263	15.82	8,384	10.61	9,033	22,325	8,898	9,033	22,325	8,898
50-59	2,993	2.19	6,808	5.07	1,590	2.01	2,784	5,896	1,585	2,784	5,896	1,585
60 ปีขึ้นไป	245	0.18	480	0.36	70	0.09	234	233	37	234	233	37

ที่มา : กรมการจัดหางาน

ตาราง 11 จำนวนแรงงานต่างด้าวเข้าเมืองถูกกฎหมายคงเหลือจำแนกตามประเภท และภูมิภาค ณ เดือนมิถุนายน 2554

ภูมิภาค	แรงงานต่างด้าวเข้าเมืองถูกกฎหมาย (คน)											
	รวมทั้งหมด	ตลอดชีพ	ชั่วคราว (มาตรา 9)	ส่งเสริมการ ลงทุนและ กฎหมายอื่น (มาตรา 12)	แรงงานต่างด้าวที่ได้รับอนุญาตทำงาน ตาม MOU				แรงงานต่างด้าวพิสูจน์สัญชาติและได้รับ ใบอนุญาตทำงาน			
					รวม	พม่า	ลาว	กัมพูชา	รวม	พม่า	ลาว	กัมพูชา
ทั่วราชอาณาจักร	330,036	983	71,141	23,169	44,964	2,501	9,695	32,768	189,779	138,527	22,116	29,136
กรุงเทพมหานคร	76,217	10	40,525	13,302	10,755	529	3,082	7,144	11,625	11,079	133	413
ภาคกลาง	151,466	182	15,243	8,566	21,326	769	4,700	15,857	106,149	64,927	13,977	27,245
ภาคเหนือ	23,243	25	4,356	668	44	0	41	3	18,150	16,821	1,196	133
ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ	9,433	171	1,746	351	1,293	116	232	945	5,872	2,139	2,841	892
ภาคใต้	69,677	595	9,271	282	11,546	1,087	1,640	8,819	47,983	43,561	3,969	453

หมายเหตุ : แรงงานต่างด้าวเข้าเมืองถูกกฎหมาย หมายถึง

1.1 คนต่างด้าวที่ขออนุญาตทำงาน

(1) ขอบินอนุญาตทำงาน

(1.1) มี VISA ประเภทเข้ามาชั่วคราว (NON - Immigrant) รวมถึง VISA ตาม MOU (1.2) มีใบสำคัญถิ่นที่อยู่ (รวมคนต่างด้าวตลอดชีพ)

(2) แจ้งการทำงานให้อธิบดีทราบ

1.2 คนต่างด้าวที่ขออนุญาตการทำงานตามมาตรา 12 (มาตรา 10 เดิม)

(1) มี VISA ประเภทเข้ามาชั่วคราว (NON - Immigrant) รวมถึง VISA ตาม MOU (2) มีใบสำคัญถิ่นที่อยู่ (รวมคนต่างด้าวตลอดชีพ)

ที่มา : กรมการจัดหางาน

ตาราง 12 จำนวนตำแหน่งแรงงานต่างด้าวประเภทชั่วคราว (มาตรา 9) และส่งเสริมการลงทุน (มาตรา 12) จำแนกตามสัญชาติ ณ เดือนมิถุนายน 2554

ประเภทอาชีพ	ญี่ปุ่น Japan	อังกฤษ English	จีน China	ฟิลิปปินส์ Philippines	อินเดีย India	อเมริกัน America	จีนไต้หวัน Taiwan	ออสเตรเลีย Australia	เกาหลีใต้ South Korea	ฝรั่งเศส France	สัญชาติอื่นๆ Others	รวม
รวม	25,072	10,120	7,485	8,356	8,277	7,019	3,399	3,155	3,073	2,957	26,330	105,243
1. ผู้บัญชาตติภพหมาย ข้าราชการระดับอาวุโสและผู้จัดการ	19,419	5,523	4,236	2,329	6,609	3,236	2,816	1,956	2,158	2,287	17,923	68,492
2. ผู้ประกอบวิชาชีพด้านต่าง ๆ	2,563	3,257	2,164	5,180	821	3,423	283	885	481	345	4,546	23,948
3. ผู้ประกอบวิชาชีพด้านเทคนิคสาขาต่าง ๆ และอาชีพที่เกี่ยวข้อง	2,324	915	639	553	458	239	175	223	273	134	1,954	7,887
4. เสมียน	278	166	98	156	70	55	35	28	46	67	593	1,592
5. พนักงานบริการและพนักงานในร้านค้าและตลาด	187	45	110	39	188	26	40	27	60	74	526	1,322
6. ผู้ปฏิบัติงานที่มีฝีมือในด้านการเกษตรและการประมง	2	1	1	4	-	2	3	-	-	-	25	38
7. ผู้ปฏิบัติงานด้านความสามารถทางฝีมือและธุรกิจการค้าที่เกี่ยวข้อง	114	84	95	29	74	8	25	10	21	6	151	617
8. ผู้ปฏิบัติการโรงงานและเครื่องจักรและผู้ปฏิบัติงานด้านการประกอบ	160	123	119	35	41	19	18	25	26	6	148	720
9. อาชีพขั้นพื้นฐานต่าง ๆ ในด้านการขายและการให้บริการ	5	3	7	2	3	4	-	-	2	-	252	278
T. ผู้ฝึกงาน (Trainees)	20	3	16	29	13	7	4	1	6	38	212	349
X. ผู้ปฏิบัติงานซึ่งมีอาจจัดประเภทอาชีพได้	-	-	-	-	-	0	-	-	-	-	-	-

หมายเหตุ : คนงานต่างด้าว 1 คน ทำงานได้หลายตำแหน่ง

ที่มา : กรมการจัดหางาน สำนักบริหารแรงงานต่างด้าว

ตาราง 13 จำนวนแรงงานต่างด้าวเข้าเมืองผิดกฎหมายที่ได้รับใบอนุญาตทำงานคงเหลือจำแนกตามประเภท และภูมิภาค ณ เดือนมิถุนายน 2554

ภูมิภาค	แรงงานต่างด้าวเข้าเมืองผิดกฎหมายที่ได้รับใบอนุญาตทำงานคงเหลือ (มาตรา 13) (คน)					
	รวมทั้งหมด	ชนกลุ่มน้อย	แรงงานต่างด้าว 3 สัญชาติ มติ ครม. 2553 (พม่า ลาว กัมพูชา)			
			รวม	พม่า	ลาว	กัมพูชา
ทั่วราชอาณาจักร	421,303	25,069	396,234	362,038	13,549	20,647
กรุงเทพมหานคร	40,605	3,074	37,531	31,912	3,806	1,813
ภาคกลาง	151,092	4,539	146,553	123,605	5,630	17,318
ภาคเหนือ	105,878	17,002	88,876	87,516	1,002	358
ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ	6,828	188	6,640	3,996	2,118	526
ภาคใต้	116,900	266	116,634	115,009	993	632

หมายเหตุ : แรงงานต่างด้าวเข้าเมืองผิดกฎหมาย หมายถึง แรงงานต่างด้าวที่ขออนุญาตการทำงานตามมาตรา 13

(1) คนต่างด้าวที่ถูกเนรเทศฯ (ทำงานได้ 27 อาชีพ)

(2) คนต่างด้าวที่เข้ามาอยู่ในราชอาณาจักร โดยไม่ได้รับอนุญาตฯ แบ่งเป็น

- ชนกลุ่มน้อยบนพื้นที่สูง ได้แก่ ไทยใหญ่ กระเหรี่ยง แม้ว เป็นต้น (ทำงานได้ 27 อาชีพ)

- คนต่างด้าวหลบหนีเข้าเมืองที่ได้รับการผ่อนผันฯ ตามมติคณะรัฐมนตรี ได้แก่ คนต่างด้าวสัญชาติพม่า ลาว กัมพูชา (ทำงานได้ 2 อาชีพ คือ กรรมกร และคนรับใช้ในบ้าน)

(3) คนต่างด้าวที่เกิดในราชอาณาจักรแต่ไม่ได้รับสัญชาติไทย (ทำงานได้ 27 อาชีพ)

(4) คนต่างด้าวโดยผลของการถูกถอนสัญชาติฯ (ทำงานได้ 27 อาชีพ)

ที่มา : กรมการจัดหางาน สำนักบริหารแรงงานต่างด้าว

ตาราง 14 จำนวนแรงงานไทยที่ได้รับอนุญาตเดินทางไปทำงานต่างประเทศ
จำแนกตามภูมิภาค ไตรมาส 1 ปี 2554 และไตรมาส 2 ปี 2554

ภูมิภาค/ประเทศ	ไตรมาส 1/2554		ไตรมาส 2/2554	
	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
รวม	35,280	100.00	40,810	100.00
เอเชีย				
มาเลเซีย	1,204	3.41	1,256	3.08
สิงคโปร์	3,558	10.09	3,524	8.64
บรูไน	1,007	2.85	889	2.18
ฮ่องกง	693	1.96	861	2.11
ญี่ปุ่น	1,354	3.84	1,406	3.45
ไต้หวัน	11,257	31.91	13,630	33.40
เกาหลีใต้	3,674	10.41	3,543	8.68
เวียดนาม	128	0.36	137	0.34
กัมพูชา	27	0.08	26	0.06
รวมประเทศอื่นๆในเอเชีย	1,798	5.10	1,687	4.13
ตะวันออกกลาง				
ซาอุดีอาระเบีย	143	0.41	216	0.53
กาตาร์	1,082	3.07	975	2.39
บาห์เรน	214	0.61	326	0.80
สหรัฐอาหรับเอมิเรตส์	1,894	5.37	2,951	7.23
คูเวต	791	2.24	666	1.63
โอมาน	105	0.30	116	0.28
อิสราเอล	907	2.57	3,397	8.32
รวมประเทศอื่นๆใน M/E	113	0.32	121	0.30
แอฟริกา				
ลิเบีย	1,105	3.13	3	0.01
รวมประเทศอื่นๆในแอฟริกา	1,593	4.52	1,183	2.90
ภูมิภาคอื่นๆ				
สหรัฐอเมริกา	612	1.73	692	1.70
อังกฤษ	182	0.52	302	0.74
เยอรมนี	26	0.07	73	0.18
ออสเตรเลีย	37	0.10	35	0.09
อิตาลี	79	0.22	78	0.19
มาเรียนาเหนือ(ไชน)	-	0.00	1	0.00
รวมประเทศอื่นๆ	1,697	4.81	2,716	6.66

ที่มา : กรมการจัดหางาน สำนักงานบริหารแรงงานไทยไปต่างประเทศ

ตาราง 15 การฝึกเตรียมเข้าทำงาน/ยกระดับ/ฝึกเสริมทักษะฝีมือแรงงานจำแนกตามภูมิภาคและกลุ่มอาชีพ ไตรมาส 1 ปี 2554 และไตรมาส 2 ปี 2554

กลุ่มอาชีพ	ไตรมาส 1/2554 (มกราคม – มีนาคม 2554) (คน)						ไตรมาส 2/2554 (เมษายน – มิถุนายน 2554) (คน)					
	กรุงเทพฯ	ภาคกลาง	ภาคเหนือ	ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ	ภาคใต้	ทั่วราชอาณาจักร	กรุงเทพฯ	ภาคกลาง	ภาคเหนือ	ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ	ภาคใต้	ทั่วราชอาณาจักร
การฝึกเตรียมเข้าทำงาน	0	407	337	544	250	1,538	15	644	635	1,143	294	2,731
1. ช่างก่อสร้าง	0	23	3	4	10	40	0	4	1	35	10	50
2. ช่างอุตสาหกรรม	0	36	45	69	1	151	0	107	48	107	50	312
3. ช่างเครื่องกล	0	34	41	78	45	198	1	159	166	407	98	831
4. ช่างไฟฟ้า อิเล็กทรอนิกส์ คอมพิวเตอร์	0	48	43	97	17	205	0	109	109	273	75	566
5. ช่างอุตสาหกรรมศิลป์	0	165	126	95	87	473	0	105	69	68	24	266
6. เกษตรอุตสาหกรรม	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
7. ธุรกิจและบริการ	0	101	79	201	90	471	14	160	242	253	37	706
ฝึกยกระดับฝีมือแรงงาน	290	9,911	7,573	8,586	6,121	32,481	342	6,340	5,548	4,611	4,257	21,098
1. ช่างก่อสร้าง	0	322	580	1,135	490	2,527	46	301	286	274	288	1,195
2. ช่างอุตสาหกรรม	7	1,420	413	536	117	2,493	12	533	112	20	79	756
3. ช่างเครื่องกล	0	1,645	589	1,102	568	3,904	31	848	411	510	160	1,960
4. ช่างไฟฟ้า อิเล็กทรอนิกส์ คอมพิวเตอร์	0	1,663	1,351	1,256	790	5,060	30	1,399	829	582	467	3,307
5. ช่างอุตสาหกรรมศิลป์	24	497	1,357	755	727	3,360	19	245	838	309	633	2,044
6. เกษตรอุตสาหกรรม	0	0	127	104	80	311	0	0	183	172	33	388
7. ธุรกิจและบริการ	259	4,364	3,156	3,698	3,349	14,826	204	3,014	2,889	2,744	2,597	11,448
ฝึกเสริมทักษะฝีมือแรงงาน	113	5,952	5,528	8,942	6,434	26,969	223	2,620	3,479	3,677	4,405	14,404
1. ช่างก่อสร้าง	0	751	1,228	1,249	509	3,737	0	417	754	272	342	1,785
2. ช่างอุตสาหกรรม	0	1,082	373	568	139	2,162	0	108	114	214	39	475
3. ช่างเครื่องกล	0	443	247	678	464	1,832	0	138	160	294	372	964
4. ช่างไฟฟ้า อิเล็กทรอนิกส์ คอมพิวเตอร์	39	944	790	438	568	2,779	0	334	252	148	280	1,014
5. ช่างอุตสาหกรรมศิลป์	0	1,006	1,659	2,665	2,308	7,638	98	642	1,105	1,523	1,369	4,737
6. เกษตรอุตสาหกรรม	0	146	0	853	48	1,047	0	342	208	312	104	966
7. ธุรกิจและบริการ	74	1,580	1,231	2,491	2,398	7,774	125	639	886	914	1,899	4,463

ที่มา : กรมพัฒนาฝีมือแรงงาน

ตาราง 16 การตรวจแรงงานจำแนกตามขนาดสถานประกอบการ ไตรมาส 2 ปี 2554 (เมษายน – มิถุนายน 2554)

ขนาดสถาน ประกอบการ	สถาน ประกอบการ ที่ผ่านการตรวจ (แห่ง)	ลูกจ้างที่ผ่านการตรวจ (คน)				ผลการตรวจ (แห่ง)		การดำเนินการของเจ้าหน้าที่ (แห่ง)				
		ชาย	หญิง	เด็ก	รวม	ปฏิบัติ ถูกต้อง	ปฏิบัติ ไม่ถูกต้อง	แนะนำ	ออก หนังสือ เรียกพบ	ออกคำสั่ง ให้ปฏิบัติ	เปรียบเทียบ ปรับ	ส่งเรื่อง ดำเนินคดี
รวม	12,483	241,195	227,403	540	469,138	11,905	578	578	3	16	-	3
1 - 4 คน	2,981	3,749	3,318	24	7,091	2,944	37	37	1	2	-	1
5 - 9 คน	2,391	8,909	7,737	40	16,686	2,337	54	54	-	2	-	-
10 - 19 คน	2,713	20,444	17,084	71	37,599	2,519	194	194	1	3	-	-
20 - 49 คน	2,752	49,029	37,768	113	86,910	2,578	174	174	-	3	-	1
50 - 99 คน	793	30,983	25,126	106	56,215	756	37	37	1	3	-	-
100 - 199 คน	486	36,911	31,928	80	68,919	463	23	23	-	2	-	1
200 - 499 คน	266	40,178	41,868	42	82,088	257	9	9	-	-	-	-
500 - 999 คน	70	22,820	24,417	18	47,255	68	2	2	-	1	-	-
1,000 คน ⁺	38	28,280	38,346	46	66,672	38	-	-	-	-	-	-

หมายเหตุ : 1. ผลรวมจำนวนสถานประกอบกิจการและจำนวนลูกจ้างไม่นับซ้ำ

2. จำนวนสถานประกอบกิจการและจำนวนลูกจ้างที่ผ่านการตรวจในแต่ละขนาดสถานประกอบกิจการมีการนับซ้ำ

ที่มา : กรมสวัสดิการและคุ้มครองแรงงาน

ตาราง 17 การตรวจความปลอดภัยในการทำงานจำแนกตามขนาดสถานประกอบการ ไตรมาส 2 ปี 2554 (เมษายน – มิถุนายน 2554)

ขนาดสถานประกอบการ	สถานประกอบการที่ผ่านการตรวจ (แห่ง)	ลูกจ้างที่ผ่านการตรวจ (คน)			ผลการตรวจ (แห่ง)		การดำเนินการของเจ้าหน้าที่ (แห่ง)					
		ชาย	หญิง	รวม	ปฏิบัติถูกต้อง	ปฏิบัติไม่ถูกต้อง	แนะนำ	ออกคำสั่ง				ส่งเรื่องดำเนินคดี
								สั่งเอกสาร	พบ	ปรับปรุง	หยุดการใช้เครื่องจักร	
รวม	4,271	154,272	168,452	322,724	3,606	665	665	-	1	6	-	21
1 - 4 คน	673	952	742	1,694	609	64	64	-	-	-	-	1
5 - 9 คน	631	2,547	1,890	4,437	570	61	61	-	-	1	-	2
10 - 19 คน	780	6,408	4,614	11,022	666	114	114	-	-	1	-	-
20 - 49 คน	1,003	18,407	13,417	31,824	847	156	156	-	-	1	-	5
50 - 99 คน	469	18,787	14,502	33,289	371	98	98	-	-	1	-	3
100 - 199 คน	492	44,438	41,132	85,570	391	101	101	-	-	1	-	5
200 - 499 คน	118	21,740	23,979	45,719	84	34	34	-	1	1	-	-
500 - 999 คน	77	22,013	28,244	50,257	47	30	30	-	-	-	-	5
1,000 คน ⁺	30	19,103	40,013	59,116	22	8	8	-	-	-	-	-

หมายเหตุ : 1. สถานประกอบกิจการแต่ละแห่งที่ปฏิบัติไม่ถูกต้อง อาจมีการดำเนินการของเจ้าหน้าที่มากกว่า 1 กรณี 2. ผลรวมจำนวนสถานประกอบกิจการและจำนวนลูกจ้างไม่นับซ้ำ

3. จำนวนสถานประกอบกิจการและจำนวนลูกจ้างที่ผ่านการตรวจในแต่ละขนาดสถานประกอบกิจการมีการนับซ้ำ

4. สถานประกอบกิจการที่ผ่านการตรวจและปฏิบัติถูกต้อง เจ้าหน้าที่อาจแนะนำให้ปฏิบัติตามกฎหมายเพิ่มเติมได้

ที่มา : กรมสวัสดิการและคุ้มครองแรงงาน

ตาราง 18 การตรวจความปลอดภัยในการทำงานจำแนกตามประเภทอุตสาหกรรม ไตรมาส 2 ปี 2554 (เมษายน – มิถุนายน 2554)

ประเภทอุตสาหกรรม	สปก ที่ผ่านการตรวจ (แห่ง)	ลูกจ้าง ที่ผ่านการตรวจ (คน)	ผลการตรวจ (แห่ง)		การดำเนินการของเจ้าหน้าที่ (แห่ง)					
			ปฏิบัติถูกต้อง	ไม่ถูกต้อง	แนะนำ	ออกคำสั่ง				ส่งเรื่อง ดำเนินคดี
						สั่งเอกสาร	พบ	ปรับปรุง	หยุดการใช้เครื่องจักร	
รวม	386,440	4,271	4,375	322,724	3,605	665	665	-	1	6
1. เกษตรกรรม การล่าสัตว์ และการป่าไม้	34	35	1,147	26	8	8	-	-	-	-
2. การประมง	20	20	415	20	-	-	-	-	-	-
3. การทำเหมืองแร่ และเหมืองหิน	55	57	4,121	44	11	11	-	-	-	-
4. การผลิต	1,480	1,546	211,281	1,154	326	326	-	1	5	-
5. การไฟฟ้า ก๊าซ และการประปา	33	33	1,611	29	4	4	-	-	-	-
6. การก่อสร้าง	240	243	11,366	210	30	30	-	-	1	-
7. การขายส่ง การขายปลีก การซ่อมแซมยานยนต์ รถจักรยานยนต์ ของใช้ส่วนบุคคล และของใช้ในครัวเรือน	1,475	1,493	44,267	1,290	185	185	-	-	-	-
8. โรงแรม และภัตตาคาร	319	324	15,712	278	41	41	-	-	-	-
9. การขนส่ง สถานที่เก็บสินค้า และการคมนาคม	155	159	9,523	136	19	19	-	-	-	-
10. การเป็นสื่อกลางทางการเงิน	136	136	4,297	124	12	12	-	-	-	-
11. กิจกรรมด้านอสังหาริมทรัพย์ การให้เช่า และกิจกรรมทางธุรกิจ	221	223	11,016	206	15	15	-	-	-	-
12. การศึกษา	5	5	5	46	5	-	-	-	-	-
13. งานด้านสุขภาพ และงานสังคมสงเคราะห์	26	26	27	5,402	21	5	5	-	-	-
14. กิจกรรมด้านบริการชุมชน สังคม และการบริการส่วนบุคคลอื่น ๆ	71	71	73	2,290	62	9	9	-	-	-
15. ลูกจ้างในครัวเรือนส่วนบุคคล	586	1	1	50	-	-	-	-	-	-

หมายเหตุ : 1. สถานประกอบกิจการแต่ละแห่งที่ปฏิบัติไม่ถูกต้อง อาจมีการดำเนินการของเจ้าหน้าที่มากกว่า 1 กรณี 2. ผลรวมจำนวนสถานประกอบกิจการและจำนวนลูกจ้างไม่นับซ้ำ
3. จำนวนสถานประกอบกิจการและจำนวนลูกจ้างที่ผ่านการตรวจในแต่ละขนาดสถานประกอบกิจการมีการนับซ้ำ
4. สถานประกอบกิจการที่ผ่านการตรวจและปฏิบัติถูกต้อง เจ้าหน้าที่อาจแนะนำให้ปฏิบัติตามกฎหมายเพิ่มเติมได้

ที่มา : กรมสวัสดิการและคุ้มครองแรงงาน

ตาราง 19 ข้อเรียกร้อง/ข้อพิพาท/ข้อขัดแย้ง ไตรมาส 1 ปี 2554 และไตรมาส 2 ปี 2554

ข้อเรียกร้อง/ข้อพิพาท/ข้อขัดแย้ง	ไตรมาส 1/2554 (มกราคม - มีนาคม 2554)			ไตรมาส 2/2554 (เมษายน - มิถุนายน 2554)		
	แห่ง	ครั้ง	คน	แห่ง	ครั้ง	คน
การแจ้ง/ยุติข้อเรียกร้อง						
1. การแจ้งข้อเรียกร้อง	31	31	15,677	43	46	28,918
2. การยุติข้อเรียกร้อง	22	22	10,324	37	39	19,309
2.1 การยุติโดยไม่เกิดข้อพิพาทแรงงาน	19	19	8,396	34	35	18,865
- ตกลงกันเอง	19	19	8,396	34	35	18,865
- ถอนข้อเรียกร้อง	-	-	-	-	-	-
- อื่น ๆ	-	-	-	-	-	-
2.2 การเกิดข้อพิพาทแรงงาน	3	3	1,928	3	4	444
3. ข้อเรียกร้องยังไม่ยุติ	9	9	5,353	6	7	9,609
การเกิดข้อพิพาท/ยุติข้อพิพาทแรงงาน						
1. การเกิดข้อพิพาทแรงงาน	9	9	3,916	6	7	1,009
2. การยุติข้อพิพาทแรงงาน	8	8	3,682	6	7	1,009
- ยุติภายใน 5 วัน	5	5	3,466	2	2	436
- ยุติเกิน 5 วัน	-	-	-	3	4	553
- ชี้ขาดโดยบังคับ	-	-	-	-	-	-
- ชี้ขาดโดยสมัครใจ	-	-	-	-	-	-
- อื่น ๆ (ถอนข้อเรียกร้อง)	3	3	216	1	1	20
3. ข้อพิพาทแรงงานยังไม่ยุติ	1	1	234	-	-	-
การเกิดข้อขัดแย้ง/ยุติข้อขัดแย้ง						
1. การเกิดข้อขัดแย้ง	29	34	8,580	10	12	12,194
2. การยุติข้อขัดแย้ง	22	27	7,274	8	10	5,193
- ตกลงกันได้	19	24	7,192	7	9	5,178
- ถอนเรื่อง	-	-	-	-	-	-
- พ้องศาลแรงงาน	-	-	-	-	-	-
- อื่น ๆ	3	3	82	1	1	15
3. การผลงาน	7	7	1,306	2	2	7,001
4. ข้อขัดแย้งยังไม่ยุติ	1	2	150	1	1	1,000

ที่มา : กรมสวัสดิการและคุ้มครองแรงงาน

ตาราง 20 จำนวนสถานประกอบการและลูกจ้างจำแนกตามภูมิภาคและขนาดสถานประกอบการ ไตรมาส 2 ปี 2554 (31 มีนาคม 2554)

ภูมิภาค ขนาด สปก.	กรุงเทพมหานคร		ภาคกลาง		ภาคเหนือ		ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ		ภาคใต้		ทั่วราชอาณาจักร	
	สปก. (แห่ง)	ผปต. (คน)	สปก. (แห่ง)	ผปต. (คน)	สปก. (แห่ง)	ผปต. (คน)	สปก. (แห่ง)	ผปต. (คน)	สปก. (แห่ง)	ผปต. (คน)	สปก. (แห่ง)	ผปต. (คน)
รวม	140,715	3,069,953	124,910	3,953,010	45,614	634,192	45,680	746,037	41,775	614,605	398,694	9,017,797
< 10 คน	99,698	352,912	81,494	291,642	34,526	115,893	33,873	109,460	31,543	105,826	281,134	975,733
10 - 19 คน	19,610	263,722	17,575	237,865	5,669	76,425	5,563	76,375	5,021	67,283	53,438	721,670
20 - 49 คน	12,775	386,992	13,485	415,577	3,569	106,612	3,977	119,032	3,090	93,208	36,896	1,121,421
50 - 99 คน	4,277	297,091	5,259	368,280	989	67,549	1,232	85,292	1,100	75,852	12,857	894,064
100 - 199 คน	2,212	308,945	3,479	489,403	486	67,374	539	74,725	615	84,006	7,331	1,024,453
200 - 499 คน	1,422	429,517	2,424	742,731	262	77,818	340	105,474	302	87,915	4,750	1,443,455
500 - 999 คน	456	314,431	771	528,127	83	57,380	108	73,661	81	53,544	1,499	1,027,143
≥1,000 คน	265	716,343	423	879,385	30	65,141	48	102,018	23	46,971	789	1,809,858

ที่มา : สำนักงานประกันสังคม

หมายเหตุ : 1. สปก. = สถานประกอบการ ผปต. = ผู้ประกันตน

2. เป็นผู้ประกันตนตามมาตรา 33 ที่อยู่ในสถานประกอบการ

ตาราง 21 อัตราการเปลี่ยนแปลงค่าจ้างขั้นต่ำรายจังหวัดปี 2545 - 2554

ลำดับที่	จังหวัด	1-ก.ค.-45	2-ม.ค.-46	1-ม.ค.-47	1-ม.ค.-48	1-ส.ค.-48	1-ม.ค.-49	1-ม.ค.-50	1-ม.ค.-51	1-มิ.ย.-51	1-พ.ย.-51	1-ม.ค.-53	1-มิ.ย.-53	1-ม.ค.-54
1	กรุงเทพมหานคร	0	2.42	0.59	2.94	3.43	1.66	3.8	1.57	4.64	0.00	1.48	0.00	4.37
2	กระบี่	0	3.76	1.45	2.86	2.78	2.03	3.31	2.56	3.13	0.00	3.03	0.00	8.24
3	กาญจนบุรี	0	1.5	2.22	2.9	4.23	2.03	2.65	1.29	5.1	0.00	2.42	0.00	7.10
4	กาฬสินธุ์	0	1.5	0	2.96	3.6	0	2.78	0	4.73	0.00	1.29	0.00	6.37
5	กำแพงเพชร	0	1.5	0.74	2.94	2.14	0	2.8	1.36	4.7	0.00	1.28	0.00	6.33
6	ขอนแก่น	0	2.26	0	2.94	2.86	0	2.78	1.35	2.67	0.00	1.95	0.00	6.37
7	จันทบุรี	0	1.5	2.22	2.9	2.82	2.74	3.33	1.94	3.16	0.00	2.45	0.00	7.19
8	ฉะเชิงเทรา	3.01	0	2.19	2.86	4.17	2	4.58	3.13	4.85	0.00	4.05	0.00	7.22
9	ชลบุรี	2.1	2.74	2	2.61	3.82	1.84	3.61	1.74	2.86	0.00	2.22	0.00	6.52
10	ชัยนาท	0	1.5	0	2.96	2.16	0	2.82	2.05	3.36	0.00	2.60	0.00	5.70
11	ชัยภูมิ	0	0	1.5	2.96	2.16	0	2.82	0	4.11	2.70	2.63	0.00	5.77
12	ชุมพร	0	1.5	1.48	2.92	2.84	0	2.76	0.67	5.33	0.00	1.27	0.00	8.13
13	เชียงราย	0	0	0	3.01	3.65	0	2.82	0	7.53	0.00	0.00	0.00	5.73
14	เชียงใหม่	0	0	1.4	2.76	2.68	1.31	2.58	0	5.66	0.00	1.79	0.00	5.26
15	ตรัง	0	0	2.26	2.94	3.57	2.07	2.7	1.32	1.95	0.00	3.18	0.00	8.02
16	ตราด	0	1.5	0	2.96	4.32	0	2.76	0.67	4	0.00	2.56	0.00	5.63
17	ตาก	0	0	1.5	2.96	2.88	0	2.8	0	2.72	0.00	1.32	0.00	5.88
18	นครนายก	0	0.75	0	2.99	2.17	1.42	2.8	2.04	4	0.00	2.56	0.00	6.25
19	นครปฐม	0	2.42	0.59	2.94	3.43	1.66	3.8	1.57	4.64	0.00	0.99	0.00	4.88
20	นครพนม	0	1.5	0	2.96	2.16	1.41	2.78	0	3.38	0.00	1.31	0.00	5.81
21	นครราชสีมา	0	1.4	0	3.45	4	1.28	2.53	1.85	3.03	0.00	1.76	0.00	5.78
22	นครศรีธรรมราช	0	0	1.5	2.96	2.16	1.41	2.78	1.35	3.33	0.00	2.58	0.00	9.43
23	นครสวรรค์	0	0	1.5	2.96	2.88	0	2.8	2.04	3.33	0.00	1.94	0.00	5.06
24	นนทบุรี	0	1.21	1.8	2.94	3.43	1.66	3.8	1.57	4.64	0.00	0.99	0.00	4.88
25	นราธิวาส	1.5	0	0	2.96	0	3.6	2.78	0	3.38	0.00	4.58	0.00	6.88
26	น่าน	0	0	0	3.01	2.19	0	2.14	0.7	4.86	0.00	0.66	0.00	5.92
27	บุรีรัมย์	0	2.26	0	2.94	2.86	0	2.78	1.35	3.33	0.00	1.29	0.00	5.73
28	ปทุมธานี	0	2.42	0.59	2.94	3.43	1.66	3.8	1.57	4.64	0.00	0.99	0.00	4.88
29	ประจวบคีรีขันธ์	0	0	1.5	2.96	5.76	0	3.4	0	5.26	0.00	2.50	0.00	4.88
30	ปราจีนบุรี	0	1.5	0.74	2.94	3.57	1.38	3.4	1.97	5.16	0.00	4.29	0.00	7.65
31	ปัตตานี	0	0	1.5	2.96	3.6	0	2.78	0	4.73	0.00	2.58	0.00	6.92
32	พระนครศรีอยุธยา	0	4.51	2.16	2.82	4.11	1.97	3.23	3.13	4.85	0.00	4.62	0.00	4.97
33	พะเยา	0	0	0	3.01	2.19	0	2.86	0	4.17	0.00	0.67	0.00	5.30
34	พังงา	0	0	1.4	2.76	2.68	1.31	2.58	1.89	3.7	0.00	2.98	0.00	7.51
35	พิจิตร	0	0	1.5	2.96	2.88	0	2.8	2.04	3.33	0.00	2.58	0.00	8.81
36	พิจิตร	0	0	0.75	2.99	2.17	0	2.84	0.69	2.74	0.00	0.67	0.00	7.95
37	พิษณุโลก	0	0	1.5	2.96	2.88	0	2.8	0.68	2.7	0.00	0.66	0.00	6.54
38	เพชรบุรี	0	2.26	1.47	2.9	3.52	2.04	4	2.56	2.5	0.00	2.44	0.00	6.55
39	เพชรบูรณ์	0	1.5	0	2.96	2.88	0	2.8	2.04	3.33	0.00	0.00	1.94	5.06
40	แพร่	0	0	0	3.01	2.19	0	2.86	1.39	2.74	0.00	0.67	0.00	7.95
41	ภูเก็ต	1.82	0	0	2.98	2.89	1.69	2.76	3.76	2.07	0.00	3.55	0.00	8.33
42	มหาสารคาม	0	0	0	3.01	2.19	1.43	2.82	0.68	2.72	0.00	1.99	0.00	5.84
43	มุกดาหาร	0	0	1.5	2.96	2.16	0	2.82	1.37	3.38	0.00	1.31	0.00	6.45
44	แม่ฮ่องสอน	0	0	0	3.01	2.92	0	2.84	1.38	2.72	0.00	0.00	1.32	6.54
45	ยโสธร	0	0	0	3.01	3.65	0	2.82	0.68	5.44	0.00	1.29	0.00	5.73
46	ยะลา	0	0	1.5	2.96	3.6	0	2.78	0	4.73	0.00	3.23	0.00	7.50
47	ร้อยเอ็ด	0	0	1.5	2.96	2.16	0	2.82	0.68	4.76	0.00	1.95	0.00	5.73
48	ระนอง	0	0	0	2.8	4.08	1.31	3.23	1.88	3.68	0.00	2.37	0.00	6.94
49	ระยอง	3.01	2.92	1.42	2.8	4.08	1.31	3.87	2.48	4.85	0.00	2.89	0.00	6.18
50	ราชบุรี	0	1.5	2.22	2.9	3.52	0	4.76	1.3	5.13	0.00	1.83	0.00	7.78
51	ลพบุรี	0	0	2.26	2.94	4.29	3.42	2.65	1.94	3.16	0.00	4.29	0.00	7.06
52	ลำปาง	0	0	1.5	2.96	2.88	1.4	2.76	0	3.36	0.00	1.30	0.00	5.77
53	ลำพูน	0	3.01	0	2.92	2.84	0	2.76	2.01	2.63	0.00	2.56	0.00	5.63
54	เลย	0	0	1.5	2.96	3.6	0	4.17	2.67	5.19	0.00	0.62	0.00	6.13
55	ศรีสะเกษ	0	0	1.5	2.96	2.16	0	2.82	0	2.74	0.00	1.33	0.00	5.26
56	สกลนคร	0	0	1.5	2.96	2.16	0	2.82	1.37	4.73	0.00	1.29	0.00	5.73
57	สงขลา	0	1.5	0	2.96	3.6	0	5.56	0	3.29	0.00	2.55	0.00	9.32
58	สตูล	0	0	1.5	2.96	3.6	0	2.78	1.35	3.33	0.00	2.58	0.00	8.81
59	สมุทรปราการ	0	2.42	0.59	2.94	3.43	1.66	3.8	1.57	4.64	0.00	1.48	0.00	4.37
60	สมุทรสงคราม	0	0	3.76	2.9	3.52	2.04	2.67	0.65	3.23	0.00	1.88	0.00	5.52
61	สมุทรสาคร	0	0	3.03	2.94	3.43	1.66	3.8	1.57	4.64	0.00	0.99	0.00	4.88
62	สระแก้ว	0	0	3.01	2.92	2.84	1.38	4.76	0.65	3.23	0.00	1.88	0.00	6.13
63	สระบุรี	0	3.5	2.03	2.65	3.87	1.24	3.07	1.19	5.29	0.00	2.79	0.00	4.89
64	สิงห์บุรี	1.5	0	0.74	2.94	3.57	1.38	3.4	2.63	3.21	0.00	2.48	0.00	6.67
65	สุโขทัย	0	3.01	0	2.92	2.84	0	2.76	0	2.68	1.32	0.00	0.00	7.84
66	สุพรรณบุรี	0	0	2.26	2.94	2.14	1.4	2.76	0	3.36	0.00	2.60	0.00	5.70
67	สุราษฎร์ธานี	0	1.5	0	2.96	2.88	0	2.8	2.04	3.33	0.00	2.58	0.00	8.18
68	สุรินทร์	0	0	0	3.01	2.92	0	2.84	1.38	2.72	0.00	1.32	0.00	5.88
69	หนองคาย	0	0	1.5	2.96	2.16	1.41	2.78	1.35	4.67	0.00	1.27	0.00	6.29
70	หนองบัวลำภู	0	1.5	0	2.96	2.16	0	2.82	1.37	4.05	0.00	1.30	0.00	5.77
71	อำนาจเจริญ	3.76	0	0	2.9	2.82	1.37	2.7	1.32	4.55	0.00	2.48	0.00	5.45
72	อำนาจเจริญ	0	0	1.5	2.96	1.44	0	2.84	0	5.52	0.00	1.31	0.00	5.16
73	อุดรธานี	0	0	1.5	2.96	3.6	0.69	3.45	0	4.67	0.00	1.27	0.00	7.55
74	อุดรดิตถ์	0	0	1.5	2.96	2.88	0	2.8	0	3.4	2.01	0.66	0.00	6.54
75	อุทัยธานี	0	1.5	0	2.96	2.16	0	2.82	2.74	5.33	0.00	0.00	1.27	5.00
76	อุบลราชธานี	0	0	0	3.01	2.92	0	2.84	0	6.21	0.00	3.90	0.00	6.88

ที่มา : สำนักงานคณะกรรมการค่าจ้าง

หมายเหตุ : ประมวลข้อมูลโดยศูนย์ข้อมูลเศรษฐกิจการแรงงาน

ตาราง 22 ค่าจ้างขั้นต่ำ ดัชนีราคาผู้บริโภคทั่วไป และค่าจ้างที่แท้จริง กรุงเทพมหานครและปริมณฑล และจังหวัดภูเก็ต ระหว่างวันที่ 1 มกราคม 2551 – 1 มกราคม 2554

จังหวัด	ค่าจ้างขั้นต่ำ				ดัชนีราคา				ค่าจ้างที่แท้จริง			
	1-ม.ค.-51	1-มิ.ย.-51	1-ม.ค.-53	1-ม.ค.-54	1-ม.ค.-51	1-มิ.ย.-51	1-ม.ค.-53	1-ม.ค.-54	1-ม.ค.-51	1-มิ.ย.-51	1-ม.ค.-53	1-ม.ค.-54
กทม.	194	203	206	215	119.90	127.7	106.29	109.51	161.80	158.97	193.81	196.33
นครปฐม	194	203	205	215	101.90	107.6	109.6	111.40	190.38	188.66	187.04	193.00
นนทบุรี	194	203	205	215	102.10	107.6	109	114.80	190.01	188.66	188.07	187.28
ปทุมธานี	194	203	205	215	102.30	108.8	105.3	109.20	189.64	186.58	194.68	196.89
ภูเก็ต	193	197	204	221	103.10	111.4	109.8	113.30	187.20	176.84	185.79	195.06
สมุทรปราการ	194	203	206	215	101.80	107.7	109.4	113.20	190.57	188.49	188.30	189.93
สมุทรสาคร	194	203	205	215	101.90	109.3	110.6	118.00	190.38	185.73	185.35	182.20

ที่มา : สำนักงานคณะกรรมการค่าจ้าง

สำนักดัชนีเศรษฐกิจการค้า กระทรวงพาณิชย์

หมายเหตุ : ประมวลข้อมูลโดยศูนย์ข้อมูลเศรษฐกิจแรงงาน

ตาราง 23 ตัวชี้วัดภาวะแรงงาน¹

ตัวชี้วัด	ไตรมาส 2/2551	ไตรมาส 3/2551	ไตรมาส 4/2551	ไตรมาส 1/2552	ไตรมาส 2/2552	ไตรมาส 3/2552	ไตรมาส 4/2552	ไตรมาส 1/2553	ไตรมาส 2/2553	ไตรมาส 3/2553	ไตรมาส 4/2553	ไตรมาส 1/2554	ไตรมาส 2/2554
อัตราการมีส่วนร่วมในกำลังแรงงาน	72.95	73.4	72.81	71.39	73.12	73.49	72.99	71.67	71.89	73.00	72.56	70.10	71.37
อัตราการมีงานทำต่อประชากรหรืออัตราการจ้างงานของประชากรในวัยทำงาน	71.49	72.43	71.66	69.44	71.49	72.53	72.09	70.33	70.26	72.25	71.74	69.97	70.49
อัตราการจ้างงานในภาคเกษตรต่อกำลังแรงงานผู้มีงานทำ	38.33	42.46	42.09	35.35	38.41	41.53	40.39	35.10	35.75	40.69	41.27	35.63	37.54
อัตราการจ้างงานนอกภาคเกษตรต่อกำลังแรงงานผู้มีงานทำ	61.67	57.54	57.91	64.65	61.59	58.47	59.61	64.90	64.25	59.31	58.73	64.37	62.46
อัตราการจ้างงานในภาคอุตสาหกรรมการผลิต	15.11	13.83	13.88	15.30	14.29	13.81	13.65	14.87	14.61	13.41	13.41	14.49	14.11
อัตราการว่างงาน - ทัวราชอาณาจักร	1.39	1.18	1.33	2.08	1.75	1.17	0.98	1.13	1.32	0.87	0.85	0.83	0.60
อัตราการว่างงาน - กรุงเทพมหานคร	1.5	1.3	1.36	1.41	1.80	1.22	0.97	0.96	1.10	1.09	0.39	0.97	0.58
อัตราการว่างงาน - ภาคกลาง	1.3	1.35	1.51	1.86	1.59	1.25	1.12	1.10	1.30	1.00	0.89	0.70	0.60
อัตราการว่างงาน - ภาคเหนือ	1.29	1.05	1.00	1.76	1.42	1.18	0.74	0.91	1.10	0.81	0.74	0.80	0.50
อัตราการว่างงาน - ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ	1.44	1.05	1.13	2.42	2.0	1.01	0.80	1.35	1.30	0.79	0.86	0.82	0.64
อัตราการว่างงาน - ภาคใต้	1.54	1.26	1.94	2.60	1.81	1.40	1.53	1.10	1.80	0.77	2.43	1.02	0.67
อัตราการบรรจุนานต่อตำแหน่งงานว่าง	56.52	67.05	55.69	46.39	66.14	114.59	88.80	50.51	77.87	74.95	62.32	57.78	93.74
อัตราการบรรจุนานต่อผู้สมัคร	47.45	54.26	40.04	17.55	30.75	72.56	60.88	48.54	54.12	73.71	71.73	58.82	66.21
อัตราผู้สมัครงานต่อตำแหน่งงานว่าง	119.10	123.56	139.08	264.27	215.06	157.93	145.86	104.05	143.89	101.69	86.89	98.23	141.57
อัตราการมีงานทำของผู้สำเร็จการฝึกเตรียมเข้าทำงาน	37.97	50.67	29.49	62.60	13.14	46.49	98.33	43.64	29.09	21.13	76.76	48.90	17.31
อัตราของการผ่านการทดสอบมาตรฐานฝีมือแรงงาน	76.73	78.23	84.93	78.80	84.76	72.82	70.52	59.16	70.64	71.34	74.91	67.47	75.51
อัตราของผู้สำเร็จการฝึกยกระดับฝีมือแรงงาน	89.16	96.53	95.8	72.47	71.26	95.70	82.46	82.75	87.41	92.88	81.34	87.08	85.71
อัตราแรงงานที่เป็นผู้ประกันตน	25.11	24.79	24.75	25.25	24.45	24.22	25.37	25.23	25.38	24.97	25.20	25.99	25.73 ²
อัตราแรงงานในข่ายกองทุนเงินทดแทน	22.15	21.79	21.67	21.86	21.04	20.64	20.78	21.38	21.47	21.11	21.24	21.85	21.64 ³

ตาราง 23 ตัวชี้วัดภาวะแรงงาน (ต่อ)

ตัวชี้วัด	ไตรมาส 2/2551	ไตรมาส 3/2551	ไตรมาส 4/2551	ไตรมาส 1/2552	ไตรมาส 2/2552	ไตรมาส 3/2552	ไตรมาส 4/2552	ไตรมาส 1/2553	ไตรมาส 2/2553	ไตรมาส 3/2553	ไตรมาส 4/2553	ไตรมาส 1/2554	ไตรมาส 2/2554
อัตราการใช้สิทธิประโยชน์จากกองทุนประกันสังคมต่อจำนวนผู้ประกันตนทั้งหมด	19.31	19.73	20.93	21.77	21.53	21.92	22.40	28.62	21.07	20.89	22.53	21.57	21.00 ⁴
อัตราการใช้สิทธิประโยชน์จากกองทุนประกันสังคมต่อสถานะเงินกองทุน	n.a.	n.a.	n.a.	n.a.	n.a.	n.a.	n.a.	1.16	1.27	1.18	1.20	1.13	1.12 ⁵
อัตราการไม่ปฏิบัติตามกฎหมายคุ้มครองแรงงาน	11.85	10.48	12.75	11.35	11.59	9.30	11.62	5.82	7.81	4.36	7.67	4.48	4.63
อัตราการไม่ปฏิบัติตามกฎหมายในเรื่องความปลอดภัยในการทำงาน	13.75	10.51	15.44	16.02	16.84	13.23	17.73	9.72	12.33	10.70	23.69	11.90	15.57
อัตราการยุติข้อเรียกร้องโดยระบบทวิภาคี	78.18	80.85	77.55	76.19	84.00	100.00	83.87	83.82	80.00	100.00	88.76	70.97	86.05
อัตราการปฏิบัติไม่ถูกต้องตามกฎหมายคุ้มครองแรงงานเรื่องสวัสดิการ	n.a.	10.66	15.96	9.79	9.73	7.76	11.19	5.13	6.87	4.36	7.67	0.35	0.38

หมายเหตุ : ¹ประมวลข้อมูลโดยศูนย์ข้อมูลเศรษฐกิจการแรงงาน สำนักเศรษฐกิจการแรงงาน

²ประมาณการไตรมาส 2 ปี 2554 โดยใช้ข้อมูลจำนวนผู้ประกันตน ณ เดือนมีนาคม 2554 และจำนวนผู้จ้างงานทำจากสำนักงานสถิติแห่งชาติ ไตรมาส 2 ปี 2554

³ประมาณการไตรมาส 2 ปี 2554 โดยใช้ข้อมูลจำนวนลูกจ้างในข่ายกองทุนเงินทดแทน ณ เดือนมีนาคม 2554 ของสำนักงานประกันสังคม และจำนวนผู้จ้างงานทำจากสำนักงานสถิติแห่งชาติ ไตรมาส 2 ปี 2554

⁴ประมาณการไตรมาส 2 ปี 2554 โดยใช้ข้อมูลจำนวนผู้ประกันตนของสำนักงานประกันสังคม ณ เดือนมีนาคม 2554

⁵ประมาณไตรมาส 2 ปี 2554 โดยใช้ข้อมูลสถานะเงินกองทุนประกันสังคม ณ เดือนพฤษภาคม 2554

คณะผู้จัดทำ

ที่ปรึกษา

นายสมเกียรติ	ฉายะศรีวงศ์	ปลัดกระทรวงแรงงาน
นายสุนันท์	โพธิ์ทอง	รองปลัดกระทรวงแรงงาน
ดร.อำมร	เชาวลิต	ผู้อำนวยการสำนักตรวจและประเมินผล รักษาราชการในตำแหน่งผู้อำนวยการสำนักเศรษฐกิจการแรงงาน ปฏิบัติหน้าที่ผู้อำนวยการสำนักเศรษฐกิจการแรงงาน สำนักงานปลัดกระทรวงแรงงาน

ผู้จัดทำ

นางนภสร	ทุ่งสุกใส	ผู้อำนวยการศูนย์ข้อมูลเศรษฐกิจการแรงงาน
นางศิริลักษณ์	ฉกะนันท์	นักวิชาการแรงงานชำนาญการ
นางสุจิตรา	พลฤทธิ์	นักวิชาการแรงงานชำนาญการ
นางสาวเสาวนีย์	ทวีสุข	นักจัดการงานทั่วไปปฏิบัติการ
นางสาวกมลวรรณ	อุยโต	นักวิชาการสถิติ
นายอรรคพล	รุ่งเรือง	เจ้าหน้าที่บันทึกข้อมูล
นายวิฑิต	โกมล	เจ้าหน้าที่บันทึกข้อมูล

ขอบคุณผู้ร่วมจัดทำทุกกรม / สำนักงานประกันสังคม ผู้อำนวยการสำนัก กลุ่มงาน และเจ้าหน้าที่
ทุกหน่วยงานในสังกัดกระทรวงแรงงานรวมทั้งหน่วยงานอื่น ๆ ที่
เกี่ยวข้องในการจัดทำสถานการณ์แรงงานของกระทรวงแรงงาน

- ข้อมูลที่ปรากฏในรายงานสถานการณ์แรงงานฉบับนี้ เป็นข้อมูลเบื้องต้นหรือค่าประมาณ
- ท่านสามารถติดตามรายละเอียดเนื้อหาสถานการณ์แรงงานทุกฉบับได้ที่ www.mol.go.th
- หากท่านต้องการรับข้อมูลเป็นแผ่นซีดี หรือมีข้อสงสัย/ข้อเสนอแนะประการใด กรุณาติดต่อศูนย์
ข้อมูลเศรษฐกิจการแรงงาน สำนักเศรษฐกิจการแรงงาน สำนักงานปลัดกระทรวงแรงงาน
หมายเลข 02 232 1159 – 60 e-mail : informal@mol.go.th

วิธีที่คนเฝ้าระวังแรงงาน
“ แรงงานมีผลิตภาพสูง
มีความมั่นคงและมีคุณภาพชีวิตที่ดี ”

ค้นหารายงานสถานการณ์แรงงานย้อนหลัง

ได้ที่ www.mol.go.th เลือกนักวิชาการ

รายงานสรุปการเตือนภัยด้านแรงงาน ดูรายละเอียดเพิ่มเติมได้ที่ <http://warning.mol.go.th>